MABEL COLE

Adevărata identitate

ALCRIS

Capitolul 1

– HAIDE! *Hai odată!* Fir-ai al dracu'!

Se știe că ibricul păzit nu dă niciodată în foc și, cu siguranță, cu cât te uiți mai mult la ceas, cu atât se mișcă mai încet acele. Ceasul din apartamentul de hotel al lui Tod Fallon nu făcea nici el excepție.

Ar fi putut ieși la o plimbare, ca să-i treacă mai ușor timpul, dar Londra era într-una din dispozițiile sale mohorâte, umede și cenușii. Așa că, în schimb, de-o oră încoace Tod se învârtea din dormitor în salon și înapoi, cu o monotonie care ar fi riscat să uzeze serios o mochetă mai ieftină. Pe trăsăturile lui aspre și masculine se citea o iritare intensă cauzată de așteptarea obositoare; și, de asemenea, contra lui însuși, din pricina stării de nerăbdare nervoasă și a nevoii de a-și pierde fără rost timpul. Marcha ar fi turbat de furie dacă ar fi știut ce avea el de gând dar, la urma urmei, în ultimele șase luni, își făcuse un obicei din a-i suporta toate chefurile, așa că măcar de data asta trebuia să-i facă și *ea* lui pe plac.

Tod nu era obișnuit să aștepte; sarcina asta le revenea asistenților, secretarelor și personalului casnic. Dar nici chiar un

om cu averea, puterea și influența lui nu putea grăbi timpul, chiar dacă, pentru el, timpul însemna bani și, totodată, se apropia de limită, grație tărăgănărilor lui Marcha.

În timpul plimbărilor prin apartament, își aruncase sacoul costumului gri croit impecabil, își desfăcuse nodul cravatei și o azvârlise și pe aceasta, dintr-o mișcare violentă care-i descheiase și primii nasturi ai cămășii albastre de mătase, dezvăluind faptul că bronzul de pe chipul cu piele netedă se întindea în josul gâtului robust, cu tendoane tari, până pe piept. Părul brunet și des, vibrând de vitalitate și înspicat din belșug cu argintiu fusese răvășit de mișcările nervoase ale mâinilor lui puternice.

Înalt și lat în umeri, dominând împrejurimile, emana o energie și o nerăbdare greu stăpânită care făceau ca până și costumul atât de încăpător să pară prea mic și strâmt.

Luă de pe masă, cam pentru a douăzecea oară, programul oferit de administrație – căci toate apartamentele din acel hotel de lux se lăudau cu câte un televizor. Deși i-ar fi putut recita pe de rost conținutul, revăzu rubrica încercuită a emisiunii pe care intenționa s-o urmărească. „O extravaganță realizată prin asociere cu T.L.M. Enterprises". Studie atent fotografia alăturată a prezentatoarei, o reproducere de slabă calitate care nu prea reușea să răspundă la numeroasele întrebări ce-i frământau mintea. Era greu de crezut că ar fi fost potrivită, deși secretara lui îl asigurase categoric. Ciudat, totuși, că Marcha se opunea atât de ferm ideii.

O privire exasperată spre ceas îi arătă că acele acestuia abia se mișcaseră. Aruncă revista, luând telecomanda televizorului. Până și reclamele ar fi fost suportabile, pentru a mai risipi acea tensiune necaracteristică.

Tod Fallon era obișnuit să obțină tot ceea ce voia. Îl deconcerta să-și dea seama că, de data asta, nu putea fi sută la sută sigur că avea să-și atingă obiectivul. În timp ce ultima reclamă se estompa, lăsând să înceapă genericul și muzica următoarei emisiuni, Tod se pomeni aplecându-se spre ecran, așezat pe marginea scaunului, și-și impuse să se relaxeze, cu o exclamație de nemulțumire. La dracu'! N-ar fi trebuit să aibă nici o îndoială. Dacă propriile lui descoperiri confirmau ceea ce-i spusese secretara, până la urmă avea să-și realizeze scopul. În fond, avea posibilitatea de a trage câteva sfori influente. Numai un prost ar fi refuzat o propunere ca aceea pe care intenționa el s-o facă.

Un glas anonim, încărcat de accente dramatice, anunță:

– În fiecare săptămână, milioane de telespectatori urmăresc postul nostru ca s-o vadă pe ea, femeia pentru care nici o cerere nu e imposibilă. Doamnelor și domnilor, telespectatori de pretutindeni, prezentatoarea dumneavoastră, Regina Fanteziei!

Apăru în aplauzele spectatorilor din studio, coborând scara în spirală, iar de astă dată Tod nu-și mai dădu seama cum se înclina înainte, scrutând-o și apreciind-o pe steaua emisiunii cu ochii lui negri și inteligenți. Ce vârstă să aibă? Vreo douăzeci și cinci de ani? Era prea matură, pentru ceea ce avea el în minte? Televiziunea putea fi înșelătoare, dar Tod bănuia că avea statura potrivită, cam un metru și șaizeci și șapte de centimetri, cel mult și șaptezeci, cu picioare lungi, forme curbe și sâni tari, superbi, accentuați de croiala și cutele rochiei scânteietoare de seară. Părul des, aproape drept, de culoarea blănii unui setter roșcat, îi încadra fața. Numai dacă afurisita n-ar fi trebuit să poarte acea mască domino. Dar secretara îl avertizase asupra acestui truc ridicol.

Până acum, se ridica la înălțimea așteptărilor. Silueta ei n-ar fi făcut de rușine o candidată la titlul de Miss Univers. În pofida măștii, se distingea că avea o față de formă pătrată – poate inspirând puțin prea multă putere, pentru o persoană pe care Tod intenționa s-o manipuleze – iar sub marginea măștii negre gura îi era lată, cu proporții generoase.

Producătorii emisiunii nu se zgârciseră la bani, nici cu decorul opulent, nici cu costumația ei somptuoasă; același principiu se aplica și în cazul marii atracții – împlinirea dorințelor. O fată, de exemplu, dorea să cunoască un star pop favorit. Alte cereri erau mai bizare, ca aceea a bătrânei de nouăzeci de ani care toată viața își dorise să călărească o cămilă. Existau dorințe extravagante, comice, sau chiar căutând fascinația pericolului. În timp ce privea, sprâncenele lui Tod, îmbinate într-o linie groasă, coborâră deasupra ochilor meditativi, în timp ce dădea din cap cu hotărâre. Trebuia s-o cunoască pe acea femeie și, dacă era bună la ceva...

Gina Darcy își lăsă trupul longilin și grațios în singurul fotoliu confortabil din cabină și-și desprinse masca neagră pe care fardurile și transpirația cauzată de reflectoarele puternice din platou i-o lipiseră neplăcut de față. Întotdeauna se bucura să lepede sărăcia aia, ar fi vrut să nu fie nevoită s-o poarte, dar sponsorii nu se lăsau. Făcea parte din imaginea ei, din anonimatul după care se ascundea, ea, aparent atotputernica Regină a Fanteziei.

Ce mai glumă! Numai de-ar fi știut lumea! Nu putea spune că rolul nu-i plăcea, dar uneori își dorea să fi avut o implicare mai profundă; își dorea ca faima, aclamațiile la nivel național, să îi aparțină Ginei Darcy, nu *alter-ego*-ului ei; două ajustări minore ale rolului, pe care sponsorii le refuzaseră întotdeauna.

Exista un avantaj: nu risca s-o recunoască nimeni din vechea ei viață. Oamenii cu cele mai mari șanse de a-i ghici identitatea, după voce și aspectul general, erau părinții ei, iar aceștia locuiau în străinătate. Nici chiar Keith nu avea cum s-o revadă, cu noua ei identitate atât de strălucitoare, pe Gina cea de altă dată. Într-un sens, acesta era un motiv de nemulțumire. *Ar fi vrut* s-o vadă Keith, să-și dea seama că atinsese succesul, fără el și chiar în ciuda lui. Dar adevăratul ei nume nu era publicat niciodată în program și, până acum, respectase instrucțiunile, reușind să ocolească presa și s-o lase în ceață. Totuși, își spuse ea, întinzându-se din toate încheieturile ca o pisică, dintr-o mișcare languroasă și plină de grație, pe lângă ambiția frustrată de a fi devenit celebră ea însăși, cum devenise Marcha, avea multe motive de mulțumire: cariera din televiziune și, în subsidiar, o firmă discretă dar prosperă, la care se putea întoarce dacă luminile rampei începeau să pălească.

Nu că s-ar fi temut de așa ceva. Era ocupată, împlinită, stăpână pe soarta ei, fără nimeni altcineva decât producătorul care să se amestece sau s-o critice; nici un bărbat nu avea putere asupra ei – iar dacă asta însemna că era egoistă, ei bine, Gina considera că-și câștigase dreptul de a fi astfel. Se sacrificase o dată și nu se alesese decât cu nefericire și deziluzii.

O bătaie în ușa cabinei, un cap cu părul roșu ca morcovul și un chip simpatic, pistruiat, anunțară sosirea lui Jimmy Riley, inițiatorul și producătorul executiv al „Reginei Fanteziei". Numai el și sponsorii emisiunii cunoșteau adevărata identitate a Ginei; și Marcha, desigur, dar ea jurase să păstreze secretul.

– O reprezentație superbă ca de obicei, iubito!

Glasul lui Jimmy era afectuos, iar chipul slab plin de entuziasm. Își cocoță făptura lungană și vânoasă pe un tabu-

ret înalt, într-un echilibru precar, vibrând prea tare de energie nervoasă și emoție pentru a ocupa o poziție mai stabilă.

– Da, slavă Domnului!

Cuvintele Ginei, rostite de vocea ei caldă și senzuală, erau perfect sincere.

– Aș prefera ca emisiunea să fie înregistrată. Când transmitem în direct, nu poți fi sigur niciodată că nu se întâmplă ceva neprevăzut.

– Hmmm!

Jimmy nu părea deloc convins.

– Iar pe de altă parte, telespectatorilor le plac emisiunile în direct, elementul de hazard. Le ține atenția trează. Ceea ce-mi amintește...

Scoase din buzunarul sacoului o hârtie.

– Mă gândeam că poate ai dori să vezi programul de săptămâna viitoare.

În timp ce Gina citea lista, Jimmy o privea atent, studiindu-i reacțiile. Fața ei pătrată și însuflețit era atât de expresivă, iar Jimmy se simțea afectat profund de atracția ei, ca întotdeauna. Frumoasă femeie! Păcat că era nevoit să deghizeze jumătate din posibilitățile acelor trăsături fermecătoare.

Gina avea o audiență enormă. Primea zilnic scrisori de la fani, cu sacul, iar postul era cotropit de cereri ale oamenilor care voiau să apară în emisiunea ei. În mod deloc surprinzător, se primeau multe solicitări de la bărbați curioși, dar erau ca niște frecții la un picior de lemn. Admiratorii cu buchete de flori nu erau încurajați și, conform termenilor din contractul Ginei, relațiile personale cu invitații emisiunii erau strict interzise. Nu că ar fi existat vreun pericol ca Gina să încalce regula. Din câte vedea Jimmy, Gina nu urmărea să aibă relații personale de nici un fel. N-o auzise

niciodată menționându-și familia sau vreo prietenă, iar reacțiile ei față de bărbați erau cum nu se poate mai clare.

Jimmy avea motive să știe acest lucru. Puternic atras de Gina, încercase o dată să forțeze relația lor dincolo de limitele unei colaborări – dar numai o dată. Gina reacționase cu o politețe desăvârșită dar, totuși, îi dăduse clar de înțeles că n-o interesa așa ceva. Nu era nimic personal, îi explicase ea, pe un ton rece, numai că nu avea intenția să se încurce cu nici un bărbat. Își planificase perfect viitorul. În primul și-n ultimul rând, intenționa să rămână o femeie de carieră.

Stavilele pe care le înălțase erau atât de înghețate, încât Jimmy nici măcar nu îndrăznise s-o întrebe de ce, bănuind că avea și alte motive pe lângă ambiție. Nu credea nici un moment că era frigidă. Conform teoriei lui, Gina fusese rănită dureros de un bărbat, în trecut, și nu voia să riște o situație similară.

Dar ce păcat! Era o femeie croită pentru dragoste – iar Jimmy nu se gândea numai la latura fizică. Gina era o persoană fermecătoare, generoasă și plină de compasiune. Îi plăcea sincer să-i facă fericiți pe ceilalți, mai ales pe copii. Ar fi fost o mamă minunată.

Fruntea ei netedă se brăzdase, iar Jimmy bănuia de ce. Știuse că Ginei n-avea să-i placă unul dintre punctele de pe listă, dar nu avea ce face. Cuvântul sponsorului era lege.

– Cursa asta de motociclete, fata de cincisprezece ani care vrea să concureze cu băieții...

– Știu ce vei spune, Gina, dar n-are nici un rost. E lucru stabilit. S-a vorbit cu fata și cu organizatorii cursei. Tu nu ai altceva de făcut decât să fii de față, să prezinți momentul, s-o feliciți sau s-o consolezi la sfârșit, cum o fi cazul, și să-i înmânezi suvenirul „Fanteziei“.

– Ar putea fi periculos pentru fată... începu Gina.

Jimmy oftă. Cu mici variațiuni tematice, aproape în fiecare săptămână purtau aceeași discuție.

– Nici pe departe la fel de periculos ca alte acrobații de-ale noastre. În cel mai rău caz, fata se va alege cu câteva cucuie, vânătăi și dureri în posterior. Sponsorii...

– Dracu' să-i ia de sponsori! îl întrerupse Gina, enervată. Ăștia se cred niște zeișori de tinichea, dar sunt de-a dreptul iresponsabili. Nu pe ei va cădea vina, nici suferința, dacă se întâmplă vreun accident. Fata asta poate rămâne infirmă pe viață, și-atunci emisiunea va suferi publicitatea negativă, o cruce pe care va trebui s-o port și eu. N-am uitat nici o clipă...

Se cutremură, fără a încheia fraza.

– Mda, mă rog, interveni grăbit Jimmy, incidentul la care te gândești a avut efecte chiar și asupra sponsorilor. Nu vor permite să se mai repete așa ceva și, continuă el, văzând-o gata să-l contrazică în continuare, știi bine că n-are nici un rost să li te împotrivești. Ei își rezervă puterea de a angaja și a concedia. La ce bun să-ți riști slujba? Doar îți mai place încă, nu?

Și nu voia s-o piardă nici pe *ea*, adăugă el în gând, amărât.

– Știi bine că îmi place și nu vreau s-o pierd; îmi dau și eu seama că nu sunt de neînlocuit. Are grijă afurisita asta de mască. Nu sunt prima care o poartă și știu foarte bine că, dacă sunt concediată, nu voi fi nici ultima. Numele de Regina Fanteziei i se potrivește oricărei femei roșcate și cu silueta corespunzătoare. Dar, Jimmy, numai de m-ar lăsa să încerc unele dintre cascadorii, să le verific înainte ca pușlanii ăștia să-și riște viața. Și am început să mă satur de anonimat. Azi, mâine, voi dori și eu să fiu

o personalitate cu drepturi depline în *show-business*, sub propriul meu nume, Gina Darcy. Vreau să arăt publicului că sunt mai mult decât un trup, un simplu manechin.

Jimmy ridică din umeri. Nu se plângea de înfățișarea ei, dar știa mai bine decât ea însăși ce posibilități avea, cu personalitatea ei efervescentă. Nu era numai frumusețe, ci și o anumită scânteie. Dar recunoștea în sinea lui că avea și el o parte de vină, că anonimatul Ginei îi convenea. Dorea, în chip egoist, s-o păstreze numai pentru el. Nu abandoanse speranța că, într-o bună zi, ar fi putut-o convinge să...

Conștient de propria-i ipocrizie, spuse:

– Ca prieten și ca producător, te sfătuiesc să nu schimbi nimic deocamdată, când ești atât de populară în rolul ăsta, iar emisiunea continuă să meargă atât de bine. Într-o zi, poate... Mmmm?

– Când voi începe să îmbătrânesc și să mă ridez, adică? Și când se vor hotărî să aducă una mai tânără în locul meu? Atunci îmi vei da rolurile de babe? Nu, mulțumesc. Decât să aștept asta, mai bine mă întorc să-mi văd de firma mea.

– Voiam să spun, se grăbi el s-o întrerupă, când vei avea o reputație destul de solidă pentru ca publicul să dorească să te vadă și în alte roluri.

– Și cum vrei să-și exprime dorințele, întrebă ea, sarcastic, când nici măcar nu știu cum arăt? Aș putea fi urâtă ca moartea.

– Nu avem nici o garanție că n-ai avea succes și în alte domenii.

– Și mai rămâne oricând faptul că emisiunea asta e creația ta, replică Gina, pentru a continua apoi, spășită: Jimmy, scuză-mă, nu trebuia s-o spun. Știu că sfaturile tale sunt bine intenționate – dar uneori devin atât de frustrată... Știu că am în mine puterea de a face și altceva.

– Și mai știi, replică el sec, că dacă ar fi după mine, nici n-ar mai trebui să lucrezi. Îmi pot permite să întrețin o soție și...

– Jimmy, te rog! i-o reteză ea.

Nu voia să bată iarăși vechiul drum. Auzise acele cuvinte de-atâtea ori, la nesfârșit.

– Nu-ncepe. Nu distruge prietenia dintre noi. În prezent, ești singurul bărbat pe care-l respect.

Cu un amestec de plăcere și vinovăție, Jimmy se ridică de pe scaun.

– Cred că înseamnă și asta ceva, consimți el, amar.

Apoi se uită la ceas.

– Ei, cred că de-acum fanii au renunțat. E timpul să mergem acasă.

Gina aștepta întotdeauna o oră după ce plecau spectatorii din studio. Doar o singură dată încercase să plece imediat și se pomenise față în față cu o mulțime curioasă, în căutare de senzații. Un bărbat încercase chiar să-i smulgă masca. În ultima vreme, începuse să plece din studioul de televiziune îmbrăcată jerpelit, cu o eșarfă ascunzându-i cascada de păr roșcat, dusă acasă de Jimmy cu o mașină cât mai puțin bătătoare la ochi. Nu mai purta masca decât la filmările în decor natural, când o înconjura potera de camerameni și membri ai echipei.

– O cafea, ceva? se interesă Jimmy, în timp ce opreau în fața blocului de apartamente de lângă Regents Park, unde se afla locuința ei de celibatară.

Amuzată, întrucât era o cerere regulată, al cărei răspuns Jimmy îl știa deja, Gina clătină din cap.

– Regina Fanteziei, cită el ursuz, nu spune niciodată „nu". Niciodată nu spune „imposibil". Decât bietului Jimmy Riley.

Veselia de pe fața frumoasă a Ginei se șterse, în timp ce cobora din mașină.

– Știi bine că nu-i adevărat, Jimmy, nu în viața mea personală. Nimeni nu mi-a văzut cuibușorul pe dinăuntru, decât femeia de la curățenie, iar pentru ea sunt doar „Miss Darcy" care lucrează „ceva în capitală"!

– Nu poți acuza băiatu' că încearcă! replică mohorât Jimmy, iar Ginei îi reveni buna dispoziție.

– Nici *tu* nu poți acuza fata că e consecventă! Noapte bună, Jimmy!

„Cuibușor" era o descriere intenționat inadecvată a apartamentului ei de patru camere. La fel ca viața trecută și cea personală, prefera ca locuința să-i rămână cunoscută doar ei, un loc unde putea fi ea însăși, fără ca nimeni altcineva să-și lase amprenta, sub forma unor amintiri care ar fi distrus atmosfera calmă ce-o învăluia într-un cocon liniștitor ori de câte ori sosea acasă.

Cu un oftat de ușurare, Gina închise în urma ei ușa apartamentului, lăsând afară lumea și fanteziile. Ce și-ar fi spus fanii ei, dacă descopereau vreodată cât de diferită era de imaginea ei publică. Bănuia că majoritatea oamenilor cu care discuta o considerau provocatoare, crezând-o genul de femeie care putea fi întotdeauna stăpână pe situație. Întrucât li se împlineau fanteziile în numele ei, o credeau probabil infailibilă și în viața personală. Și se înșelau; cel puțin în privința trecutului, se înșelau.

Dar lăsase în urmă această greșeală și nu avea s-o repete niciodată. Pe viitor, toată energia și emoțiile ei urmau să fie investite în cariera profesională. Numai o dată își lăsase inima să-i guverneze capul, abandonând ambiția pentru ceea ce crezuse, înșelându-se amarnic, că era fericirea personală. N-avea să mai existe nici un Keith care să-i conteze dreptul la

individualitate și independență, iar apoi, în sfârșit, cea mai cumplită lovitură din toate, să-i distrugă încrederea în ea însăși ca femeie.

Intră în bucătăria modernă, bine utilată, cu pereți, tavan și instalații de oțel inoxidabil, adunând cele necesare pentru a-și pregăti o masă ușoară. Oare fostul ei soț se mai gândea la ea? Îi vorbea vreodată lui Frances despre Gina, făcând comparații defavorabile? O întâlnise pe Frances doar o dată; o femeiușcă neînsemnată, genul care ar fi corespuns perfect concepției de „soție ideală“ a lui Keith: placidă, domesticită și, poate chiar mai important, având în vedere firea lui, fără șanse de a atrage admirația altor bărbați.

Printr-o ironie a vieții, acum când nu mai era silită să joace rolul casnic, Gina se bucura ca în timpul liber să experimenteze rețete în bucătăria ei modernă, să-și decoreze singură casa, să-și îngrijească enorma colecție de plante care creșteau în diverse glastre exotice, pe o platformă semicirculară, sub fereastra livingului.

Avea dreptul la timp liber! Muncea pe brânci, cinci zile pe săptămână, făcând cercetări, repetiții și, adesea, filmări în decor natural, cum urma să se întâmple și la cursa de motociclete.

Scoase o exclamație iritată. Încerca să nu-și aducă acasă problemele de serviciu, dar aceasta o îngrijora la fel de mult ca primul incident care avusese un deznodământ aproape fatal.

Își duse gustarea în salonul luxos, cu obișnuita ei senzație de satisfacție în acel decor luxos. Decorat în nuanțe armonioase de verde, salonul avea în centru o adâncitură pătrată, plină cu perne; pe rafturile din jur stăteau antichități de mare preț. Gina se așeză printre perne, în locul ei favorit, de unde

putea să-și admire colecția de tablouri impresioniste, puține dar valoroase. La șaptesprezece ani, își aminti ea cu o undă răutăcioasă, serile de weekend fuseseră rezervate întâlnirilor. Statul acasă era o tragedie, lipsa unui curtezan, un stigmat social. Dar toate aceste chinuri trecuseră de mult. Cina luată de una singură în fața televizorului era de-acum o plăcere, nu o tortură. Cine avea nevoie de bărbați?

– Gina, ești incredibilă! spuse Jimmy peste câteva zile, într-o dimineață, când Gina i se alătură pe terenul leoarcă de ploaie, înfundându-și până la glezne cizmele în noroiul răscolit de roțile motocicletelor.

– Șșșt!

Nelinișită, Gina se uită instinctiv în jur, să nu fi auzit cineva. Tradiția cerea să nu i se spună niciodată altfel decât Regina Fanteziei. Convingându-se că nu era nimeni în apropiere, întrebă:

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că numai tu puteai arăta pe cât de sexy, pe-atâta de misterioasă, în mijlocul unui câmp plin de noroi, îmbrăcată cu impermeabil albastru, cizme Wellington roșii și pălăria asta!

Gina râse sonor.

– Uiți, Jimmy, că în esență sunt genul care agreează exteriorul!

Râsul ei, gutural și răgușit, străbătu aerul umed al dimineții, iar Tod Fallon, deja anunțat despre sosirea ei de caravana mașinilor și a furgoanelor, de mișcarea camerelor t.v. întoarse într-acolo și de murmurele emoționate ale mulțimii, se apropie imperceptibil. Părea să se înțeleagă bine cu tipul roșcovan de lângă ea. Iubitul? Improbabil, din câte auzise. Un

coleg, poate. Oricine-ar fi fost, conchise Tod, nu era destul de bărbat ca să mânuiască acel pachet de dinamită cu părul roșcat.

Azi era și mai puțin vizibilă, își spuse el, cu un nou val de iritare. Încotoșmănată într-o voluminoasă pelerină albastră, cu partea de sus a feței ascunsă sub mască și pălăria sombrero neagră, nu i se vedea decât gura, râzând: buze pline și generoase, întinse într-un zâmbet larg, lăsând să se vadă dinții albi și regulați.

Având în vedere vremea, s-ar fi așteptat la nazuri feminine și nervi, de la vedeta emisiunii, dar părea remarcabil de veselă. Totuși, și-o putea permite. Tod trăsese acele sfori confidențiale, iar acum avea idee cam cât câștiga de pe urma acelei emisiuni și din produsele colaterale ale cultului personalității ei; beneficiile ei atingeau sume greu de egalat pentru mulți. Dar nu și pentru Tod Fallon. Pentru el, finanțele nu puneau probleme. Și, în plus, orice persoană are prețul său, iar el avea cel mai bun stimulent ca să supraliciteze... pe Marcha!

În pofida burniței constante, care părea să-i cufunde pe toți și toate în același cenușiu uniform, Gina îl observase pe Tod Fallon. Era un bărbat greu de trecut cu vederea. Chiar și în hainele lui banale, de ploaie, statura îl făcea să iasă în evidență din mulțimea aceea pestriță; era complet diferit de gloata obișnuită a amatorilor de senzații tari. Arăta prea cultivat, prea sofisticat cumva, ca să-l intereseze ea sau emisiunea ei, ori chiar evenimentele din acea zi. Doar dacă nu cumva, desigur, era părintele plictisit dar indulgent al unuia dintre tinerii participanți. Majoritatea acelor puști înnebuniți după motociclete aveau familii care-și puteau permite să le cumpere cele mai

recente tipuri. Probabil se aflau acolo cel puțin o duzină, ca un adevărat caleidoscop de culori metalizate diverse, învârtindu-se la nesfârșit în jurul locului de adunare, exersând „cabrări", răscolind noroiul, cu duduitul motoarelor ambalate răsunând monoton, întinzând nervii la limită.

„Ei, hai să-i dăm drumul", își spuse ea pe neașteptate, „și să terminăm odată". Simțea în stomac obișnuitele palpitații de emoție. Detesta acea așteptare. Oare n-avea să uite niciodată acrobația care eșuase atât de tragic? Nu! Imposibil! Nici chiar dacă și-ar fi neglijat obiceiul autoimpus de a și-o reaminti cu regularitate.

Inevitabil, la locurile de filmare se aștepta mult, până când operatorii își stabileau unghiurile; iar azi aveau să aștepte până când unul sau doi dintre participanții obișnuiți erau filmați parcurgând traseul, numai pentru a demonstra cât de periculos era, cu roțile patinând neputincioase pe pantele pline de noroi, săltând peste bușteni, strecurându-se pe sub crengi amenințătoare. Apoi, venea rândul „victimei". În ciuda impermeabilului, o cam pătrunsese frigul, căci tremura ușor. Neînfricată în propria ei privință, ar fi preferat să treacă ea însăși prin acel calvar, decât să vadă pe altcineva, și mai ales o fată atât de tânără, să-l înfrunte până la capăt.

Privirea ei curioasă reveni de mai multe ori spre chipul aspru și impresionant al lui Tod Fallon, în timp ce se întreba cine era și ce căuta acolo. Din cine știe ce motiv, îi stârnea interesul – într-un mod absolut detașat, desigur. Simplul fapt că refuza compania bărbaților nu însemna că nu putea să aprecieze o înfățișare masculină, să nu fie curioasă ce caracter și ocupație avea.

Acest bărbat arăta puțin cam prea spectaculos pentru gustul ei, cu fizicul lui splendid și acea înfățișare negricioasă și

atrăgătoare, mai degrabă accentuată decât dezavantajată de firele albe. Descoperise că bărbații de acest gen erau întotdeauna conștienți, într-un mod arogant, de atracția lor masculină. Și părea un om dur, cu acele trăsături aspre și bărbia repezită înainte. Deloc soiul cu care să ai de-a face. Dunga neagră a sprâncenelor dese, îmbinate deasupra nasului drept, sugera o natură intolerantă, un temperament inflamabil, pe care n-ar fi fost înțelept să-l provoace.

Deodată, Gina își dădu seama că acea analiză prelungită nu era unilaterală. O privea și el, studiind-o mai discret decât o făcuse ea, ca pentru a trece neobservat. Dar acum, când îi descoperise vicleșugul, o privea în ochi deschis, aproape provocator. Fără îndoială, era obișnuit ca femeile să-l privească lung, ceea ce, probabil, îl făcea să se înfumureze. Și ea era obișnuită cu admirația, mai ales din partea bărbaților, care în ultima vreme o lăsa nepăsătoare. Dar de ce avea senzația că acest bărbat nu se mulțumea doar s-o admire, că privirea lui ascundea mai mult decât atât?

În timp ce ochii lui pătrunzători continuau să-i susțină pe ai ei, Gina își dădu seama că începuse să se apropie, încet dar sigur, și că, în pofida unui suprem efort de voință, nu putea rupe legătura tensionată ce se formase între ei. Acum se simțea neliniștită de-a binelea. Oare îi luase curiozitatea indiferentă drept invitație?

– Jimmy, murmură ea, omul acela; a ajuns prea aproape.

Jimmy, însă, prin cine știe ce anomalie, se îndepărtase și n-o auzi.

– Ajunge atât, îi spuse ea bărbatului, politicoasă dar rece, astfel încât sensul cuvintelor să fie inconfundabil.

– Cu siguranță, nu aveți nici o obiecție să-i aduc omagiile mele unei... celebrități?

Scurta pauză dinaintea ultimului cuvânt fusese ironică. De ce Dumnezeu îi vorbea astfel un om complet străin.

– Nici o obiecție, replică Gina, calmă, dar dacă aveți ceva de spus, puteți vorbi de unde vă aflați.

– Perfect!

Spre ușuarea ei, omul păru să-i accepte ordinul.

– În primul rând, ce scop are masca? întrebă Tom, de-a dreptul; îi cunoștea foarte bine scopul, dar voia să-i aprecieze reacția la provocări. Sunteți desfigurată?

– Nu sunt deloc desfigurată! respinse Gina ideea, cu energie.

Dar dacă ar fi fost? Ce brută de om insensibil putea fi!

– Atunci, de ce? insistă el.

– Credeam că de-acum o știe toată lumea, îi răspunse, cu dispreț. Ca să păstreze anonimatul Reginei Fanteziei.

– Am lipsit din țară un timp, spuse Tod. Săptămâna trecută v-am văzut emisiunea pentru prima oară. Nu e pe gustul meu, în mod normal, adăugă el sec.

„Nici nu mă mir", confirmă Gina, în gând. Probabil era un intelectual snob. Actualitățile și documentarele de specialitate ar fi fost singurele lui concesii la adresa celui mai popular mijloc de informare.

– Nu văd ce rost are o farsă atât de ridicolă, continuă Tod. Alți prezentatori nu par s-o găsească necesară, și există emisiuni *foarte* asemănătoare.

– Exact! răspunse ea, triumfător. Tocmai de aceea avem nevoie de un truc, ceva aparte.

Ce-o apucase? se întrebă, cu uimire. Apăra detaliul din emisiune care ei însăși îi displăcea cel mai mult? Probabil pentru că acel om îi făcea părul să se zbârlească. L-ar fi contrazis în orice privință.

– Un motiv neserios, replică individul cel înalt. Dacă, însă, v-ați teme să nu fiți recunoscută în afara studioului, aș *putea* înțelege.

– Și de ce m-aș teme, mă rog? întrebă Gina, pe un ton provocator.

– A, nu știu. Să zicem că s-ar întâmpla ceva neprevăzut în emisiune. Oamenii nu v-ar acuza pentru eventualele accidente? Nu v-ar amenința, chiar? Publicul poate fi foarte capricios, când e vorba de idolii săi. Dacă fata de azi își rupe un picior, sau așa ceva?

– Sunteți reporter? se interesă Gina, bănuitoare. Fiindcă, dacă e așa, nu dau interviuri.

Era cam târziu ca să-și afirme acest principiu, își spuse, furioasă pe ea însăși. Omul îi smulsese deja destule informații pentru a scrie un articol, cu înfloriturи și citate denaturate.

– Nu sunt reporter, și nu mi-ați răspuns la întrebare.

– N-am nici un răspuns la întrebarea pe care mi-ați pus-o, dar pentru informarea dumneavoastră personală, vă voi spune ceea ce vreți să știți, după care sper să nu mă mai pisați. Foarte rar se întâmplă accidente. Fazele periculoase sunt supravegheate întotdeauna de experți.

– Dar au existat incidente? insistă Tod. Vătămări fizice?

– Un caz sau două, nimic grav, cel puțin de când am...

– O.K., Regina Fanteziei! strigă un cameraman. Suntem gata pentru primele cadre.

Ușurată, Gina îi întoarse spatele băgărețului. Îl informă pe Jimmy, sumar, despre incident.

– Unde erai când aveam nevoie de tine? îi reproșă ea. Mă-ntreb cine e și de ce mi-a pus toate acele întrebări. Părea nemulțumit de emisiune, de mine.

– O fi vreunul de la presă, nu contează ce spune. Lasă-l încolo. E timpul să tragem introducerea. Cred că te vom așeza pe una din motocicletele astea.

– De ce n-ar face ea însăși acrobația? Doar ca să demonstreze ce simplu și sigur este!

Gina se răsuci în loc, cu o exclamație stupefiată. Omul cel înalt o urmase, iar acum era lângă ea, la doar câțiva centimetri distanță. Simți cum se încorda, tremurând, aproape ca și cum ar fi atins-o, conștientă în mod neplăcut de aura intensă de masculinitate pe care o simțise chiar și de departe. Se simțea copleșită. Era o femeie înaltă, dar el era și mai înalt. Pentru nervii ei care începuseră dintr-o dată să vibreze, părea să emane un soi de amenințare subtilă.

– Vă rog să păstrați distanța, domnule! îi ceru Jimmy, enervat.

– Regina Fanteziei a dumneavoastră a încercat vreodată o figură dintre cele pe care le pretinde invitaților? nu se lăsă Tod, vizibil neintimidat de reacția ostilă a amândurora.

– Nu le pretind oamenilor nimic, se răsti Gina. Ei îmi cer să le aranjez diverse lucruri. Restul rămâne la latitudinea lor.

– Deci, nu vă pasă dacă se accidentează?

– Bineînțeles că mă afectează dacă se rănește cineva.

Gina simți că o podideau lacrimile, lucru necaracteristic pentru ea, care nu mai plânsese de... Of, de ce trebuia să-i bage individul ăsta nervii în priză tocmai acum, când era deja atât de încordată?

– Dar vă e frică să încercați chiar dumneavoastră figurile?

– Nu! Nu! Nu! Mă mai bateți mult la cap? Nu mi-e frică de nimic! Însă termenii contractului nu-mi permit să... Și, ia mai lăsați-mă-n pace! Am treabă.

Hotărâtă ca omul acela arogant și insistent să nu vadă cât o tulbura, se răsuci – și imediat își simți cizmele viu colorate alunecând sub trup, astfel încât căzu cât era de lungă în noroiul răscolit de roțile motocicletelor. Înainte ca Jimmy să-i fi venit în ajutor, omul cel înalt o apucă de brațe, săltând-o neceremonios în picioare. Ginei îi venea să urle de frustrare. Mantaua albastră i se murdărise și, deși nu se lovise fizic, mândria ei era vătămată grav. Se făcuse de râs în fața atâtor oameni. Incidentul avea să apară în toate ziarele de a doua zi, doar dacă nu cumva o persoană mai importantă suferea un accident la fel de ridicol. Și totul, numai din vina acestui om. Dacă n-o pisa atât de enervant, dacă n-o înfuria, n-ar fi fost așa de neatentă.

Dogoarea furiei îi secă lacrimile care amenințaseră să izbucnească și ridică privirea, hotărâtă să-l pună la punct, și cu vorba, și cu ochii. Dar torentul de invective fu redus la tăcere de veselia chipului lui, până atunci serios. Își râdea de ea! Cum îndrăznea?! Iar apoi, pentru a adăuga și o insultă pe lângă umilință, își exprimă amuzamentul în gura mare, auzit de toți cei din jur.

– Regina Fanteziei! exclamă el, abia putând articula cuvintele de-atâta râs. Ce s-o fi întâmplat cu aerul acela de mândrie misterioasă? În clipa asta, arăți mai degrabă ca un Urs Paddington!

Gina rămase cu gura căscată de indignare, dar imediat o frapă adevărul comic al cuvintelor lui și, împotriva propriei voințe, îi reveni simțul ridicolului. Simți cum gura începea să i se arcuiască, într-un început de zâmbet, repede izgonit de următoarele lui cuvinte.

– Așa mai merge. Cel puțin, dovedești că ești umană, că poți râde de propriile tale ghinioane, nu numai de ale altora. Dacă aș putea să văd cum arăți, fără mască...

Dar Gina se retrase în grabă, cu grijă de astă dată, și spre ușurarea ei necunoscutul n-o mai urmări. În timpul filmării, însă, fu conștientă că ochii lui negri o priveau, de la distanța unde Jimmy insistase să stea toți spectatorii, și constată, cu nemulțumire, că vorbele lui continuau s-o zădărască.

La școală și în adolescență fusese o sportivă desăvârșită, călăreață și înotătoare; și își păstrase forma fizică. Recent, urmase chiar și un curs de judo. Știa că era capabilă de o mare rezistență fizică. De ce nu puteau adăuga în spectacol și această dimensiune?

Cât despre acuzația străinului că râdea de eșecurile altora, era de-a dreptul nedumerită. În viața ei n-ar fi visat să facă așa ceva, oricât de comic ar fi fost un asemenea incident. La fel ca majoritatea oamenilor, avea simțul umorului, dar să și-l descarce pe seama invitaților ar fi fost cel mai neprofesionist lucru. Și o mai nedumerea și motivul pentru care acel necunoscut părea atât de pornit s-o șicaneze.

Citi mașinal textul introductiv. Tinerii motocicliști își făcură numărul. Fata care ceruse să se ia la întrecere cu băieții se achită onorabil. Imaginile fură filmate cu succes, urmând ca secvența să facă parte din următoarea ediție a emisiunii. Nu se mai întâmplă nimic anormal. Bărbatul cel înalt trebuia să-și retracteze cuvintele, recunoscând că siguranța era un factor important al activității lor.

Dar nu-l vedea nicăieri și, cu toate că ar fi trebuit să fie ușurată, Gina simți o dezamăgire irațională. I-ar fi plăcut atât de mult să-i arunce o privire triumfătoare, gen „ți-am spus eu!“. Cel puțin, ar fi remediat o parte din umilința propriului ei accident.

Capitolul 2

În seara aceea, Gina constată că în minte îi revenea încontinuu propunerea străinului, o sugestie care, fără știrea lui, se potrivea perfect cu propriile ei înclinații.

Fără a-și face speranțe prea mari, abordase din nou subiectul cu Jimmy, care se arătase îngrozit sincer, ca de obicei.

– Regret, nu ține. Sponsorii n-ar permite așa ceva. Dacă ai începe să faci acrobații, concepția emisiunii s-ar schimba radical. Iar dacă e din cauza tipului ăluia care te-a acostat azi dimineață, lasă-l în pace. N-are nici un rost să-ți bați capul cu părerile lui. Nu-i așa? adăugă el, bănuitor.

Gina oftă, exasperată. Iar își lăsa problemele profesionale să-i invadeze timpul liber, iar de astă dată cauza era omul acela enervant. Sperând să-și abată gândurile în altă direcție, deschise televizorul. La ora aceea din noapte, se găseau de obicei programe pur evazioniste, comedii bufe mai degrabă decât filme horror înfiorătoare, sau vreo melodramă siropoasă.

Alese un asemenea film, care se desfășura într-un spital complet neverosimil. Nici unul dintre incidentele scenariului nu se putea întâmpla în realitate și în veci nu s-ar fi permis așa ceva în spitalul unde lucrase ea mai demult.

Căci, inițial, Gina dorise să fie soră medicală. Tocmai își încheia primul an, când îl cunoscuse pe Keith Taylor. Acesta, fiind ziarist, venise la spital pentru a scrie despre un transplant de cord, iar Gina fusese singura persoană care trecea pe la recepție. Keith își amânase întâlnirea cu secretara spitalului doar atâta timp cât să-și întipărească imaginea în mintea fetei de nouăsprezece ani, cât avea Gina atunci, și reușise s-o mai intercepteze o dată la plecare, pentru a-i propune o întâlnire.

Izbucnise o poveste de dragoste furtunoasă și, împotriva tuturor sfaturilor primite, Gina se măritase cu Keith la șase săptămâni după prima lor întâlnire. Își dăduse seama prea târziu că viața lor conjugală nu era deloc așa cum se așteptase. Situația începuse să se degradeze încă din luna de miere.

Aproape imediat după această deziluzie urmaseră reduceri drastice de personal în sectorul medical, iar Gina și multe alte colege se pomeniseră șomere.

Keith fusese încântat; acum, avea să depindă total de el. În scurtul răstimp cât îi făcuse curte, reușise să-și ascundă anumite trăsături care, după căsătorie, ieșiseră la iveală în modul cel mai neplăcut. Era un om posesiv și de o gelozie aproape periculoasă. Și nu numai gelozie, ci și nemulțumire față de Gina ca atare, o fată căreia îi declara dragostea lui, dar pe care încercase s-o plămădească potrivit concepțiilor lui despre căsnicie. Oare toți bărbații aveau acea dorință de a domina, acea nevoie de a schimba starea de fapt? Omul acela de la

cursa de motociclete! Nu-i sugerase și el o schimbare, iar Ginei nu-i displăcuse atitudinea lui? Disprețul masculin, ipoteza superiorității bărbătești, o nemulțumeau enorm.

Secvența cu fata motociclistă se bucură de o mare popularitate în rândul spectatorilor din studio. De obicei, o secvență era transmisă în direct, iar restul, înregistrate dinainte. Emisiunea mergea pefect, dar Gina se simțea totuși oarecum nesatisfăcută.

Știa că în seara aceea arăta și mai bine decât de obicei. Pe lângă că nu avea timp pentru false modestii, i-o spuneau și alți ochi în afară de ai ei – privirile operatorilor, rumoarea admirativă a spectatorilor și, în cabină, laudele darnice ale lui Jimmy.

Noul ei costum, un senzațional set auriu scânteietor din două piese, i se potrivea ca o a doua piele, evidențiind fiecare mișcare a siluetei ei voluptuoase. Pantofii negri cu tocuri înalte și ciorapii cu dungă neagră îi completau ținuta. Da, arăta extraordinar.

Și totuși, în tot timpul cât râdea și glumea cu invitații, prezentându-le fanteziile personale, o altă parte a minții ei se ținea la distanță, încercând să analizeze starea de nemulțumire. Spectacolul decurgea ca de obicei... „Ca de obicei.“ Asta era! Devenea plicticos de previzibil! Era timpul să-i introducă o nouă dimensiune, dar Gina părea să fie singura de această părere. Toți ceilalți păreau mulțumiți – invitații, spectatorii, echipa de realizatori. În spatele camerelor se vedea chipul pistruiat al lui Jimmy, cu o expresie îngăduitoare. Chiar era singura care observa că lipsea ceva?

Apoi, îi căzu fisa. Totul se întâmpla din vina afurisitului ăluia de la cursa de motociclism. Ironia lui cum că ar fi fost

prea lașă ca să încerce ea însăși figurile periculoase, implicația că și-ar fi putut îmbogăți rolul, cu care Gina era de acord în sinea ei. Dar, sinceră să fie, nu numai din vina lui se simțea astfel. Începuse deja să gândească în același sens, dornică să renunțe la anonimat.

– Și acum, interveni glasul din off al prezentatorului, rupându-i firul gândurilor, o ușoară variațiune față de programul nostru obișnuit, o cerere despre care nici chiar Regina Fanteziei însăși nu știe nimic.

Gina deveni atentă; în mod ilogic, la început avu o reacție de indignare. Cum își permiteau s-o pună față în față cu o situație pentru care era nepregătită? Și cine aranjase satisfacerea cererii, indiferent în ce consta? Era un caz fără precedent; niciodată nu mai trebuise să facă față neprevăzutului. O putea face, când nu avea idee ce urma să i se ceară?

Imediat, însă, atitudinea îndărătnică îi reveni. Sigur că putea. Și-n plus, Jimmy trebuia să fi aranjat totul. N-ar fi lăsat nimic la voia întâmplării. Cu sentimentele pe care i le nutrea, n-ar fi permis nimănui s-o facă de râs.

Așa că afișă un zâmbet dulce și nepăsător – deși, pe dinăuntru, o răscolea un tumult de curiozitate.

Introducerea continua:

– Oamenii îi cer multe Reginei Fanteziei: lucruri simple, scandaloase, banale, bizare, ieftine sau scumpe. Dar nici un invitat nu i-a cerut vreodată ceva atât de ușor de dăruit – și totuși, după părerea lui și, nu mă îndoiesc, a dumneavoastră tuturor, neprețuit.

Intensificarea tensiunii o stânjenea pe Gina și, când „invitatul“ apăru la vedere, neliniștea îi crescu. Era *omul acela.* Un tremur superstițios îi străbătu șira spinării. Parcă s-ar fi ivit invocat de imaginația ei.

Ajunsese la câțiva centimetri de ea, lat în umeri, brunet, viguros, emanând virilitate, îmbrăcat cu o cămașă și o pereche de pantaloni ce-i dădeau un aspect sportiv înșelător. În nici un caz nu le cumpărase de gata!

În timp ce-i privea din nou licărul din ochii tenebroși, Gina avu același fior de spaimă aproape primitiv. Îi venea s-o ia la fugă. În schimb, făcu un efort de a-și aminti cine și unde era, își despărți buzele într-o parodie crispată a obișnuitului ei zâmbet de bun-venit și, doar cu o clipă de ezitare, întinse mâna.

– Bună seara, domnule...?

Se abătuseră și mai mult de la uzanțe: nu cunoștea numele invitatului.

Bărbatul zâmbi, iar Gina, fascinată în pofida propriei sale voințe, văzu că își arcuia în sus doar un colț al gurii, într-un surâs asimetric, sâcâitor de atractiv.

– Nu sunteți singura care preferă anonimatul, răspunse el, cu o notă batjocoritoare în glasul său profund. Numiți-mă Domnul X.

O privi cum digera răspunsul, amuzat de nemulțumirea vizibilă în reacțiile ei fizice, îndreptarea coloanei vertebrale, poziția repezită înainte a bărbiei, deși masca îi ascundea expresia feței. Cum avea să răspundă? Avea curaj să riposteze în public? Dacă provoca nemulțumirea sponsorilor, putea să-i ușureze sarcina. Dar nu prea conta. Până la urmă, totul avea să iasă pe voia lui. Așa se întâmpla întotdeauna.

Gina n-avea nimic împotriva acestui joc. Oricum nu dorea să afle și alte date despre el. Printr-un efort de voință, își păstră expresia binevoitoare.

– Și ce putem face pentru dumneavoastră, *Domnule X?* accentuă ea sarcastic pseudonimul, dându-i de înțeles că îi ridiculiza prefăcătoria.

– Ce puteți face *dumneavoastră* pentru *mine*...

„Domnul X“ tăcu o clipă, pentru efect.

– ...este să-mi dăruiți doar un sărut.

Toți ca unul, spectatorii traseră aer în piept, fascinați. Gina, însă, reacționă instinctiv. Stupefiată, făcu un pas înapoi. Camerele îi urmăriră mișcarea. Iar Domnul X, de asemenea.

– O cerere foarte simplă, cu siguranță? sugeră el, pe un ton subtil care o făcu să se cutremure. Întreaga lui aură începuse dintr-o dată să emită o senzualitate neguroasă, iar Gina știu că ar fi dat aproape orice, pentru a nu fi nevoită să-i accepte cererea. De ce o făcuse? Ce însemna pentru el un sărut din partea ei?

– Este o cerere neobișnuită, pară ea atacul.

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, n-ar fi îngrijorat-o câtuși de puțin; până acum, i-ar fi și îndeplinit rugămintea, cu o sărutare indiferentă, trecând peste incident fără a fi afectată cu nimic. Dar, înlăuntrul ei, o voce scotea țipete de avertizare. Nu dorea ca acel bărbat s-o sărute. Știa, instinctiv, că nu ea ar fi fost cea care săruta. Omul acela era sută la sută masculin, genul tipic care lua inițiativa.

Tod aștepta. Știa că ea ar fi vrut să-l refuze. Îndrăznea oare? Pentru el, oricum nu conta; nu era decât un preambul pentru a o face să coboare garda, pentru a afla mai multe despre ea, descoperind dacă era atât de potrivită pe cât sugerase secretara lui; iar Tod își plătea angajații ca să nu greșească, să-i dea informații demne de încredere. Se încruntă ușor. Marcha n-ar fi fost de acord cu ceea ce făcea. Dar ce însemna un sărut dăruit în interesul cercetării, în interesul lui Marcha, numai de-ar fi acceptat acest fapt? Dintr-o dată, își dori ca Marcha să revină din vacanța ei prelungită, afacerea să se încheie, iar el să-și vadă de adevăratele scopuri ale vieții lui.

– Ei bine? întrebă, provocator. De ce vă temeți? N-ați mai sărutat niciodată un bărbat?

Spectatorii murmurară ușor.

Nu se înșelase: Gina voia să refuze. Dar nu putea. Regina Fanteziei nu refuza nici o cerere. Momentul se trasmitea în direct, milioane de telespectatori așteptând să vadă continuarea. Dacă respingea o solicitare atât de simplă, popularitatea ei și a emisiunii avea să se prăbușească vertiginos, rata de audiență urma să scadă, sponsorii să se înfurie, iar ziarele să fie într-al nouălea cer, repezindu-se cu satisfacție asupra acestei întâmplări fără precedent.

Gina aruncă o privire disperată spre marginea platoului, unde stătea Jimmy. Acesta îi făcea semne să se grăbească, agitat. Timpul trecea. Trebuia s-o facă, acum ori niciodată.

Trăgând aer în piept, tremurător, înaintă, își puse mâinile pe umerii bărbatului și ridică spre el o privire întrebătoare.

O secundă, Tod se uită în ochii ei speriați, prin voalul negru care acoperea deschizăturile măștii. Nu le putea distinge culoarea. Zâmbi și, din nou, Gina simți cum i se forma piele de găină. Apoi zâmbetul se șterse și capul lui brunet coborî spre al ei, în timp ce brațele puternice, musculoase, o cuprindeau într-o îmbrățișare neînduplecată, lipindu-i dureros sânii de pieptul lui. În acel moment, Gina fu conștientă de multe lucruri, de murmurele scăzute și admirative ale spectatorilor, de dogoarea reflectoarelor din studio, de mirosul plăcut al *after-shave*-ului, în timp ce mâna lui îi atingea pielea mătăsoasă a spinării, în decolteul costumului. Imediat, gura necunoscutului o captură pe a ei, posesivă, imposibil de evitat, într-un sărut arzător.

Undele de șoc, repetate, îi zguduiră trupul într-o reacție spasmodică, total neașteptată, față de erotismul acelui sărut.

Faptul că stăteau lipiți atât de strâns îi evoca senzații trecute pe care le crezuse risipite, uitate. Dar durerea din pântec era de o familiaritate inconfundabilă. Familiară, și totuși altfel. Keith n-o făcuse niciodată să se simtă astfel, să cunoască un asemenea... abandon. Îi era rușine că un om complet străin îi putea trezi astfel de senzații.

Nu era singura surprinsă de efectul acelui sărut. Tod începuse îmbrățișarea cu cinism, convins că o femeie putea fi cucerită mai ușor nu prin rațiune, ci pe calea senzualității. Nu l-ar fi tulburat prea mult dacă Gina Darcy răspundea favorabil la cererea pe care intenționa să i-o facă, fiindcă era atrasă de el, mai degrabă decât din interes față de propunerea propriu-zisă. Învinsese în multe asemenea întâlniri și îi era destul de ușor, după ce câștiga, să respingă toate eventualele prefăcătorii ale femeilor. Prin urmare, nu-i veni să creadă cât de straniu îl afecta senzația de a o avea pe Gina în brațe, căldura și mirosul ei, neașteptata moliciune maleabilă a trupului ei, în timp ce, împotriva propriei voințe, îi răspundea. Pe neașteptate, simți un freamăt fizic și, instinctiv, o strânse mai tare, prelungind sărutul.

Ca prin ceață, Gina auzi fluierăturile și vociferările spectatorilor și-și dădu seama că sărutul dura de prea mult timp, că devenea peste măsură de intens. Începuse leit-motivul muzical. Nu mai erau filmați. Cumva, reuși să se smulgă din îmbrățișare, întrebându-se dacă aveau s-o susțină picioarele, atât de moi și neînsuflețite și le simțea.

– Porcule! șopti. Cum *îndrăznești* să profiți așa de mine, când ne vede toată țara?

Tod își regăsi mai rapid calmul. Slavă Domnului că Marcha era în străinătate. Cu siguranță, scena n-ar fi încântat-o deloc. Și, într-o privință, se înșelase: Gina Darcy nu era în nici un caz frigidă.

– Serios? întrebă el, tărăgănat. Da' știu că te crezi foarte populară!

Incapabilă să mai rostească o singură silabă, Gina trecu pe lângă el, spre adăpostul cabinei. Trecu pe lângă Jimmy fără să-i arunce o privire. Și el era vinovat. Știuse. Ar fi putut s-o prevină. Era de aceeași teapă cu toți ceilalți. Nu se putea gândi decât la audiență, la emisiunea lui nenorocită. Doamne, cât îi mai disprețuia pe toți bărbații, în frunte cu ăsta! „Domnul X" era un caz grav! Nici o clipă nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce reacționase atât de violent față de acest bărbat anume, de ce trebuise să-i aprecieze caracterul într-un mod atât de arbitrar.

În aceeași seară, acasă, după ce făcuse un duș și mâncase, calmându-se cât de cât, reuși să analizeze mai rațional incidentul. Pe drum, își descărcase cea mai mare parte a furiei pe Jimmy, dar acum, când enervarea îi trecuse, se simțea curios de secătuită, de golită pe dinăuntru.

– A întrecut măsura! tunase și fulgerase ea, în mașină. Parcă m-ar fi violat în public!

Jimmy se străduise s-o calmeze. Acel punct fusese introdus în program la cererea sponsorilor, iar el nu văzuse nimic rău în asta. La urma urmei, ce era un sărut? Deși, chiar în timp ce vorbea, știa cât îi venea să-l urască pe auto-intitulatul Domn X; ce n-ar fi dat să fie el beneficiarul sărutului Ginei...!

– O.K. Deci, și-a făcut de cap, spuse el, împăciuitor. Deși, eu însumi fiind un mascul cu sânge-n vene, nu pot spune că-l condamn. Poate nici nu știa că filmarea se oprise.

– Ba știa! replică Gina, fierbând. *Știa!*

„Ce-i aia, un sărut?" spusese Jimmy. Înainte de această seară, Gina ar fi răspuns: „O nimica toată". Acum, însă, nu mai

putea susține așa ceva. Domnul X era un maestru al senzualității. Se ruga ca filmarea să se fi întrerupt înaintea momentului când își folosise limba ca pe o armă pentru a-i străpunge buzele, sondând, stârnindu-i reacția, împotriva voinței ei. Se ruga ca aparatele să nu-i fi surprins mișcările instinctive ale trupul, fierbințeala care îi înroșise fața și gâtul, în timp ce cunoștea din nou, pentru prima oară într-un an de zile și mai bine, impetuozitatea dorinței fizice.

Nu-și putea imagina care erau motivele lui, dar spera din tot sufletul să fie satisfăcut și să nu-l mai întâlnească niciodată. Și totuși, gândurile îi reveneau încontinuu la acel incident, la fel cum revine limba să sâcâie un dinte îndurerat, iar trupul îi reacționa de fiecare dată la stimulii mintali.

Trecu o săptămână sau două până când Gina reuși să se relaxeze, convingându-se că Domnul X nu avea să-și mai facă apariția pe neanunțate; iar atunci, spre iritarea ei, constată că se întreba de ce își abandonase campania de hărțuire, la fel cum se întreba și de ce o începuse. Dintr-o dată, viața ei liniștită părea prea banală, iar emisiunea și mai nesărată și lipsită de viață.

Într-o seară de duminică, tocmai se destindea în pat, când telefonul sună strident.

– Gina?

Jimmy era. Nimeni altcineva nu mai avea numărul ei de-acasă, motiv pentru care acesta nu se folosea decât în caz de urgență.

– Gina, iartă-mă că te deranjez, dar tocmai m-a sunat unul dintre sponsori. Se pare că au convocat o ședință specială, pentru mâine în zorii zilei. Voiam să mă asigur că vei ajunge la timp.

Gina se simți inexplicabil de iritată; Jimmy ar fi trebuit să știe că era punctuală întotdeauna. Înainte de a deveni o personalitate a televiziunii, fusese femeie de afaceri, iar în afaceri timpul înseamnă bani.

– Sigur că voi veni, răspunse ea. Despre ce e vorba?

– Nu știu.

Jimmy părea cam încurcat.

– Dar, cumva, simt că adie vântul schimbării.

– O schimbare? întrebă Gina, pe un ton mai tăios. Nu cumva se gândesc să desființeze emisiunea, sau să mă înlocuiască?

N-ar fi fost o catastrofă, din punct de vedere financiar, dar ar fi însemnat o grea lovitură pentru ambiția ei, pentru respectul de sine însăși și credința în popularitatea ei.

– Sincer, nu știu, răspunse Jimmy, cam amărât. Aș vrea și eu să aflu. Dar, orice-ar fi, voi fi acolo, alături de tine.

– Mulțumesc, și-ți mai mulțumesc o dată pentru că m-ai prevenit.

Încet, puse receptorul în furcă și se rezemă de pernele albastre, cu volane. Începu să recapituleze ultimele două, trei ediții ale emisiunii, căutând cusururi care i-ar fi putut nemulțumi pe sponsori. Corespondența de la fani continua să sosească în același ritm. Presa era favorabilă. Avea oare vreo semnificație faptul că prezenta emisiunea de exact șase luni? Actuala serie se sfârșise, iar ea își înlocuise predecesoarea după șase luni de activitate... deși acea femeie se retrăsese din proprie inițiativă. Publicul nu știa nimic din toate acestea. Cele două interprete semănau destul de bine, ca statură și colorație, pentru ca substituirea să treacă neobservată. Mai exista pe undeva o altă roșcovană înaltă și statuară, așteptând să-i preia rolul? Cu nelipsitul ei spirit practic, începu să se

pregătească pentru o asemenea situație. Propria ei firmă continua s-o aștepte, condusă cu succes de un delegat. Putea oricând să se întoarcă și să ia din nou hățurile în mână. Afacerile mai jucaseră și în trecut rolul de panaceu...

Incapabilă să revină la meseria de soră medicală, Gina îi spusese soțului ei că intenționa să-și caute o altă ocupație, dar îi fusese greu să găsească ceva suficient de interesant și stimulator. Apoi, într-o zi, în timp ce aștepta cu răbdare într-un magazin să fie servit un străin, îi venise ideea. Observase involuntar prețul articolului cumpărat, fiindcă și ea voia să ceară același lucru. Spre surprinderea ei, i se ceruse o sumă mult mai mică.

– Nu cumva ați greșit? întrebase, pentru a i se răspunde cu amuzament:

– De-alde ăștia au destui bani. Le dă mâna să plătească mai mult. Nu se tocmesc.

– Într-adevăr, replicase Gina, neputându-și stăpâni indignarea. Fiindcă nu-și dau seama că sunt pungășiți!

Cu cât medita mai mult, cu atât mai tare îi displăcea acea atitudine față de turiștii străini. Din această indignare îi venise ideea unei agenții de informații pentru străinii care, bogați sau nu, nu puteau ști dacă erau taxați corect sau nu. Ambele genuri aveau nevoie de un agent care să se îngrijească să nu fie înșelați.

Cu banii lăsați moștenire de o mătușă bătrână, plus un împrumut de la bancă, Gina închiriase un birou modest, dar situat în centrul orașului. Cheltuise mulți bani pe reclame, însă investiția își arătase roadele. Nu peste mult, se știa că G.D. Agency asigura tranzacții cinstite și se străduia să satisfacă orice cerere, oricât de bizară. „Nu susținem că am face minuni, dar nici mult nu mai avem“, era sloganul Ginei și, nu

peste mult, se mutase într-un sediu mai spațios, angajându-și câțiva asistenți cărora le imprimase propriile ei standarde, de cea mai strictă corectitudine.

Da, dacă se întâmpla să-i intre în declin cariera de televiziune, putea reveni oricând la firmă, își spuse Gina în timp ce sosea punctual, conform promisiunii, la studioul de televiziune. Se trezise cu noaptea-n cap, pentru a-și pune la punct înfățișarea cu mai multă migală ca de obicei, întrucât exista posibilitatea de a trebui să lupte pentru a-și menține slujba.

Observă în treacăt câteva limuzine de lux, în parcare. Veniseră „Cei Trei Mari". Micul cabinet al lui Jimmy era și mai aglomerat decât de obicei, în prezența celor trei sponsori ai emisiunii. Trei? În dimineața aceea, veniseră patru personaje în costume oficiale, iar Gina, indignată, îl recunoscu pe al patrulea: persecutorul ei, Domnul X. Cu un gest instinctiv, își ridică brusc mâinile, pentru a-și proteja fața lipsită de mască, întrebând:

– Ce naiba cauți *dumneata* aici?

Se lăsă o liniște încărcată, în timpul căreia auzi sunetul mai multor glasuri drese cu nervozitate, după care unul dintre sponsori, un bătrân cu părul alb, o dojeni:

– Domnișoară Darcy! Cum vă adresați domnului Fallon?

Fallon? Numele nu-i spunea nimic. Cu o săptămână sau două în urmă, nu fusese decât un invitat oarecare al emisiunii. Cum reușise să se strecoare în cercul select al celor ce-i cunoșteau adevăratul nume?

– Domnul Tod Fallon este un nou acționar al T.L.M. Enterprises, un acționar *considerabil*, sublinie sponsorul. Și, din moment ce nu v-ați cunoscut, am propus să participe și dumnealui la această întâlnire. Are de pus câteva întrebări.

A, da, își spuse Gina cu ironie, o fi crezut domnul Benson că sugestia îi aparținea, dar ea știa cine-l dusese cu prețul ca s-o facă.

– De fapt, domnul Fallon și cu mine ne-am mai întâlnit, spuse ea rece. De două ori. Cu ambele ocazii, m-a deranjat peste măsură și a făcut unele propuneri de-a dreptul jignitoare. Dacă domnul Fallon avea vreun interes financiar față de mine, putea să mi-o spună direct, nu să mă supună unei întâlniri de gradul trei, chiar înaintea unei filmări importante, sau să se infiltreze în emisiune. Nu știa cât de lungă e lista celor înscriși să apară împreună cu Regina Fanteziei? Și totuși, prin abuz de influență, a obținut un loc în față. În plus, la aceleași întrebări îi putea răspunde cu ușurință oricare dintre dumneavoastră, încheie ea, privindu-i pe cei trei, pentru a vedea deconcertată că arătau cam stânjeniți.

– Nu cred că ați înțeles prea bine, domnișoară Darcy, răspunse domnul Benson, care părea să fi fost ales ca purtător de cuvânt. Domnul Fallon este acum acționarul principal al companiei noastre și, ca atare, are dreptul de a lua decizii privind politica firmei. Despre unele dintre aceste decizii dorește să discutați.

Gina rămase cu gura căscată. În ultimul an, cei trei bătrâni se mulțumiseră să primească sfaturile lui Jimmy și propriile ei sugestii în privința emisiunii. Știa că Tod Fallon nu avea să fie în nici un caz la fel de îngăduitor. Simți un fior de teamă în stomac, o teamă pe care nu voia să și-o arate, ceea ce o făcu să-și repeadă și mai agresiv bărbia înainte.

– Ei bine, bravo lui, spuse ea. Probabil caută o nouă prezentatoare, de vreme ce e vizibil nemulțumit de situația actuală.

Pentru prima oară de la sosirea ei, Tod Fallon vorbi și el:

– Să zicem că am anumite planuri pentru dumneata, domnișoară Darcy.

– Ce planuri? întrebă Gina. Am și eu un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce mi se cere să fac?

– Vei fi consultată.

Și orice obiecție avea, urma să-i fie nesocotită, își spuse Gina, revoltată. Până acum, stătuse în picioare, cu tot trupul încordat de furie. Se așeză pe brațul fotoliului lui Jimmy, într-o poziție de indiferență insolentă atent studiată, în timp ce se uita la ceas.

– Atunci, trecem la chestiune?

Spre surprinderea ei, Tod clătină din cap.

– Ideile mele sunt mult prea complexe pentru o ședință scurtă. În plus, aș dori să vorbim între patru ochi. Propun să luăm un prânz de lucru, apoi să petrecem tot restul zilei discutând despre viitor. „Regina Fanteziei“ își va înceta un timp aparițiile, până punem în aplicare alte planuri.

Gina era stupefiată, dar n-avea de gând să-și trădeze reacțiile față de individul respectiv.

– În acest caz, spuse ea, cred că ar fi mai bine să purtați discuția cu domnul Riley. Mă poate informa el despre „planurile“ dumneavoastră.

– Nu doresc să tratez cu producătorul emisiunii, domnișoară Darcy, replică Tod, cu o politețe la fel de înghețată. Cu dumneata prefer să discut. Domnul Riley e de acord, așa că, mă tem, nu-ți rămâne altă soluție.

Privind rugătoare spre Jimmy, Gina îl văzu dând din cap cu regret.

– Foarte bine, consimți ea, căutând să-și ascundă frustrarea și furia. Atunci, vreau ca și Jimmy să fie prezent la discuție.

Tod Fallon, însă, era inflexibil. Dorea ca totul să iasă pe placul lui, înțelese Gina, fierbând, când îi văzu mișcarea negativă a capului.

– Numai noi doi, domnișoară Darcy. A, nu-ți face griji. Domnul Riley nu va avea de suferit. S-a stabilit să rămână, în orice caz, producătorul emisiunii.

– Ei, și dacă refuz să vă accept ideile? Nu sunt o simplă marionetă pe care s-o mânuiți cum vă convine.

Până atunci, nu avusese nici o neplăcere în discuțiile cu sponsorii, și simți surprinderea celor trei bătrâni, care n-o văzuseră niciodată altfel decât cooperantă și fermecătoare.

– Vom rezolva această problemă dacă și când se va ivi, răspunse Tod; își ridică mânșeta, consultându-și ceasul Rolex de la încheietura robustă a mâinii. E prea devreme pentru prânz, așa că propun să începem discuția la o cafea. Presimt că va dura mai mult decât prevăzusem.

Părea nervos, iritat, ca și cum n-ar fi fost obișnuit cu necesitatea de a negocia. Indiferent în ce domeniu acționa, probabil era înconjurat numai de slugarnici. La fel de probabil, era obișnuit și ca femeile să facă sluj în fața lui, complet doborâte de charisma lui masculină. Ei bine, îl aștepta o mare surpriză!

După o scurtă consultare cu ceilalți sponsori, ședința se încheie pe neașteptate, iar Gina se pomeni condusă spre ușă, cu mâna mare a lui Tod ținând-o de cot. Aruncă o ultimă privire, peste umăr, spre Jimmy. Pe chipul acestuia se așternuse furia, dar în ochi i se citea și îngrijorarea. Din fire, Jimmy era un optimist, iar neliniștea lui atât de vizibilă sporea senzația de teamă a Ginei. Ce planuri cocea Tod Fallon, care aveau nevoie de discuții atât de îndelungate? Buimăcită de repeziciunea evenimentelor, se lăsă condusă spre Rolls-Royce-ul lui lustruit, cu șofer în uniformă.

O mașină la fel de scumpă ca îmbrăcămintea lui Tod. Cu coada ochiului, îi observă pantalonii închiși la culoare, croiți impecabil, strânși pe coapsele musculoase; pantofii Gucci; cămașa de mătase naturală, cravata de un albastru ca al ardeziei. Catalogarea mintală se întrerupse când Gina ajunse cu privirea la chipul lui, pentru a-i întâlni privirea intensă și îngândurată. Tod îi observase cuprinzătorul studiu. Fără voie, Gina ridică bărbia, întrebând:

– Unde mergem?

– La hotelul meu.

– Aha! Credeam că ai un birou. Hotelul nu e un loc cam public?

Cu atât mai mult, cu cât discuția risca să devină foarte animată.

– Nu am un sediu în Londra. La hotel, însă, ocup un apartament. Cred că asta ne va asigura o discreție totală, dacă la așa ceva te gândeai.

Privirea lui piezișă îi surprinse expresia de îndoială. Singurul bărbat cu care rămăsese vreodată complet singură în ultimul an era Jimmy Riley, iar el nu-i amenința în nici un fel calmul, așa cum știa că putea să se aștepte din partea acestui Tod Fallon.

– Doar dacă nu cumva preferi să mergem la dumneata acasă. Presupun că locuiești în Londra.

– Nu! se răsti Gina, pentru a adăuga imediat: adică, da, am un apartament în Londra, dar nu, nu mergem acolo.

– Un cuibușor de nebunii discret? întrebă Fallon, pe un ton ironic.

– Discret, dar nimic mai mult.

– Cum? se miră el. Nu există nici un „Rege al Fanteziei"?

– Domnule Fallon, spuse Gina pe un ton glacial, sunt pregătită să-ți răspund la orice întrebare pe teme profesionale. Viața mea personală nu e subiect de discuție.

Râsul care-i întâmpină remarca fu cinic, scurt ca un lătrat.

– Deci, nu ai bărbat! Dacă aveai, n-ai fi stat mult pe gânduri ca să-i declari existența.

– Ce motiv aș avea să mint în legătură cu așa ceva?

– Din mândrie? Nici unei femei nu-i convine să recunoască dacă nu are un bărbat agățat de ea.

– Și de unde știi că nu sunt altfel decât celelalte femei pe care le cunoști, domnule Fallon?

Tod o măsură cu privirea, încet, cuprinzător.

– A, nu! murmură el insinuant. N-aș crede.

Gina simți cum se înroșea de furie, o furie cu atât mai mare cu cât nu putea nici să și-o stăpânească, nici să și-o ascundă. Deși îi despărțea aproape toată lungimea canapelei, era conștientă, împotriva propriei voințe, de virilitatea lui covârșitoare și de aluziile sexuale flagrante din privire.

Și tot împotriva propriei voințe, apartamentul o impresionă; faptul că Tod Fallon era obișnuit cu un asemenea stil de viață reieșea evident din dezinvoltura cu care telefonă la room service, comandă cafele și anunță că invitata lui avea să rămână la masă. Poftită să ia loc, Gina se așeză pe o canapea cu tapițerie moale, de catifea crem, dar își dori să fi ales un fotoliu, când îl văzu pe Fallon alăturându-i-se.

– Ia spune-mi, domnișoară Darcy, ești complet satisfăcută de imaginea dumitale de pe ecran?

– Nu complet, recunoscu ea, încet. Îmi place să cunosc oameni, să le împlinesc ambițiile. Partea asta îmi convine.

– Și care parte *nu*-ți convine?

În timp ce-i vorbea, o privea tot timpul, ca și cum i-ar fi studiat punct cu punct fața și silueta, evaluând toate părțile componente ale Ginei Darcy. Nemulțumită și stânjenită de acest studiu, Gina întoarse capul.

– Mă nemulțumește masca, pierderea propriei mele identități.

– Mhm...!

Un sunet dificil de interpretat.

– Continuă.

Încerca să-i smulgă o declarație de neplăcere, să găsească un motiv de a o înlocui?

– Aș prefera să-mi spui la ce te gândești, spuse Gina, continuând să nu-l privească. De-asta am venit aici.

Tod, însă, nu se lăsa cu una cu două.

– E unul și același lucru. Deci – masca?

– Bine! Nu mă încântă faptul că apar incognito, dar era dorința sponsorilor, așa că... Eu, una, vreau ca fața mea să fie vizibilă și recunoscută. Sunt o femeie ambițioasă, domnule Fallon. Nu cred că emisiunea are atâta popularitate din cauza anonimatului meu. Ar avea la fel de mult succes, poate chiar mai mult, dacă telespectatorii ar putea să mă vadă. La fel ca dumneata, adăugă ea, nemulțumită, probabil jumătate din ei cred că sunt desfigurată.

– Atâta doar că acum știu că nu e așa, ba chiar dimpotrivă.

Spre îngrijorarea ei, o mână puternică îi prinse bărbia, forțând-o să-l privească. Un moment, glasul lui devenise mângâietor, după care reveni brusc la tonul de interogatoriu.

– Deci, vrei să fii celebră? Celebritatea poate fi plină de neprevăzut.

– Tot neprevăzutul m-a adus în televiziune, de la bun început, plus experiența de a le oferi oamenilor ceea ce vor.

N-avea de gând să ofere și ale informații, lucruri care nu-l priveau pe Tod Fallon, chestiuni printre care figura și eșecul căsniciei ei.

Tod o privi lung. Știa destule despre trecutul ei, în special de la Marcha. Gina Darcy era o femeie îndărătnică, egoistă,

care refuza orice poziție secundară și avea să-i îngreuneze enorm sarcina – nu de la început, dar mai târziu, când trebuia să-i dezvăluie complet planurile lui, cu siguranță.

– Bea-ți cafeaua, o îndemnă el.

Avea o aromă delicioasă, dar pe Gina o interesa mult mai mult răspunsul la anumite întrebări.

– Conform domnului Benson, ești principalul acționar al T.L.M. Enterprises. Atunci, cum de nu ne-am mai întâlnit niciodată oficial?

În clipa următoare, se înroși până-n vârful urechilor, amintindu-și natura celei de-a doua întâlniri neoficiale dintre ei.

– Am devenit acționar abia în ultima lună. Nu ne-om fi întâlnit noi „oficial", dar te-am studiat atent.

– De ce? întrebă Gina, bănuitoare. Nu ești mulțumit de ceea ce fac?

– Nu foarte.

Cu siguranță, Tod Fallon nu credea în exprimările cu menajamente. Dar nici Gina n-avea de gând să-i arate că o lovise sub centură.

– Va trebui să facem anumite schimbări.

Păstrându-și vocea calmă, cu o indiferență calculată, îl întrebă:

– Asta înseamnă și înlocuirea mea?

Capitolul 3

– Depinde de cât de dispusă ești să cooperezi.

Tod știa prea bine că șarja. Dacă Gina îi depista jocul? În sinea lui, se rugă să nu observe. Dacă se dovedea recalcitrantă, i-ar fi luat mult timp să găsească o femeie măcar pe departe la fel de potrivită.

– Să cooperez? murmură Gina, pe un ton ambiguu.

– Nu mai fi așa de suspicioasă.

Mâna lui mare și bronzată se întinse din nou să-i apuce bărbia, iar Gina făcu un efort să-i înfrunte privirea care îi studia metodic trăsăturile.

– Ochi verzi ca ai unei pisici, comentă el, meditativ, și păr roșcat. Inflamabilă combinație. Roșcatele au reputația de a fi iuți la mânie, la fel ca pisicile, și cred că ți-am văzut deja luciul ghearelor.

Privi cu interes bujorii care-i apăreau în obraji.

– Ne-am putea restrânge discuția la problemele profesionale? îl întrebă ea rece, încercând să nu dea atenție senzațiilor pe care i le stârnea căldura mâinii lui. Așa cum Tod și intenționase, în minte i se ivi dintr-o dată o imagine

înfricoșătoare, cu ei doi făcând dragoste pe canapea. Ce fel de farse îi juca subconștientul? Era o femeie normală, tânără și sănătoasă – cu o excepție, preciză ea, amărâtă: de mult timp își reprima cele mai firești porniri. Nu, nu era chiar așa. Pornirile încetaseră să mai existe. Până acum...

– Știai că ai pe nas cei mai fermecători pistrui din lume? continuă el, ca și cum nu i-ar fi auzit întrebarea.

– Îmi cunosc defectele! se răsti Gina, tremurând de spaimă că, dacă nu-i dădea drumul cât de curând, printre acestea avea să se numere și pierderea autocontrolului.

– Defecte? repetă Tod, gânditor. Pistruii? A, nu, ei îți conferă o undă de umanitate foarte liniștitoare. Perfecțiunea absolută poate să cam sperie oamenii. Dar, în fond, adăugă el încet, ești departe de a fi perfectă, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

Gina încercă să se smulgă, dar degetele lui Tod o țineau ca într-o menghină. N-avea cum să știe despre...

– A, nu mă refer la atributele dumitale fizice.

Ochii lui, plini de îndrăzneală, coborâră dinspre fața Ginei către celelalte aspecte ale feminității ei, mai ascunse dar totuși vizibile; iar Gina, scandalizată, aproape că-i putea citi gândurile. Uitase că, în urmă cu câteva momente, și ea își imaginase cam același lucru; cuvintele lui risipiseră vraja.

Tod fusese și el surprins de direcția în care i-o luaseră gândurile. Numai o cooperare de acest gen nu sperase să-i smulgă Ginei Darcy. Intenționase s-o măgulească, s-o seducă spre a-i accepta planurile; o seducție metaforică, nu literală. Dar, fir-ar să fie, era bărbat, nu? Simplul fapt de a fi legat de o femeie nu însemna că nu le putea admira și pe altele. Pe din afară, Gina Darcy arăta absolut spectaculos, chiar dacă lui Tod nu-i prea plăcea ceea ce i se spusese despre personalitatea ei.

– Și-atunci, cam la ce te referi? întrebă ea.

Tod nu voia ca Gina să afle cât de multe știa despre ea. În mod absolut firesc, ar fi fost curioasă să-i descopere sursele de informare, pe care el încă nu era gata să le deconspire.

– La ceea ce a determinat eșecul căsniciei dumitale. Asta ar sugera anumite defecte. N-ai stat mult timp căsătorită.

Gina scoase o exclamație de uimire. Totuși, n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Tod Fallon era genul de om care-și impunea să știe totul despre cei pe care-i plătea.

– Asta a trecut, se răsti ea. Prefer s-o uit.

– Poate. Dar este o parte din dumneata, te face să fii ceea ce ești. Spune-mi, de ce ai divorțat de soțul dumitale?

– Vrei să spui că mai există și lucruri pe care nu le știi? i-o întoarse ea, pe un ton sarcastic.

Tod răspunse calm:

– Am auzit o versiune, dar aș fi curios s-o aflu și pe a dumitale.

– Ei bine, n-ai s-o afli. Nu te privește.

– A, nu, domnișoară Darcy! Te înșeli! De-acum încolo, tot ceea ce te privește pe dumneata mă privește și pe mine.

Ochii li se întâlniră. Ai lui erau atât de negri, încât pupilele nu se deosebeau de irișii catifelați. Parcă ar fi absorbit-o în adâncurile lor. Probabil că expresia Ginei se schimbase, trădându-i tulburarea, căci Tod zâmbi, cu acel surâs strâmb și atrăgător care-i schimba atât de mult chipul în mod normal grav. Ceva, undeva în adâncurile făpturii ei, făcu un salt nebunesc. Cu respirația tăiată, îi susținu privirea.

– L-ai iubit vreodată pe soțul dumitale?

Glasul lui îi risipi starea de transă.

– Desigur, când m-am măritat cu el, răspunse scurt Gina, încă nedorind să-și discute problemele personale. I se părea că, cu cât știa mai multe, cu atât mai multă putere putea exercita asupra ei.

– Și pe urmă, înainte de divorț?

– Nu. Reușise să-mi distrugă orice urmă de sentiment mai aveam pentru el.

– Deci, numai el a fost de vină?

Tonul lui întrebător părea să ascundă o anumită acuzație.

– Nu! replică Gina și observă că-l surprinsese. Știu că au contribuit și ambițiile mele la despărțire. Keith era amarnic de gelos pe ocupația mea, pe prietenii mei. Își dorea o gospodină care să se țină după el, să-i dea de mâncare, să-i spele și să-i calce, iar eu nu eram așa ceva.

– Numai atâta îți cerea? se interesă Tod, pe un ton insinuant care o făcu să roșească. Trebuie să fi existat și unele beneficii colaterale?

– Dragostea și căsnicia înseamnă mai mult decât o viață sexuală reușită și câteva gusturi în comun, ripostă Gina. Trebuie să existe și încredere.

După care, cu indignarea revenindu-i:

– Nici nu știu de ce-ți spun toate astea.

– Fiindcă am motivele mele de a dori să le știu. Și de-atunci ai mai avut pe altcineva? continuă el, inexorabil, interogatoriul.

– Nu, domnule Fallon, n-am mai avut pe nimeni! Și nici nu intenționez să mai am. După cum am descoperit, căsnicia și cariera nu fac casă bună, așa că am ales cariera, libertatea, independența.

– O mentalitate foarte potrivită pentru ceea ce intenționez cu dumneata. Fără nici o relație care să te distragă. Dar nu mă refeream neapărat la căsnicie.

Ochii ei verzi îl fulgerară, la fel de tăioși ca tonul pe care îi răspunse:

– Nu-ți cunosc valorile morale, domnule Fallon, dar eu, una, nu agreez relațiile „sportive".

Tod se întrebă dacă n-ar fi fost mai sigur ca, în scopul de a-și asigura cooperarea ei, s-o facă să se îndrăgostească de el. Nu se îndoia că o putea face și ar fi putut crea o legătură stabilă, pe toată durata necesară.

Și totuși, în ciuda acestor calcule cinice, știa că atracția fizică pe care i-o inspuira Gina era autentică. Însă n-ar fi fost periculos să se joace cu sentimentele ei? Putea risca o implicare personală, acum când el și Marcha... Poate ar fi fost mai bine să se rezume strict la o ofertă profesională. Da, era mai înțelept. Dar totuși, nu-și putu alunga o senzație de dezamăgire.

– Pentru moment, nu intenționez să-ți prelungesc contractul pentru „Regina Fanteziei", spuse el, pe un ton intenționat categoric.

Gina îl privi cu ochi mari. Cu siguranță, hotărârea lui era deja luată. Atunci, de ce acest simulacru de discuție? de ce așteptase până acum, când teama ei de o asemenea eventualitate începuse în sfârșit să se risipească întrucâtva?

– De ce? întrebă ea, cu un tremur ridicol în voce. Ai găsit pe altcineva în locul meu?

Gândi cu repeziciune, iar ochii i se îngustară.

– De-asta ți-ai cumpărat intrarea în T.L.M. Enterprises, ca să nu ieși din grațiile cine știe cărei iubite.

Se apropiase de adevăr incomod de mult, dar...

– Deloc, răspunse el, iritant de laconic. Corectează-mă dacă greșesc, dar cred că ți-ai exprimat dorința de a pune la încercare cascadoriile efectuate în emisiune. Gina, cel care te ținea în loc era Jimmy, nu sponsorii. Ei sunt foarte dornici să joci un rol mai activ în emisiune, cu condiția ca...

Făcu o pauză deliberată, în timp ce-i studia reacția; și o văzu, tresărirea scurtă de nerăbdare pe care o sperase.

– Cu condiția ca, în următoarele șase luni, să stai complet la dispoziția mea.

Gândul o făcea să tremure, dar de astă dată își putu ascunde sentimentele.

– Și, între timp, ce-o să se întâmple cu emisiunea? întrebă ea.

– Va continua, desigur, cu o înlocuitoare.

– Am știut eu! exclamă Gina, începând să se ridice în picioare. Îți aduci o amantă...

– Taci din gură! Stai jos și ascultă-mă. Habar n-am pe cine vor folosi și, sincer să fiu, mă doare-n cot. Asta-i problema lui Jimmy al tău.

Câteva momente, Gina îl privi drept în ochi. Poate că spunea adevărul, poate că nu.

– Și ce vom face noi, în aceste șase luni?

– Tu, accentuă Tod cuvântul, dacă accepți, vei urma un antrenament foarte strict, pentru a deveni cascadoare. De fapt, dacă ai stofă, când voi termina cu tine s-ar putea nici să nu mai vrei să revii la o emisiune atât de neinteresantă ca „Regina Fanteziei".

Văzu cum fața ei frumoasă se lumina, înțelegând, în timp ce neîncrederea, speranța și emoția se succedau rapid.

– Chiar vorbești serios?

– Da.

– Și când încep?

– Nu ți-e frică?

– Mie, frică?

– Perfect, răspunse Tod, fără a-și ascunde satisfacția. Poți fi gata pe sâmbătă?

– Sigur că da! Dar gata pentru ce anume, și unde?

– La început, vei veni la Mallions, unde locuiesc eu. O mare parte din antrenament poate avea loc acolo și în împrejurimi. Majoritatea instalațiilor necesare ne stau la dispoziție.

– Nu! se grăbi Gina să protesteze. Nu pot veni să locuiesc la dumneata, așa, hodoronc-tronc. Ce zici de apartamentul meu? Aș prefera să mă antrenez mai aproape de casă.

Tod Fallon trebuia să accepte faptul că avea dreptul și voința de a-și impune punctul de vedere. Gândul de a petrece câteva luni pe teritoriul lui o îngrijora.

– Nu se poate, răspunse el, inexorabil. Nu există nici o dotare comparabilă, în apropiere. În plus, intenționez să-ți urmăresc personal antrenamentul și mai am și alte motive de a lucra lângă casă.

Fără a-i mai da ocazia să-l contrazică, se ridică de pe scaun.

– Perfect. Deci, ne-am înțeles, te duc cu mașina acasă.

– Nu! refuză din nou Gina.

Imediat, observându-i expresia nemulțumită, adăugă:

– Îți mulțumesc, dar prefer să iau un taxi.

Un moment, Tod nu spuse nimic. În sfârșit, ridică din umeri și căută un pix în buzunarul sacoului.

– Atunci, dă-mi adresa, ca să știu de unde să te iau sâmbătă.

– Regret. Nu dau adresa mea nimănui. Dacă stabilești o oră, ne putem întâlni aici, sau oriunde ți-e mai comod. Acum, dacă mă scuzi, am impresia că am văzut afară o stație de taxiuri.

Tod își înfruntă cu greu exasperarea. Nu ținea minte când mai cunoscuse o femeie atât de încăpățânată, cu excepția lui Marcha, desigur, dar ea era un caz aparte. Totuși, obținuse

avantajul inițial. Gina îi acceptase provocarea și, după ce ajungea pe terenul lui, avea să-i dezvăluie și restul planurilor. Avea și alte căi de a descoperi ceea ce voia să afle acum.

– Atunci, te conduc până la taxi. Poți fi aici sâmbătă dimineața la ora zece?

– Desigur.

Era atât de ușurată de consimțirea lui, încât i-ar fi promis să vină și la șase, dacă i-o cerea.

Tod observă cu amuzament că Gina se abținu să-i dea șoferului adresa, înainte de a porni. Cu mișcări nepăsătoare, se îndreptă spre următorul taxi din stație și, încă înainte ca primul să fi dispărut, îi oferi șoferului dublul taxei pentru a o urmări neobservat.

Revenind în dormitor, înfășurată într-un cearșaf mare de baie, ca într-o togă, Gina se așeză pe marginea patului și scoase un album de fotografii din dulapul alăturat. Îl deschise la o poză de la nouăsprezece ani, când îl cunoscuse pe Keith. Acum arăta mai bine și era mai informată. Dar, la douăzeci și cinci de ani, se putea spune că atinsese punctul culminant al atracției. Cât timp avea să mai arate așa? Cât mai era până se ivea necesitatea de a munci pentru a rămâne atrăgătoare?

Fu ușurată de întreruperea acestor gânduri deprimante, până-și dădu seama care era cauza întreruperii: soneria de la ușă.

La naiba! Sperase ca vecinii să n-o observe venind acasă. Fără a fi nepoliticoasă, Gina descurajase ferm vizitele; exista însă o bătrână care nu se putea dezbăra de obiceiul de a cere cu împrumut câte o sticlă de lapte și a o înapoia la fel de conștiincios.

Un un oftat de resemnare, Gina își înlocui cearșaful cu un capot de mătase și porni spre ușă.

Deschise, și imediat făcu un pas înapoi, cu o strâmbătură de oroare și furie înlocuindu-i zâmbetul politicos.

– Ce naiba cauți aici? Cum ai aflat unde stau?

– Ușor!

Tod trecu pragul, la fel de nonșalant ca și cum l-ar fi poftit în casă.

– Te-am urmărit.

– Lua-te-ar dracu'! Cum îți permiți?!

Cu o senzație de dezamăgire ridicolă, Gina îl urmă în living, pentru a-l vedea instalându-se tocmai pe locul ei favorit.

– M-am gândit, răspunse el, studiind încăperea cu un calm enervant, că având în vedere noua noastră politică profesională, secretomania ta privitoare la adresă a devenit cam depășită.

– Nu zău? îl repezi ea. Și intenționezi s-o dai publicității? Pentru ca toată lumea, cu cățel cu purcel, să-mi dea buzna în casă?

– Nuuu, replică Tod tărăgănat. Ăsta-i un privilegiu pe care intenționez să mi-l rezerv numai mie, presupunând că sunt primul bărbat care trece pragul sanctuarului tău.

Gina refuză să-i dea satisfacția de a-i confirma sau a-i contrazice presupunerea.

– Perfect! Acum, ai obținut ce-ai dorit. Știi unde locuiesc. Poți să ieși afară!

Și arătă spre ușă cu un gest dramatic, de a cărui demnitate se alese praful imediat, când își dădu seama că i se desfăcuse cordonul de mătase, obligând-o să-și strângă marginile halatului pe mijlocul zvelt.

Pe lângă un zâmbet strâmb, semn că-i observase ghinionul, Tod nu dădu nici o indicație că i-ar fi auzit cuvintele. În schimb, se ridică și porni agale prin apartament, privind speculativ în jur. Avu până și colosalul tupeu de a-i inspecta dormitorul. Ce se aștepta să descopere acolo? Căuta urme ale unei prezențe bărbătești? Ce-i păsa lui de asta?

– Hmmm. Ai gusturi alese, gusturi *scumpe*.

– Am muncit pe brânci pentru ceea ce am aici, răspunse ea pe un ton defensiv și, văzând că Tod nu avea intenția să plece, se repezi în antreu, să trântească ușa apartamentului.

– Deci, nu ți-ai mobilat casa din pensia alimentară grasă?

– Nu! se răsti Gina.

La procesul de divorț, refuzase orice despăgubiri; nu voia nimic de la Keith. N-avea nevoie de banii lui. Agenția ei prospera, însă chiar dacă ar fi fost înscrisă la cantina săracilor, gândul de a depinde de Keith o îngrețoșa.

– Poate că tu erai partea vinovată? sugeră Tod.

– În nici un caz!

Nedreptatea acuzației o făcu să arunce scântei din ochii ei verzi.

– El ți-a fost infidel ție?

Lui Tod nu-i venea să creadă. Ar fi însemnat că soțul ei fusese cel mai mare nătărău, ca să nu știe ce comoară avea.

– Da, confirmă Gina, cu voce surdă, așezându-se pe pernele din adâncitura centrală a camerei. Dacă Tod tot n-avea de gând să plece până nu-și satisfăcea curiozitatea, putea cel puțin să stea comod.

– Povestește-mi, îi ceru el, așezându-se neinvitat, tulburător de aproape.

Imperceptibil, Gina încercă să se îndepărteze, clătinând din cap. Nu relatase nimănui detaliile acelei perioade traumatizante.

– Poate că nu v-ați consumat mariajul în practică, insinuă Tod. Dacă te comportai tot așa, ca o fecioară speriată, ori de câte ori se apropia de tine bărbatul tău, nici nu mă mir că și-a căutat satisfacțiile prin alte părți.

– Auzi acolo! exclamă Gina, cu vocea ascuțită de indignare. Cum îndrăznea Tod Fallon, un om complet străin până cu câteva ore în urmă, să facă asemenea aluzii jignitoare!

– Înainte de a te cunoaște, o informă el, cineva mi-a spus că v-ați despărțit nu numai din cauza ambițiilor tale, ci și pentru că erai frigidă.

– Acel „cineva“ minte!

Cine i-ar fi putut spune așa ceva?

– Mi-o poți dovedi? întrebă Tod, susținându-i privirea până când Gina fu nevoită să coboare ochii.

– Ieși afară! mormăi ea. Tremura de dorință, o dorință bruscă și chinuitoare, trezită de cuvintele lui. Trecuse atâta timp de când nu mai simțise atingerea unui bărbat. Reușise să-și înăbușe nevoia, dar acum aceasta se răzvrătea ca un val care amenința s-o înghită, căci știa că Tod Fallon era capabil de a i-o astâmpăra. Era singurul bărbat care reușise să-i penetreze baricadele, să redeștepte la viață simțurile pe care și le crezuse înghețate de-a pururi, singurul bărbat care o atâța pe plan fizic, după atâta vreme.

– Nu cred că vorbești serios.

Era mult prea perspicace. Se aplecă spre ea, încet, ispititor, iar Gina nu mai putu face nici o mișcare.

Capitolul 4

O fracțiune de secundă, gura lui stătu la un milimetru de a ei, lăsându-i încă timp să se retragă. Dar ezitarea Ginei fu prea lungă cu o clipă. Imediat, greutatea lui Tod o culcă pe canapea, sărutând-o mai intens, în timp ce îi apăsa sânii cu pieptul lui pietros.

Gina știuse tot timpul, instinctiv, că acel om reprezenta un pericol, și-și dăduse seama de forma acelui pericol. Ar fi trebuit să-l respingă, își spuse ea, ametită, dat trupul, controlat atâta timp, o trădase. Aproape fără să știe ce făcea, începu să se miște sub el, cu un sunet profund, primitiv, vibrându-i din piept.

Fără a-și desprinde buzele de ale ei, Tod se potrivi mai bine, pentru a-i putea pătrunde cu mâna sub capotul de mătase. Gina nu se mai putea mișca. Știa ce voia să facă, știa că și ea o dorea. Mâna lui găsi carnea gingașă pe care o căuta. Înălță capul, pentru a putea devora din ochi ceea ce descoperise, aureolele închise, vârfurile întările ale sânilor. Apoi se aplecă din nou, nu spre buzele ei de astă dată, ci către acele sfârcuri trandafirii, mișcările dinților și ale limbii lui provocându-i un extaz plăcut și dureros în același timp.

– O, te rog, te rog, nu! își auzi ea propriul glas cerându-i și știu că, dacă gândurile continuau să-i fie coerente, trupul nu mai era.

– Nu vorbești serios, murmură Tod.

– Ba da... Nu vreau...

– Aiurea. Ai spus adevărul, Gina. Nu ești frigidă. Nici o fecioară nedesteptată la viață nu ești. Ai fost căsătorită. Ești o femeie matură și atrăgătoare și te-ai lipsit singură de dragoste, până la înfometare. Mă dorești.

„Da", recunoscu Gina în sinea ei, nefericită, „pentru prima oară în atâția ani mi-am permis să doresc un bărbat și a trebuit să fii tu acela, un om pe care abia dacă-l cunosc și în care nu îndrăznesc să am încredere".

Însă nici chiar aceste gânduri nu puteau stăvili torentul primitiv care o străbătu când, împotriva voinței sale, trupul îi reacționă față de vecinătatea trupului lui, cu mușchii săi duri și mirosul de mosc. Se apropia periculos de punctul în care avea să-și uite principiile autoimpuse în privința bărbaților.

Tod reușise să-i coboare de pe umeri capotul, care îi căzu în jurul șoldurilor ca o băltoacă de mătase, și îl auzi exclamând înfundat; știu că privirea lui mirată îi cutreiera stăruitor curbele dezgolite. O mână începu să-i exploreze mângâietor pielea, stăruința intimă a degetelor declanșându-i senzații acute până în adâncurile ființei.

– Ești nespus de frumoasă, Gina.

Glasul lui era răgușit, tulburat.

Gina reuși să-și găsească, pe undeva, suflare, atâta cât să protesteze:

– Tod! Te rog!

– Ce mă rogi? Mă rogi să fac dragoste cu tine?

– Nu! Aaahhh! Nu!

Îl dorea. Cât îl mai dorea! Dar nu așa. Nu știa nimic despre el. Dacă vreodată urma să aibă din nou relații intime cu un bărbat, mai întâi trebuia să-l cunoască, să fie sigură că era demn de admirația și încrederea ei, și de iubirea ei.

Îl împinse, înnebunită. În mod uluitor, Tod nu se opuse. În schimb, se ridică deasupra ei, cu ochii încețoșați, privindu-i degetele tremurătoare care încercau să tragă la loc capotul de mătase.

– Nici o grijă, Gina. N-am intenționat să merg până la capăt.

– N-ai fi avut nici o șansă! ripostă ea, copleșită de rușinea libertăților pe care și le îngăduise.

– Nu?

În pofida dezgustului de sine, Tod înălță o sprânceană, ironic.

– Dă-mi voie să te contrazic.

Gina sări în picioare, revoltată de aroganța lui.

– N-ai decât să crezi ce vrei! N-ai cum să știi ce gândesc, nici ce simt, așa că am să-ți spun eu. Cred că ești demn de dispreț. Numai fiindcă ți-ai cumpărat intrarea în T.L.M., în sponsorizarea „Reginei Fanteziei", nu înseamnă că m-ai cumpărat și pe mine. Dacă accept să lucrez cu tine...

– Dacă? o întrerupse el, sardonic. Parcă-mi amintesc că te-ai repezit să nu pierzi oferta.

– Încă mai pot să mă răzgândesc! îl repezi Gina. Și dacă se mai repetă vreodată acest... acest... comportament, mă voi răzgândi. Ține minte, numai *dacă* accept totuși să lucrez cu tine, e singurul gen de cooperare la care te poți aștepta.

Dar nici nu dorea altceva, nu? își spuse Tod. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-l apucase? Probabil îi lipsea Marcha, concluse el. Erau despărțiți de prea mult timp.

– Umilele mele scuze, spuse el, conștient că numai umil nu părea și că îi inflama și mai mult iritarea. Avusesem impresia că nu te deranjează să fii sărutată.

– Ce atitudine tipic masculină! replică Gina, cu dispreț.

Lui Tod nu-i plăcea ca o femeie să aibă ultimul cuvânt – dar, prudent, recunoscu că Gina era cu totul diferită de majoritatea femeilor pe care le cunoștea. Porni spre ușă.

– Atunci, pe sâmbătă, spuse el pe un ton indiferent.

Apoi, cu o scurtă licărire răutăcioasă în ochi:

– Presupun că n-ai nici o obiecție să te iau de-aici, acum, când ți-am descoperit ascunzătoarea?

După plecarea lui, Gina nu făcu nici o încercare să se îmbrace. Nu mai avea putere. Se prăbuși pe pernele care încă mai purtau urma trupurilor lor înlănțuite.

– Cred că ești obișnuită să zbori? Te-ai dus de multe ori cu avionul la filmări în decor real, nu?

De când o luase de-acasă, Tod vorbea aproape numai el; spre ușurarea Ginei, nu aborda nici un subiect personal.

– De fapt, nu. N-am zburat cu avionul decât o singură dată în viața mea.

Gina spera să nu i se observe paloarea. N-avea de gând să recunoască, dar Tod îi găsise punctul vulnerabil. În timpul zborului respectiv, fusese literalmente paralizată de frică, în pofida tuturor încercărilor de a judeca rațional. În continuare, emisiunile care presupuneau secvențe în alte țări fuseseră filmate de o echipă plecată în deplasare, Gina rezumându-se să le prezinte din studio.

– Așa? întrebă Tod, vag surprins. Nu prea contează, dar mă întrebam dacă ai rău de avion.

– Plecăm în străinătate cu avionul?

Dacă trebuia să zboare, cu el alături, nu și-ar mai fi putut ascunde temerile. O recomandare deloc favorabilă pentru o cascadoare! Dar răspunsul îi risipi aproape complet stăpânirea de sine.

– Nu. Nu mergem în străinătate. Însă unul dintre lucrurile pe care-l vei avea de făcut va fi să zbori cu un avion mic... singură!

Gina simți un gol în stomac și un nod în gât. Nu discutaseră natura cascadoriilor pe care urma să le execute.

– De ce? horcăi ea, justificându-și imediat răgușeala printr-o tuse, ca și cum ar fi iritat-o ceva în gât.

– Vei afla, răspunse Tod, înnebunitor de misterios, aruncându-i o privire piezișă. Ai vreo obiecție?

– N-nu... De.. de ce-aș avea?

– Nu-mi vine în minte nici un motiv. Bun, atunci, două săptămâni de instrucție intensivă ar trebui să fie suficiente pentru acest incident anume.

– Mallions! anunță Tod peste vreo oră, timp în care Gina simulase somnul, gândindu-se copleșită la ceea ce-i rezerva viitorul, un calvar pe care trebuia să-l înfrunte fără a-și dezvălui groaza. Mă rog, să-și ascundă frica mai mergea, dar cum să și-o învingă? Nu putea decât să spere că urma să aibă norocul de a fi instruită de un om înțelegător și capabil s-o încurajeze.

Deschise ochii. Mașina se oprise în fața porții masive de fier a unui zid înalt, ce părea să se întindă în ambele direcții cât vedeai cu ochii. Doi bărbați voinici și impresionant de masivi, cărora Tod li se adresă cu numele de Greg și Andy, ieșiră dintr-o gheretă, pentru a deschide.

După ce intră, mașina trecu de o cotitură a aleii, după care apăru vederea panoramică a unui conac în stil Tudor, de proporții maiestuoase, construit pe o proprietate întinsă.

În clipa când Rolls-ul se opri în fața casei, ca din pământ apărură alte câteva persoane: un bărbat, pentru a duce mașina la garaj, încă doi, care luară valuzele, și o bătrână, așteptând în ușă să-i întâmpine. Gina înțelese că era menajera.

– Bine ați venit acasă, domnule Fallon. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

Apoi, către Gina:

– Bună ziua, domnișoară. Camera dumneavoastră este gata, dar poate doriți un ceai mai întâi?

Gina dădu din cap, cu un zâmbet de mulțumire.

– Atunci, servește ceaiul în bibliotecă, doamnă Bush, îi ceru scurt Tod. Apoi, poate ești atât de bună să-i prezinți domnișoarei Darcy casa. Eu am de dat un telefon important.

Servitoarea, care se pregătea să se întoarcă, ezită.

– Doriți s-o vedeți chiar acum pe domnișoara Melanie, domnule?

– Nu, răspunse Tod, cam repezit după părerea Ginei, care se întreba cine era acea Melanie, încât o expedia cu atâta nepăsare. Mai târziu.

Tod o conduse în bibliotecă. Din podea până-n tavan, doi pereți erau acoperiți cu volume legate în piele aurită. Gina se întrebă cu cinism dacă Tod citise vreunul dintre ele, sau dacă făceau doar parte din decor. Nu i se părea genul de om care să stea locului timp suficient pentru a citi o carte.

În rest, camera era mobilată sumar, dar scump. Două fotolii mari Chesterfield, de piele, stăteau față în față lângă un șemineu masiv, iar în dreptul celui de-al patrulea perete era poziționat oblic un birou cu tăblia îmbrăcată în piele. Acest perete consta aproape în întregime dintr-o fereastră mare, prin care se vedea parcul întins din spatele casei. Dincolo de arbuștii cu flori multicolore, Gina zări un obiect care se legăna în aer. Un ciorap-de-vânt? Se întoarse spre Tod, gata să-l întrebe.

– Da. Acolo e pista. Am un mic Cessna, pentru uzul meu personal; pe el vei învăța să pilotezi.

În mintea Ginei se strecură o bănuială.

– Și cine mă va învăța?

– Eu, bineînțeles! îi confirmă Tod temerile.

Sosirea doamnei Bush cu tava îi întrerupse și, în timp ce sorbea din ceai, Gina evită să mai abordeze subiectul, conversând despre casă.

– E o moștenire de familie? întrebă ea, studiind un portret mare în ulei, agățat deasupra șemineului. Reprezenta un gentleman cu guler Mary Stuart, pieptar elizabethan și pantaloni bufanți.

Tod zâmbi, arătându-și scurt dinții albi.

– Regret că te dezamăgesc, dar nu-mi pot revendica o obârșie nobilă. Am cumpărat casa cu tot ce conținea, inclusiv portretele de familie, acum vreo cinci ani, când a murit ultimul urmaș.

Cu aceeași lucire amuzată în ochi, continuă:

– Iar acum, că ești aici, vei afla despre mine multe pe care nu le știi. Poate se va aplica și reciproca, descoperind și eu mai multe despre tine. Ce te-ar mai interesa?

– Nimic, răspunse ea tăios. N-am vrut să te iscodesc.

– Totuși, am să-ți prezint un scurt rezumat; ne va scuti de alte explicații. Tod Fallon, Theodore pe numele său întreg (pe care, incidental, îl detest!) Vârsta, treizeci și trei de ani. Multimilionar, de la douăzeci și opt. Proprietar în proporție de optzeci la sută al unui mare grup de companii, dintre care unele se află în străinătate, iar una, o casă de producție cinematografică, e în țara asta. Proprietatea de-aici are două sute de acri de teren, împânzită pe tot perimetrul cu măsuri de securitate, controlate din ghereta pe lângă care am trecut.

Nu menționase dacă era căsătorit sau nu.

– Și de ce atâta pază?

– Din diverse motive. Printre altele, casa asta e un tezaur de antichități.

– Și?

– Scuză-mă, spuse el repezit, trebuie să dau telefonul despre care vorbeam. Dacă-ți termini ceaiul, sun-o pe doamna Bell și-ți va arăta casa. Ne vedem la cină.

Gina fu complet uimită de vizita prin zonele principale ale casei, dar rămaseră neexplorate o aripă întreagă și mansardele.

– Cum poate locui un singur om în tot căsoiul ăsta? o întrebă ea pe prietenoasa menajeră.

– Vai de mine, domnișoară, da' nu e niciodată goală! Mai pe seară, va forfoti de lume. Așa se întâmplă întotdeauna când domnul Tod filmează.

– Filmează? Aici?

– Bushie! Bushie! A venit acasă? A *venit?*

Dintr-o cameră unde Gina nu intrase năvăli o persoană măruntă, o fetiță ca o păpușă, cu ochi albaștri ca safirele, mari cât două ceasornice, și păr ca pana corbului, ondulat în bucle naturale. Această apariție neașteptată fu urmată de o tânără în uniformă de guvernantă, cu un aer de scuză.

– Îmi pare atât de rău, doamnă Bush. I-am spus domnișoarei Melanie să aștepte până trimite domnul Fallon după ea. Dar era atât de emoționată...

– Tu cine ești? o privi fetița pe Gina, cu ochi mari în care ostilitatea de la început era înlocuită acum de nedumerire. Am crezut că era *aia.* Semeni foarte bine cu ea, dar cred că ești mai drăguță și poate-am să te plac. *Aia* e infectă!

Gina se întrebă amuzată care dintre cunoștințele fetiței îi trezea o asemenea dușmănie.

– Ajunge, domnișoară Melanie! interveni cu severitate doamna Bush, deși expresia îi era indulgentă; probabil îi împărtășea sentimentele față de acea necunoscută. Domnișoara Darcy nu vrea s-o deranjezi cu prostiile dumitale.

– Stai aici?

Gâgâlicea brunetă era vizibil conștientă de îngăduința servitoarei.

– Joci în filmele tăticului meu?

Tod Fallon era tatăl ei? Gina știu prea bine de ce i se pusese în gât acel nod grețos, împiedicând-o să vorbească.

– *Aia* joacă în filmele lui, continuă Melanie.

– Melanie, interveni guvernanta, ai auzit ce-a spus doamna Bush. Treci înapoi în cameră, să-ți bei ceaiul. Domnișoara Darcy trebuie să-și desfacă bagajele și să se odihnească.

– Bine.

Totuși, în timp ce pleca, fetița o mai întrebă peste umăr:

– Ai să te joci cu mine câteodată, când nu ești obosită?

– Cred că da, Melanie, răspunse cu sinceritate Gina, dacă tatăl tău n-are nimic împotrivă. Înțelegi, am venit aici ca să lucrez.

Fetița păru mulțumită și se lăsă condusă în cameră, dar întâlnirea o pusese pe Gina pe gânduri. Tod Fallon avea o fiică – deci, probabil, și o soție. Această concluzie o dezamăgea nefiresc de tare.

Doamna Bush tocmai o anunța că cina era o masă solemnă.

– Domnul Tod spune mereu că ar fi o crimă să locuiești într-o asemenea casă fără a trăi în stilul cu care s-a obișnuit.

– Vor veni multe alte persoane la masă? întrebă Gina.

– Vai de mine, cum să nu? Domnul Tod nu ia masa decât rareori cu mai puțin de douăzeci.

– Cred că are mulți prieteni.

– Tehnicieni, mai ales, replică doamna Bush, actori și actrițe. Prietenii și-i alege cu multă băgare de seamă.

Rămasă singură în dormitorul cu pereți albi, grinzi sub tavanul jos și mobilă tapițată cu creton, Gina se întrebă ce să îmbrace pentru prima cină de la Mallions. Noroc că-și adusese o garderobă numeroasă și diversificată.

Casa, care la început păruse atât de imensă și tăcută, începea să se însuflețească. Gina auzea pași pe coridoare și scări, apă curgând prin țevile instalațiilor vechi, glasuri de bărbați și femei conversând și râzând.

Ce vulpe șireată! își spuse Tod, când Gina se opri în ușă, cuprinzând încăperea cu o privire rece. Își dădea seama de efectul întârzierii? Sigur că da. Era o actriță cu experiență și talent. Afurisitul ăla de Jimmy Riley o ținuse prea mult timp în întuneric.

Arăta magnific, cu părul roșcat îmbogățindu-i roșeața tenului de magnolie. Corsajul de mătase neagră al rochiei simple îi acoperea numai un umăr, pe celălalt dezgolindu-l în chip dramatic; fusta lungă și vaporoasă, cu cordon asortat, era albă, cu buline negre enorme. Toată ținuta era imaginea tipică a simplității de bun gust.

– Pentru toată lumea, ea e Gina. Gina, permite-mi să te prezint câtorva dintre oamenii cu care vei lucra.

Urmă o succesiune de nume și chipuri pentru care, nu se îndoia, avea nevoie de luni de zile ca să le rețină. Nu puse la îndoială căldura sinceră cu care o salutau bărbații, dar recunoscu trufia politicoasă la limită a majorității femeilor.

La masă, fu așezată între cei doi paznici musculoși, Greg și Andy. Cascadori? se întrebă ea. Cel mai tânăr, cam de vârsta ei, o admira fățiș.

– Greg Gibson, se prezentă el. Nu știam că amicul Tod aduce o persoană atât de trăsnitoare în grupul nostru. Are gusturi bune la roșcate.

Glasul său se auzi limpede, în tăcerea care tocmai se lăsase, iar Gina observă că Tod îi privea încruntat.

– Sigur, e clar de ce te-a ales, continuă Greg, când Tod îl întrerupse, pe un ton neobișnuit de aspru:

– Încă nu i-am explicat Ginei proiectul nostru și aș prefera s-o fac personal.

Nu era o cerere, ci un ordin, adresat atât lui Greg, cât și tuturor celorlalți. Gina le simți surprinderea.

– Sigur, Tod. Tu ești șeful! răspunse Greg, rămânând însă cam nedumerit, în timp ce aborda alte subiecte de coversație.

Acest schimb de replici spori stânjeneala Ginei. Tot timpul bănuise că Tod avea unele motive ascunse pentru care o alesese. Nici un moment nu crezuse în hotărârea lui de a îmbunătăți „Regina Fanteziei". Așa cum îi spusese cu ocazia primei lor întâlniri, nu era genul lui preferat de emisiune.

O fată așezată chiar în fața ei părea singura dispusă să fie prietenoasă.

– Eu sunt Debbie. Numele de familie nu contează. Și-așa e destul de greu să reții toate prenumele, când faci cunoștință cu o hoardă întreagă.

La sfârșitul mesei, se produse o forfotă generală spre ieșire.

– Gina! îi întrerupse Tod conversația cu Debbie, fără un singur cuvânt de scuză. Aș dori să discutăm, în bibliotecă.

Nu-i așteptă acordul, îndepărtându-se ca și cum s-ar fi așteptat să-l urmeze imediat. Ca un câine la ordinele stăpânului! își spuse Gina, indignată.

Hotărâtă să stabilească pe loc coordonatele relației lor, întârzie intenționat, continuând discuția cu Debbie. Tot timpul, însă, observă că tânăra arunca priviri neliniștite spre ușă.

– Dacă... dacă Tod te-a chemat, n-ar fi mai bine să te duci? spuse Debbie, în cele din urmă. Nu... nu-i place să aștepte.

– Chiar așa? replică Gina. Atunci, poate e timpul să-l *lase* cineva să mai și aștepte.

O blondă înaltă și statuară din apropiere le auzi.

– Poate că Gina are aprobare specială, Deborah dragă. La urma urmei, se pare că și-a schimbat vechiul model cu unul nou, nu? Ultima roșcată l-a tras în piept dezgustător.

Debbie se înroși ca o flacără.

– Ține-ți gura, Stephanie! mormăi ea. Ai auzit ce-a spus Tod. Știi că nu trebuie să...

– Gina! apăru lângă ea Greg, politicos dar hotărât. Tod m-a trimis să te chem.

Un moment, Gina se gândi să-și mai prelungească sfidarea, apoi conchise că se făcuse înțeleasă suficient de limpede.

– Mai vorbim, îi spuse ea lui Debbie și îl urmă pe Greg, cât putea de agale.

Tod stătea așezat la birou, cu un scenariu în față. Tocmai trântea receptorul în furcă și se vedea clar că nu era enervat numai de întârzierea Ginei. Dar la fel de clar era că avea de gând să se descarce pe ea.

– Când spun că vreau să-ți vorbesc, înseamnă imediat, nu peste-o juma' de oră!

Gina era hotărâtă să nu se lase intimidată.

– Dacă mă chemai politicos, nu te-aș fi lăsat să aștepți, răspunse ea cu răceală, așezându-se pe scaunul indicat de mâna lui nervoasă. Sunt obișnuită cu un anumit grad de bună cuviință din partea șefilor mei.

– Atunci, va trebui să te dezobișnuiești! se răsti el. N-o face pe starleta cu mine. Oi fi lucrat tu în stil mare la T.V., dar aici nu ești nimeni, până nu te fac eu să fii cineva. Sunt un om ocupat; n-am timp de drăgălășenii. Când eu spun sari, sari și nu discuți.

– Ba eu, niciodată! replică Gina, aplecându-se în scaun, cu o privire scăpărătoare. Ai nevoie de cooperarea mea, domnule Fallon. Nu știu din ce motiv, ai mare nevoie de ea, altfel n-ai fi făcut atâtea eforturi ca s-o obții. Dacă erai așa cum afirmi că ești, ai fi renunțat la mine de mult, m-ai fi expediat urgent. Mă întreb de ce n-ai făcut-o.

Se rezemă de spătar, picior peste picior, conștientă că Tod îi urmărea mișcarea, fără a-și putea ascunde interesul.

– Ai *nevoie* de cooperarea mea și o poți avea, dar în condițiile stabilite de mine, și trebuie să recunoști că nu sunt deloc oneroase. Un elementar bun-simț, câte un „te rog“ și „mulțumec“ pe ici, pe colo, n-o să te coste nici un ban.

– Ce licheluță cinică ești!

În tonul lui, însă, nu se simțea furie, ci mai degrabă o admirație ursuză.

– Bine, îți mulțumesc că ai catadicsit să te prezinți la apel. Iar acum, schimbă el din nou tonul, trecând la o vioiciune pragmatică, ești de acord să ne apucăm de treabă?

Gina știa că era o întrebare sarcastică și pur retorică, dar totuși îi răspunse:

– Categoric. Ard de nerăbdare să se dezvăluie misterul. De ce atâtea secrete? De ce n-au avut voie ceilalți să discute problema cu mine?

– Pe scurt, începu Tod, suntem în curs de a realiza un film, un thriller à la James Bond, cu excepția faptului că agentul special e o femeie. Dar asta nu înseamnă că se va proceda cu menajamente. Femeia asta e capabilă de tot ceea ce poate face un agent bărbat.

– Mai puțin pe plan sexual, desigur? întrebă Gina, cu falsă seriozitate. Sau te-aștepți să agațe și gagicuțe?

Tod trecu peste ironia ei.

– Folosește-ți capul! se răsti. Evident, e tocmai invers. Se folosește de bărbați la fel de nemilos ca James Bond de femei. Rostul acestei informări este acela de a te preveni că nici o cascadorie nu va fi ușoară. Nu vom folosi nici trucaje, nici filmări combinate. Îți vei primi onorariul meritat, *dacă* treci cu succes de faza antrenamentului.

– Dar ce legătură au toate astea cu „Regina Fanteziei"?

– Nici una.

– Păi, spuneai...

– Doamne sfinte, femeie! Nu-ți dai seama că ți se oferă o șansă la un milion, ocazia de a lăsa în urmă porcăriile alea de două parale?

– Și-atunci, de ce a trebuit să minți, să mă lași să cred...?

– Fiindcă ai fi putut refuza, din cine știe ce loialitate ridicolă față de emisiune, față de Riley.

– Jimmy nu știe despre toate astea?

– Normal că știe! Era corect să-i dau ocazia de a te înlocui.

Gina sări în picioare.

– Canalie înfumurată! Puteai măcar să-mi dai de ales!

– Și ce-ai fi ales, mă rog?

O încuiase. Gina se poticni cu răspunsul:

– Aș... aș fi...

– Ai fi ales să mergi înainte, cum știi foarte bine. Cum o știu și eu. Așa că, să lăsăm baltă ipocriziile.

Faptul că nimerise drept la țintă n-o binedispuse deloc pe Gina, dar trecu peste asta. Dacă trebuia să se instruiască pentru faptele de vitejie ale eroinei lui Tod, însemna că avea să joace și rolul. Era posibil să devină atât de ușor o vedetă?

Tod îi întrerupse visul cu ochii deschiși:

– Nu vrei să afli mai multe despre îndatoririle tale?

Îndatoriri? Ciudat mod de exprimare – dar, în fond, și lumea lor era ciudată.

– Ba da, cum să nu?

– Perfect. Înțeleg că înoți și călărești acceptabil. Altceva?

Era, într-adevăr, bine informat.

– M-am apucat recent de judo.

– Alergi?

– În școală, sprinturi de-o sută de iarzi, cam așa ceva.

Tod, însă, clătina din cap, nemulțumit.

– Aici vei avea nevoie de rezistență. Mai de folos ți-ar fi crosul. Bun, notă el ceva într-un carnet. Îți vom trece în program jogging zilnic.

Evident, își spuse Gina, nu era vorba de o sinecură; dar, în fond, nici nu se așteptase.

– Ai întrebat despre înot și călărie? se interesă ea. Vor folosi la ceva?

– Ți se va cere să faci scufundări; să înveți să cazi cu calul; să cazi tu însăți de pe cal, fără să-ți frângi gâtul.

– Cred că ai foarte mulți instructori.

– Deloc, o contrazise el. De majoritatea antrenamentelor mă voi ocupa personal.

– Dar...

Gina nu-și putu ascunde descumpănirea, ceea ce-l făcu să zâmbească amuzat.

– Nu m-am născut regizor, să știi. Am început prin a fi cascador și am descoperit că un cascador trebuie să fie și actor. De fapt, încă mai joc în propriile mele filme și-mi fac singur cascadoriile.

– Și... și joci și în filmul ăsta?

– Evident!

– În... în ce rol?

– Din moment ce te interesează atât de mult, deși nu te va afecta cine știe cât, voi fi omul care în cele din urmă o întrece, o învinge și în general o îmblânzește pe pisica sălbatică de eroină.

De ce n-avea s-o afecteze? Trebuia să joace în tandem cu el!

– Am cunoscut-o pe fiica ta, înainte de cină! izbucni Gina, fără să se poată stăpâni.

Sprâncenele dese ale lui Tod se înălțară.

– Zău? Nu prea văd ce legătură are asta cu discuția noastră.

– Nu... nu prea are. Mi-am amintit doar. M-a... m-a întrebat dacă am să mă joc cu ea. Și i-am spus că te voi întreba dacă ai ceva împotrivă.

Pe chipul lui se așternu o expresie de neîncredere.

– Nu te afli aici ca guvernantă a fiicei mele. Cea pe care o are e absolut potrivită. În plus, continuă el, sardonic, nu vei avea timp, nici energie, pentru jocurile de orice fel.

– Și asta cam ce-ar vrea să însemne? întrebă ea, deși din tonul lui se subînțelegea perfect.

– Că nu încurajez relațiile dintre membrii echipei în timpul realizării unui film. Le distrag atenția, îi împiedică să dea măsura deplină a talentului lor. Nu te apropia de bărbați, Gina! Am observat deja ce efect ai asupra lui Greg.

– Nu zău? i-o întoarse ea. Sunt de acord că am venit aici ca să lucrez pentru tine; iar dacă îmi interzici să mă împrietenesc cu fiica ta, accept și asta, deși găsesc că e absurd. Pare să se simtă singură, închisă în camera ei, văzându-te numai când binevoiești s-o chemi, la fel cum îți chemi angajații. Dar nu-ți voi accepta dreptul de a-mi dicta alte prietenii.

Tod se întunecă la față înfiorător de tare și, când se ridică de la birou, Gina făcu un pas de-a-ndăratelea spre ușă.

– Fiica mea, deși nu te privește, duce o viață izolată dintr-un motiv absolut întemeiat, motiv care îmi dă și dreptul de a hotărî în compania cui stă. E adevărat că nu te pot împiedica să te încurci cu Greg, sau cu alți bărbați din echipă; dar, dacă va avea de suferit activitatea cuiva, tu vei trage ponoasele.

Poate-ți închipui că m-ai prins la strâmtoare, fiindcă e așa de clar că am nevoie de o roșcată, dar nu ești unică. La nevoie, îmi pot permite să caut în lumea întreagă o înlocuitoare.

– Atunci, de ce n-o cauți? De ce ții cu tot dinadinsul să mă folosești pe mine?

– A, nu-ți băga în cap că ai cine știe ce talent, nu vei avea o iotă, până nu ți-l formez eu. Ai fost pur și simplu disponibilă!

Disponibilă? Asta ce mai voia să însemne?

– Nici o grijă! replică ea cu dispreț. Nu mă interesează nici Greg, nici alt bărbat de pe-aici, inclusiv tu. Am venit să lucrez. Nu-ți vei cheltui banii de pomană!

– A, nici nu mă îndoiam! răspunse el, cu o convingere înverșunată.

Apoi, apropiindu-se, o înghesui lângă ușa închisă.

– Iar în cealaltă problemă, așa-zisa ta lipsă de interes față de bărbați, nu încerca să te amăgești, Gina! Uiți – continuă el mai încet – că te-am ținut în brațe. Știu cât de puțin e necesar pentru ca trupul tău să se trezească la viață. L-oi fi ținut tu congelat un an, doi, dar nu e nevoie de prea mult ca să se dezgheațe. Am făcut-o o dată. Pot s-o mai fac.

– Regret că te dezamăgesc, încercă Gina s-o ia în glumă, dar dacă m-am obișnuit cu cafeaua instant și gustările instant, sexul instant continuă să mă lase rece.

Greșise provocându-l. O înțelese pe dată, văzându-i expresia. Și, în aceeași clipă, brațul lui Tod se repezi, o apucă de mijloc și o ridică în aer, la pieptul său. Neîntârziat, un tremur violent îi trădă dorința crescândă, pe care nici chiar cuvintele lui triumfătoare nu putură s-o înăbușe.

– Nu? Cred că tocmai am dovedit contrariul.

Capitolul 5

Mâna lui Tod se întinse în spatele ei, pentru a răsuci cheia în broască.

– Fii atent, îl preveni Gina cu voce sufocată. Am să țip.

Tod coborî capul, cu respirația adiindu-i peste tâmpla ei.

– N-ai decât. Nimeni nu-ți va veni în ajutor.

Gina încercă să-și păstreze tonul nepăsător, sarcastic, căută să se îndepărteze de el.

– Vor crede că-mi dai prima lecție de actorie, presupun?

– Posibil. În orice caz, nimeni n-ar îndrăzni să se amestece.

Înnebunită, Gina îi împinse umerii cu pumnii.

– Zău? Nici chiar soția ta? Nu e curioasă ce faci cu actrițele, în spatele ușilor închise?

– N-aș prea crede, din moment ce e moartă de câțiva ani.

– Vai de mine! exclamă Gina, pradă unui șoc care-i înăbuși aproape toate celelalte reacții.

Deci, era liber? Nici nu știa dacă să-și exprime sau nu, convențional, regretul. Cum putea vorbi atât de superficial, fără

pic de simțire? Nu avea inimă, nu-i părea deloc rău după mama fetiței fermecătoare de la etaj? Dar nu apucă să-și exprime opinia.

– Continuăm experimentul? reluă Tod, cu glas senzual.

Nu era o întrebare, ci o declarație de intenție.

– Dă-mi drumul! Să nu îndrăznești!

– A, ba îndrăznesc.

O încercuia complet cu un braț, imobilizând-o, iar cu mâna cealaltă o ținea de bărbie, astfel încât Gina nu avea nici o putere să evite capul brunet care cobora, amenințarea gurii ferme și armonioase care se lăsa peste a ei.

Scoase un ușor geamăt, când buzele i se despărțiră sub invazia nemiloasă. Capul îi fu împins înapoi pe panoul tare al ușii, țintuit acolo de apăsarea gurii lui, lăsându-i mâna liberă să-i cutreiere trupul, să mângâie umărul dezgolit de rochia drapată sofisticat, să dezvăluie și celălalt umăr, apoi să coboare materialul mătăsos în talie, căutându-i gingășia sânilor neascunși de sutien, din cauza croielii decoltate a corsajului.

Degetele aspre atinseră piscurile vulnerabile, jucându-se provocator cu ele, până începură să i se întărească în palmă, chemând alte mângâieri, și mai sâcâitoare. Gina știa că-l lăsa să-și dovedească afirmațiile scandaloase, dar nu avea ce face; nici nu voia să se mai oprească vreodată.

Gura lui cobora spre sâni, apoi și mai jos, iritată de bariera rămasă a faldurilor rochiei. Tod bâjbâi după fermoar, îl deschise scurt, iar Gina simți materialul revărsându-i-se peste șolduri și coapse, pentru a cădea la picioare. N-o mai proteja decât un triunghi sumar de dantelă și, când mâna lui începu să exploreze locul de dedesubt, Gina încremeni în chip curios, zguduită de un șoc rece, care-i readuse și luciditatea.

– Bine fir-ai al dracului! Ai dovedit-o! Dar, pân-aici! Acum, lasă-mă naibii să plec!

Tod îi întâmpină sfidarea din ochii umeri cu o expresie implacabilă.

– Te dai bătută atât de devreme? Tocmai când începea să devină interesant!

Totuși, îi dădu drumul, privind-o cu detașare cinică în timp ce se apleca să-și ridice rochia, fără a-și putea ascunde tremurul mâinilor, deși spera ca Tod să nu observe cum îi vibra tot trupul de poftă nepotolită; părea atât de rece, atât de netulburat.

În realitate, lui Tod îi era extrem de dificil să se stăpânească. Știa că fusese pe punctul de a-i scoate acel ultim articol de îmbrăcăminte, ca s-o ducă pe unul dintre fotolii și să continue scena seducției până la capăt. Ceva, însă, îl împiedicase. Un sentiment tardiv de loialitate față de absenta Marcha? Ciudat, nu era de această părere. Într-adevăr, de când o cunoscuse pe Marcha, în viața lui nu existaseră alte femei. Pe plan fizic, Marcha avea tot ceea ce-și putea dori un bărbat. Se potriveau bine, dar fără complicații emoționale, și nici nu-și dorea mai mult.

Altceva îl oprise să facă dragoste cu Gina, o stare căreia nu-i putea atribui nici un nume. I-ar fi putut învinge demonstrația de rezistență întârziată, dar dintr-o dată simțise că nu voia s-o vadă astfel – ca pe o victimă supusă cu forța!

Descuie ușa bibliotecii, deschizându-i-o larg.

– Pentru moment, asta e tot, spuse el pe un ton oficial, în caz că-i auzea cineva. Ar fi mai bine ca acum să te culci. Mâine ai o zi grea.

– Duminică? protestă ea, în ciuda tremurului încă necontrolat.

– În casa asta, duminica e o zi ca oricare alta. Micul dejun se servește la șapte și jumătate. La opt și jumătate vei fi pe pistă, îmbrăcată potrivit pentru a te urca și a coborî din avion. Somn ușor!

A doua zi dimineața, Gina descoperi ușurată că Tod luase deja micul dejun. Cel puțin, nu era de față ca să-i observe lipsa poftei de mâncare și să-și pună întrebări.

Acele ceasului se apropiau inexorabil de ora opt și jumătate, până când nu mai putu trage de timp. Ciorapul-de-vânt, legănându-se alene, îi indica direcția, și ajunse lângă hangar exact cu un minut mai devreme, pentru a-l vedea pe Tod scoțând avionul pe pistă.

Nu fusese sigură cum să se îmbrace, alegând în cele din urmă un trening verde ca smaraldul și legându-și părul la spate cu o panglică de aceeași culoare.

Fără nici un preambul, Tod îi ordonă să se urce în avion, care în ochii neliniștiți ai Ginei părea extrem de mic și fragil. Îi spuse să fie atentă în timp ce-i dădea explicații despre mulțimea năucitoare a comenzilor, și în continuare, când execută nenumărate decolări și aterizări.

Pentru Gina, care era încremenită de frică, următoarea oră trecu ca prin ceață, creierul abia funcționându-i în timp ce se chinuia să răspundă coerent la întrebări și să rețină ce auzea.

Repetară acest procedeu de două ori pe zi, timp de o săptămână, fără ca Tod s-o trateze cu mănuși. Spre sfârșit, Gina constată cu surprindere că începea să asimileze tehnica și să-și învingă temerile. În timpul celei de-a doua săptămâni, își dădu seama că nu se mai temea să zboare, simțindu-se chiar bine, atâta timp cât îl avea pe Tod alături, pentru a se ocupa de orice incident neprevăzut.

În sfârșit, într-o dimineață, după mai multe decolări și aterizări de încălzire, Tod o anunță că avea să zboare singură.

– Tod! strigă ea pe urmele lui, cuprinsă de panică. Te rog! Încă nu! Nu sunt pregătită!

Neluându-i în seamă rugămințile, Tod se întoarse doar atâta cât să-i facă semn, nerăbdător, să decoleze.

Cu mâini tremurătoare și buzele murmurând imprecații la adresa tiranului, Gina execută mișcările învățate. În viața ei nu mai fusese atât de speriată. Fără să-și dea seama, recită cu voce tare ritualul decolării, pentru a observa abia mult mai târziu că zbura; altimetrul îi arăta că ajunsese la trei sute de metri înălțime – o revelație cu un efect straniu, euforizant.

Reușise! Acum ar fi trebuit să aterizeze, dar încrederea recent descoperită, exaltarea pe care o simțea, îi dădeau impresia că ar fi fost o manevră mult prea simplă. Departe, spre dreapta, îi atrase atenția un alt avion. Cu fuzelajul galben profilat mic pe imensitatea cerului, făcea tumbe, exersând acrobații. O invadară fiorii unei dorințe nebunești și la fel de puternică și imperativă ca stimularea sexuală. Putea? Avea curaj?

Fără a sta pe gânduri, întoarse aparatul într-un tonou cam clătinat. Cum spusese Tod? „Cârma contra, manșa înainte“? Mergea ca prin vis! Repetă figura de mai mute ori, până când, dintr-o dată, bucla ieși perfect, într-un arc grațios, mașinăria cu care zbura devenind o prelungire a făpturii ei într-o unitate deplină, ca împreunarea dintre bărbat și femeie.

Mulțumită în sfârșit, coborî, executând o aterizare în trei puncte perfectă, apoi rulă până la câțiva pași de hangarul lângă care stătea Tod.

Își desprinse chingile și sări din carlingă, alergând spre el, cu fața luminată de încântare.

– Am reușit! Am reușit! Pot să zbor! M-ai văzut?

– Te-am văzut, ba bine că nu, prostuță afurisită!

Chipul lui era cenușiu, încruntat. O apucă de braț, trăgând-o în hangar.

– Ce naiba te-a apucat? Era vorba să decolezi, să descrii câteva circuite și să aterizezi, nu să-mi faci naibii circ în aer. N-ai destulă experiență pentru așa ceva. Dacă te prăbușeai?

Furia și violența lui îi risipiră exuberanța, iar picioarele începură să-i tremure, în timp ce genele i se înrourau de lacrimi.

– Dacă mă prăbușeam, cred că aș fi murit, iar de scumpul tău avion se alegea praful. Dar asta nu prea conta, așa-i? Tu ești bogat! Puteai să-ți cumperi alt aviom, la fel cum alții își cumpără o bicicletă. Și, cum spuneai, roșcovane se găsesc pe toate drumurile.

„Dar nu și roșcovana asta“, își spuse Tod cu ferocitate, în momentul când picioarele Ginei se înmuiară și ar fi căzut, dacă brațele lui n-o cuprindeau într-o strânsoare de oțel. O culcă pe o grămadă de prelate mototolite, ștergându-i cu sărutări lacrimile de pe pleoape.

– Niciodată să nu-mi mai faci una ca asta! mârâi el, înainte de a-i cuceri gura cu a lui, flămând, nemilos.

Gina își întoarse capul dintr-o parte în alta, încercând să scape, dar zadarnic. Tod îi smulse tricoul, îngropându-și fața între sânii ei. Cu un geamăt slab de plăcere, Gina îi încercui gâtul cu brațele.

– Ia să scăpăm noi de nădragii ăștia, murmură el gros, iar ea nu se opuse. O sfredelea o dorință arzătoare; ultima dintre baricadele de gheață pe care le clădise în jurul ei se topise.

Trupul lui o strivea și, cu o enormă îndrăzneală, Gina îi căută cureaua pantalonilor. Durerea din josul abdomenului devenea insuportabilă.

– Tod! O, Tod! șopti ea. Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

Degetele ei tremurătoare nu-și mai puteau coordona mișcările.

Dar deodată, dintr-o mișcare fluidă, Tod se răsuci, împingând-o de lângă el. Se ridică în picioare și porni cu pași mari spre ușa hangarului, unde se opri cu privirea spre pistă. În tăcerea care se lăsase, Gina auzi zgomotul micului avion galben care-și continua acrobațiile și avu impresia că acel sunet avea să i se întipărească pentru totdeauna în memorie, alături de amintirea acestui moment.

– Tod? întrebă ea, într-o șoaptă abia auzită. Tod? Ce este? Ce nu-i în regulă?

Un moment, Tod nu-i răspunse, flexându-și doar umerii, ca și cum i-ar fi apăsat o povară enormă. Apoi se întoarse spre ea, cu vocea aspră, abia stăpânită.

– *Eu* sunt în neregulă! Asta e!

– Dar de ce? Nu mă... nu mă dorești?

– Mai du-te dracului, Gina! exclamă el, cu glasul tremurându-i de furie. Sigur că te doresc. Te-am dorit și te doresc, fir-aș al naibii!

– Atunci... atunci, de ce?

Nu-i păsa că toate stavilele pe care și le înălțase se prăbușiseră. Preț de câteva momente, trăise din nou, orbitor de vie. Îl dorise pe Tod, o dorise și el. Care era problema? Nu-i venea să creadă că Tod nu făcuse dragoste cu zeci de femei, înainte de căsătorie și după ce rămăsese văduv.

– Fiindcă... fiindcă... Of, ia mai ducă-se, uite de-aia! Și, pentru numele lui Dumnezeu, Gina, nu mai face mutra asta. Ridică-te și îmbracă-te. Du-te înapoi în casă. Dacă te consolează cu ceva, ai luat proba de zbor cu brio.

– Dar n-am luat-o pe-a *ta* ? Asta e?

Cu lacrimile începând să-i șiroiască pe obraji, dădu să fugă pe lângă el. Dar, la vederea feței ei plânse și a ochilor îndureraţi, Tod nu mai rezistă. Îi tăie calea, oprind-o, strângând-o la piept.

– Gina, Gina, pentru Dumnezeu, nu plânge, gemu el. Nu suport. Sunt și eu om!

– Ba nu ești, suspină ea. Ești... ești inuman, să te poți opri, așa, scurt, să fii atât de crud...

– La dracu'! N-ai auzit niciodată de cruzimi cu intenții bune? Ce s-ar fi întâmplat, dacă făceam dragoste cu tine? Cu asta s-ar fi terminat totul? Știi bine că nu. Toate femeile sunt la fel, doar cu câteva excepții. Ai fi dorit un anumit angajament din partea mea, și nu ți-l pot oferi, încheie el, în timp ce-și îngropa fața în părul ei, tremurând din tot trupul.

– Înțeleg!

Din nou stăpână pe sine, cu dorința înăbușită complet de cuvintele lui, Gina se desprinse din îmbrățișare.

– Îți mulțumesc pentru lecțiile de zbor.

– Și, adăugă ea, pe un ton înverșunat, pentru *cealaltă* lecție. Ești un profesor excelent al școlii de lovituri sub centură.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, cu capul sus și umerii drepți. Tod Fallon n-avea s-o mai vadă plângând niciodată. Ce proastă fusese, să-și coboare garda, să-și închipuie că omul acela avea ceva deosebit.

La jumătatea drumului de opri, frapată de un gând neașteptat. Nu cumva totul avea legătură cu regula aceea ridicolă de a interzice relațiile intime în timpul filmărilor? Își respecta propriile regulamente? Nu. Nu putea crede. Trebuia s-o fi respins dintr-un alt motiv, mai serios. O altă femeie? Mai degrabă. Gina își continuă drumul.

În aceeași seară, după cină, îl găsi pe Tod în bibliotecă. Stăpânită, calmă, se opri în ușă, gata să plece imediat în caz de nevoie.

– Intră! mârâi el. Închide ușa! Nu mușc!

Apoi, obrajii i se înroșiră sub bronzul intens; neinspirată exprimare, căci în dimineața aceea o *mușcase*, îi ronțăise ațâțător sânii, cum își aminteau amândoi foarte bine.

– Nu, mulțumesc!

Îmbujorată și ea, Gina rămase pe loc.

– Pot spune și de-aici ceea ce am de spus. Vreau alt instructor. Îți cer să-l lași pe Greg, sau pe unul dintre ceilalți, să mă învețe meseria.

Tod râse scurt.

– Dacă vreunul din ei ar fi capabil, ți-aș satisface cererea, crede-mă! Dar Greg nu e cascador. Și nici ceilalți.

– Dar... dar arată ca un...

– Greg și Andy sunt bodyguarzi. Poate n-ai observat, dar câte unul dintre ei stă mereu prin apropiere. Niciodată nu sunt liberi în același timp.

– Bodyguarzi? Cine are nevoie de așa ceva? În nici un caz tu! răspunse tot ea, cu o neîncredere batjocoritoare.

– Nu eu, îi dădu dreptate Tod. Îmi pot purta singur de grijă. Se află aici ca s-o apere pe Melanie.

– Pe fiica ta? De ce are ea nevoie de protecție, și împotriva cui?

Când îi văzu expresia severă apărând pe chip, înțelese că-și băga nasul unde nu-i fierbea oala.

– E o poveste lungă, veche și neplăcută; n-am nici un chef s-o reînvii. Și-n plus, nu te privește.

– Bine! consimți Gina, răsucindu-se să plece. Am priceput. Îmi văd de ale mele. Va fi foarte ușor. Nu mă interesează nici pe departe viața ta personală.

Ar fi trebuit să fie o ieșire de mare efect, dar...

– Gina!

Tonul repezit al acestui singur cuvânt o făcu să se oprească pe loc, cu un picior în aer.

– Mâine, să te echipezi pentru călărie.

Gina se întoarse din nou spre el. Mâine?! Abia încheiaseră un curs istovitor de pilotaj. Nu făceau și ei o pauză, nu se odihneau?

Tod îi citi gândurile.

– Lucrăm după un program foarte strâns. În două săptămâni, începem filmările. Dacă ți-ai spus că lecțiile de zbor erau grele, stai liniștită! Echitația va dura toate aceste două săptămâni, poate chiar mai mult. De tine depinde. Te crezi în stare?

– Sunt în stare, răspunse ea, cu convingere.

– Nu ți-e frică de cai, sper?

– În nici un caz! făcu Gina ochii mari, surprinsă. De ce mi-ar fi?

– Și de Cessna ți-a fost frică, la început.

– Nu mi-a...

Negația îi muri pe buze, citind pe chipul lui cât de sigur era.

– De unde-ai...?

– Dar ai curaj, Gina.

Dintr-o dată, tonul lui Tod deveni blând, dezarmant, exprimând o admirație sinceră. Făcu un pas spre ea.

– Erai împietrită, dar n-ai scos o vorbă. Ai mers până la capăt, învingându-ți teama. Cum ai reușit?

– Cum...?

Tensiunea nervoasă o făcea să vorbească mai tăios.

– Mai e nevoie să mă întrebi, după toate bancurile pe care le-ai făcut pe seama mea prima oară când ne-am cunoscut? Am memorie bună. Și am jurat să nu-ți mai dau ocazia de a mă face lașă – niciodată.

– Ai dreptate, confirmă Tod, spre marea ei uimire. M-am înșelat. Nu ești lașă, Gina – sau, nu în acel sens. E nevoie de un mare curaj pentru a-ți înfrunta și învinge teama fizică.

Și acum o chinuia teama fizică, dar cauzată de apropierea lui. Tod își demonstrase cu abilitate puterea de a o excita, și totuși, de fiecare dată, nu făcuse decât să se joace cu ea, arătând că atracția fizică nu avea nici un efect profund asupra lui. Gina se retrase, ieșind în hol.

– Noapte bună, îi ură ea, cu un formalism rece. La opt și jumătate e bine, pentru lecția de călărie?

– Greg?

Gina coborî tocmai când paznicul ieșea din sufrageria pentru micul dejun.

– Ai un minut liber?

– Oricâte! zâmbi Greg, urmând-o spre gheridonul încărcat cu bunătăți. De fapt, ți-aș putea acorda chiar și câteva ore, ajunge doar să spui. E seara mea liberă. Ce zici?

Gina ezită. În pofida cuvintelor sfidătoare spuse lui Tod, când își declarase dreptul de a-și alege singură prietenii, nu ținea morțiș la o întâlnire cu Greg.

– Bine, consimți ea pe un ton ezitant, după care, dându-și seama că nu era cea mai entuziastă acceptare, adăugă: mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

Și-și îngădui să se relaxeze, cu un surâs care doborâse mulți bărbați înaintea lui Greg Gibson.

Tod, care tocmai băga capul pe ușă ca să vadă dacă era acolo, îi observă zâmbetul. Cu o expresie severă, o anunță că era gata și se retrase. Vai de mine și de mine! Evident, crezuse că îi făcea conversație lui Greg.

– Excelent! răspunse Greg, zâmbind cu gura până la urechi.

Dădu să iasă, apoi se opri în ușă.

– Ia stai, parcă voiai să mă-ntrebi ceva?

– A...! A, da, dar nu era prea important. Poate aștepta până diseară, când vom avea mai mult timp. Nu îndrăznesc să întârzii la lecția de călărie, adăugă ea, cu un zâmbet răutăcios, arătând cu capul în direcția unde dispăruse Tod.

– A, mda...! făcu Greg, pe un ton neîncrezător. Ești prima femeie care nu se repede imediat ce Tod pocnește din bici. Dar, în orice caz, e mai bine s-o lăsăm pe diseară. Pa!

Expresia lui încântată, în timp ce pleca, îi confirmă Ginei că o credea dornică de o întâlnire sentimentală cu el.

Scrâșni din dinți. Poate că se pripise acceptând.

– Vrezi să zici că ieșim într-adevăr dincolo de „Zidul Berlinului"?

Rolls-Royce-ul ocolise casa, iar acum străbătea aleea lungă cu pietriș, spre poarta masivă.

– Avem nevoie de serviciile unei arene închise! răspunse Tod cam răstit.

Auzindu-l, Gina se pregăti să rămână tăcută – dar, spre surprinderea ei, Tod continuă să vorbească, în același stil repezit.

– Cred că nu-ți pot reproșa curiozitatea. Cu siguranță, sistemul nostru de-aici ți se pare cam straniu.

– Seamănă, într-adevăr, cu un lagăr pentru prizonieri de război, răspunse ea pe un ton glumeț, în timp ce poarta se închidea cu zgomot în urma lor. Dar nu mă interesează să-mi bag nasul, cu condiția să nu fiu și eu prizonieră. Aș dori să mai am și câte o zi liberă, uneori!

– Ești liberă să pleci și să vii când dorești. După cum ți-am spus aseară, măsurile astea de prevedere sunt pentru Melanie. Iar în privința zilelor libere, mai vedem!

– Cred, spuse încet Gina, tatonând, că situația de a fi copilul unui bogătaș presupune anumite riscuri – răpiri, răscumpărări...?

– Într-adevăr. De răpiri mă tem; nu pentru bani, însă, ci din cauza vendetelor.

– „Vendete"... repetă ea cuvântul, nevenindu-i să creadă. Îmi amintesc de filmele cu gangsteri italieni, mafioți, feude familiale...

– Maria, soția mea, era italiancă. Am cunoscut-o când turnam un documentar despre un circ din La Spezia, în Italia. Era trapezistă, membră a unei trupe de familie, „Zburătorii Mantalini". Ca să n-o mai lungim, continuă el, cu un oarecare efort, semn că încă îl mai durea să povestească, Maria și cu mine ne-am văzut mult. Ne-am îndrăgostit. Rudele ei n-au fost deloc încântate, fiindcă așa se destrăma trupa. Dar ne-am căsătorit, am venit în țara asta și, peste un an, s-a născut Melanie.

– Și... și Maria a murit la naștere? întrebă Gina, cu blândețe.

– Așa ar fi fost mai bine pentru ea. Cel puțin, puteam spune că era un hazard firesc al vieții, voia lui Dumnezeu. Iar neamul Mantalini nu m-ar fi acuzat de moartea ei.

Tod conducea mai repede, aproape ca pentru a fugi de ororile trecutului.

– Maria trăise toată viața în circ. Pentru ea, pericolele erau ca aerul. Fără familia ei, nu mai putea lucra la trapez, așa că m-a bătut la cap s-o las să devină cascadoare.

– Și ai lăsat-o?

– La început, nu. Nu voiam s-o amestec în munca mea, doream s-o am doar ca soție, mama Melaniei, doamna casei mele.

Cuvintele lui îi trezeau Ginei amintiri amare despre părerile lui Keith în aceeași privință.

– Dar avea spectacolul în sânge. Nu putea trăi fără emoții, fără primejdii. Într-un târziu, i-am făcut hatârul, pentru ca apoi s-o regret toată viața. A murit, încheie el scurt, în timp ce făcea acrobații cu avionul, așa cum ți s-ar fi putut întâmpla și ție, ieri!

O, nu! Nici nu era de mirare că fusese atât de furios, atât de zguduit. În timpul acrobațiilor ei necugetate, Tod retrăise moartea soției sale, așteptându-se să vadă o reluare a tragediei care o costase viața. Sub imperiul furiei și al ușurării, oare pe Maria o îmbrățișase? Dorise să-și închipuie, fie și doar pentru câteva momente, că era soția lui care supraviețuise?

– Dar ce rol are familia Mantalini în toate astea? De unde vendeta?

– M-au învinuit pe mine, desigur, pentru că-i permisesem Mariei să zboare.

– Dar a fost ideea ei!

– În Italia, femeile ascultă de tații lor, de frați și, în cele din urmă, de soți. Bătrânul Mantaloni consideră că n-am fost un soț potrivit pentru fiica lui și, prin urmare, nu sunt nici un tată potrivit pentru nepoata lui.

– Mi se pare o mare nedreptate, replică Gina, cu aprindere. Și el o lăsa pe Maria să-și riște viața, la trapez.

Tod clătină din cap cu tristețe.

– Acolo nu exista nici un pericol pentru ea. Sau, în fine, un oarecare pericol, recunosc. Dar, înconjurată de tatăl și cei șase frați ai ei, nici un fir de păr din cap nu s-ar fi clintit... Eu însă, soțul ei, am lăsat-o să zboare cu avionul, singură. Când cazi din cer, nu ai plasă de siguranță.

– Și Melanie? Bodyguarzii...?

Ochii frumoși ai Ginei se dilatară de groază.

– Cu siguranță, familia Mantalini n-ar...? N-ar fi în stare! Nu cu un copil!

– Nu are de gând s-o ucidă. E nepoata lui, în fond. Nu, vrea s-o ia la el. De două ori, aproape că a reușit s-o răpească.

– Și tu? ridică Gina vocea cu o octavă, neliniștită. Pe tine ar... ar încerca să te omoare?

Cum putea Tod continua să umble prin lume nepăsător, știind că în orice clipă putea fi lovit de un cuțit sau un glonț? În acel moment de teamă pentru el, Gina înțelese că îl iubea pe Tod Fallon, iar șocul revelației fu atât de mare încât abia îl mai auzi spunând:

– Nu, Mantalini nu e un ucigaș. Haidamacii lui nu poartă arme decât ca să sperie. Dar vrea să se răzbune și cea mai potrivită răzbunare i s-ar părea aceea de a-mi lua fiica, din moment ce și eu l-am lăsat fără a lui.

– Dar n-o poți ține pe Melanie închisă o veșnicie! protestă Gina, în timp ce Tod frâna, cotind cu dibăcie la o curbă strânsă. Ce fel de viață ar fi asta pentru o fetiță? Și ce-o să se întâmple când va crește?

– Mantalini nu va trăi o veșnicie. E bătrân și sper că, după moartea lui, fiii săi vor renunța la vendetă. Nu cred că o pun tot atât de mult la suflet.

Ajunseseră la niște grajduri, o clădire prelungă și imaculată, încadrată de acareturi, și o construcție mai mare, despre care Tod îi spuse Ginei că era arena închisă.

– Theresa a construit-o ca să poată da lecții de călărie tot anul.

În timp ce coborau din mașină, Gina reflectă cu amărăciune că nu era nevoie să accepte invitația lui Greg, de vreme ce, pe neașteptate, Tod îi oferise toate răspunsurile la

întrebări. Totuși, acum nu mai putea da înapoi. Însă trebuia să-l facă pe Greg să înțeleagă că nu era decât o întâlnire amicală și nu-și dorea nici un fel de complicații.

Theresa, proprietăreasa grajdurilor, era o blondă mignonă și energică. Îl admira vizibil pe Tod, care îi arăta o prietenie afectuoasă, iar Gina simți un junghi de invidie. De cât timp o cunoștea pe Theresa? Tânăra cea blondă avea un avantaj care Ginei îi lipsea. Locuia relativ aproape de casa lui Tod, iar relațiile lor profesionale îi făceau să se întâlnească destul de des. Gina oftă. Sperase să nu mai cunoască niciodată sindromul geloziei. Acum, însă, știa că avea s-o nemulțumească prezența oricărei femei în apropierea lui Tod.

Peste douăzeci de minute, cu apărători groase pe coate, genunchi, umeri și șolduri, mintea Ginei își găsise o cu totul altă ocupație; tocmai descoperea la ce se referise Tod spunând că pilotarea unui avion era o nimica toată pe lângă riscurile și dificultățile cascadoriei ecvestre.

Trebui să repete la nesfârșit căderile pe rumegușul arenei, învățând cum să se desprindă de cal și să se răsucească în aer, pentru a ateriza în poziția corectă. Scopul era acela de a cădea pe spate, atingând mai întâi solul cu antebrațul și călcâiul, după care se rostogolea cu fața în jos.

– Nu cazi aiurea, unde-ți vine, îi explică Tod, în timpul unei pauze de odihnă. Ți se stabilește un loc fix și un moment în care să te-arunci. Trebuie să cunoști locurile tuturor camerelor de filmat, cât din cadru ocupați tu și calul, unde stau ceilalți actori și recuzita.

Spre sfârșitul dimineții, în pofida apărătorilor căptușite, Gina își simțea zdruncinate toate oasele din trup.

– Mai vrei să fii cascadoare? o întrebă Tod, în timp ce Gina se așeza cu grijă în mașină.

Deși pozitiv, răspunsul ei răsună ca un oftat obosit:

– Da...!

– Acum înțelegi de ce e nevoie să fii în cea mai bună formă fizică?

După ce poarta de fier se închise din nou în urma lor, Tod îi aruncă Ginei o privire, observându-i fața trasă și ochii închiși.

– Drept într-o baie fierbinte, imediat ce intri în casă, o sfătui el. După-amiază, avem antrenament în piscină.

Baia îi alungă în mare parte febra musculară și, când coborî la masă, Gina avea o stare destul de filozofică. Poate că partida de înot nu era chiar cea mai proastă idee. O putea ajuta să se destindă până la capăt.

La fel ca micul dejun, masa de prânz în casa lui Tod era neformalistă și improvizată, toți servindu-se din sortimentele reci când aveau timp sau poftă, așa că Gina nu se miră să găsească sufrageria goală, cu o singură excepție.

O fată înaltă, cu păr lung roșcat și siluetă familiară, stătea întoarsă cu spatele, privind pe fereastră. Când, la auzul pașilor ei pe parchet, se întoarse, Gina scoase o exclamație de mirare. Dar surprinderea era reciprocă.

– Ce naiba cauți aici, Gina?

Apoi, cu o voce stridentă de furie:

– Idiotul! Idiot nenorocit! Și i-am spus să nu... Da' nu, trebuia să aibă el dreptate, ca de obicei. Și normal că nu i-a fost greu să te convingă...

În sfârșit, Gina reuși să vorbească, la fel de șocată și uimită:

– Marcha! Ce cauți *tu* aici?

Capitolul 6

După divorț, Gina se adâncise și mai mult în munca de la agenție și, prin intermediul acesteia, reîntâlnise o verișoară îndepărtată, pe care n-o mai văzuse din copilărie.

Pe vremea aceea, Marcha Durrant era aproape o neofită în lumea televiziunii și se concepuse o emisiune nouă anume pentru ea, cu scopul de a satisface fanteziile private ale oamenilor. Producătorul auzise de Agenția G.D. și îi propusese să ia legătura cu Gina, ca expertă, pentru a-i cere idei și sfaturi.

– Dar nici o clipă n-am visat că tu erai!

Marcha dorise să vorbească despre ea însăși și ambițiile ei. Dădea impresa că se aștepta ca, fiind rude, oricât de îndepărtate, Gina să-i sprijine cariera. Abia peste câtva timp Gina reușise să vorbească despre viața ei, despre căsnicie și deznodământul acesteia, precum și despre faptul că revenise la numele ei de fată. Chiar și atunci, interesul lui Marcha fusese superficial, fals compătimitor. Stilul ei de a fi insinua că ea, Marcha, n-ar fi admis niciodată ca relațiile ei personale să ajungă într-un asemenea impas și nici nu i-ar fi permis vreunui bărbat să i se pună de-a curmezișul.

Așa că, la început, nu Gina purtase masca Reginei Fanteziei, ci Marcha. În pofida asiduității cu care o cultivase verișoara ei, Gina nu se lăsase amăgită; știa că pe aceasta n-o interesau decât propriile ei scopuri și, la fel ca în copilărie, nu putea nici s-o simpatizeze, nici să aibă încredere în ea. Plină de importanță că avea o emisiune proprie, Marcha își trata invitații fără înțelegere, aproape cu brutalitate, mai ales când eșuau jalnic în isprăvile pe care se declaraseră dornici să le săvârșească; iar dacă Gina, în sinea ei, se îngrijora sincer pentru soarta celorlalți, Marcha nu-și făcea nici un scrupul față de figurile foarte periculoase care, la început, le fuseseră permise invitaților.

– Dacă idioții vor să-și frângă gâturile, ce-mi pasă mie? era replica ei standard, ori de câte ori, la întâlnirile planificate, Gina încerca să protesteze. Avusese dreptate să se teamă că, la un moment dat, avea să se producă un accident îngrozitor, dar nu o consola cu nimic faptul că formatul emisiunii fusese modificat numai după consumarea unui asemenea eveniment.

Când Marcha s-a hotărât pe neașteptate să-și abandoneze cariera de televiziune pentru una cinematografică, Gina fusese surprinsă, dar și măgulită să afle că Jimmy Riley îi oferea ei rolul rămas vacant.

– Nu am experiență de televiziune.

În pofida tentației irezistibile a unei noi provocări, se simțise datoare să fie sinceră.

– Cu atât mai bine, răspunsese producătorul, te putem instrui așa cum vrem noi. În plus, ești consultantă a serialului de șase luni încoace; ai idee despre ce e vorba; iar tu și Marcha semănați atât de mult încât, cu masca, nimeni n-o să se prindă că v-am substituit.

Cu toate acestea, marea ei doză de bun-simț o împiedicase să se înfumureze. Știa că nu-și putea permite nici o clipă să nu dea atenție imaginii publice; se străduia în mod conștient să simpatizeze oamenii, dorind să fie asemenea lor. Nu din vanitate, ci ca parte a meseriei; și tot nu din vanitate intuia că echipa o prefera pe ea în locul lui Marcha. Gina era prietenoasă cu toată lumea, nepretențioasă, primind recunoscătoare orice ajutor și sfat. Nu făcea niciodată pe vedeta.

– Adică *nu știai* că urma să vin aici? întrebă Marcha, pe un ton trufaș și neîncrezător.

– N-aveam idee, recunoscu Gina.

Dacă ar fi știut, poate că nu s-ar fi grăbit așa să primească propunerea lui Tod. Nu era sigură că o încânta gândul de a lucra din nou cu Marcha. Nu putea uita indiferența îngâmfată a verișoarei sale, atunci când...

– Nu-mi dau seama de ce Tod nu ți-a spus, murmură Marcha, îngustându-și ochii speculativ. În fond, a lui a fost ideea să te intruiască pentru a mă dubla.

– Să... să te dublez pe tine? întrebă Gina, și mai neliniștită.

– Da! continuă nervoasă cealaltă. De ce credeai că are atâtea ajutoare? O idioată de secretară a lui îți urmărește emisiunea în fiecare săptămână și a observat cât de bine semănăm. Aveam nevoie de o dublură, iar aia n-a putut să-și țină gura și te-a propus pe tine. Nu cred că e nevoie să-ți spun cât de... categoric m-am împotrivit.

– Marcha! N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– Presupun că ai început să te antrenezi pentru cascadorie?

Apoi, când Gina dădu din cap, continuă:

– Cinematografia e o treabă costisitoare. Dacă actorul principal se îmbolnăvește, ține pe loc munca a sute de oameni, iar costurile cresc vertiginos. Cu bolile n-ai ce face, dar cu accidentele da, angajând o dublură pentru cascadorii.

– Știu foarte bine ce fac dublurile, replică Gina. Dar care e ideea?

– Ideea e că tu ești dublura *mea*, firește. Oricât de mult aș fi dorit să fac eu singură totul...

– Tu? ripostă Gina, cu ironie. Las-o jos că măcăne! Ești cea mai lașă ființă din lume. Era și firesc să vrei o dublură. Îți pasă ție dacă alții au de suferit, Marcha? Oameni tineri, nevinovați, ca...

– Taci din gură! strigă verișoara ei, furioasă. Să nu-ndrăznești să aduci vorba de incidentul ăla. Tod nu știe nimic. N-am chef de tine aici, Gina, și-am să i-o și spun lui Tod. Va trebui să te expedieze, dacă vrea să rămân.

În sufletul Ginei se amestecau deznădejdea și o furie crescândă. Tod nu-i spusese nimic – sigur, era prea deștept pentru așa ceva – dar o lăsase să rămână cu impresia că ea urma să fie vedeta filmului.

– Firește, mai există și alte motive, pe lângă cele financiare, continuă Marcha. Nu suporta gândul că m-aș putea accidenta. Prima lui soție a murit în timpul unei cascadorii.

– *Prima* soție? repetă Gina, atentă.

Marcha râse cu îngăduință.

– M-am cam grăbit. Nu știe prea multă lume, dar Tod și cu mine ne vom căsători. Când va fi gata filmul, probabil.

– Înțeleg.

Deci, concluziile Ginei fuseseră complet greșite. Bariera dintre ea și Tod nu fusese umbra Mariei Mantalini, ci a lui Marcha. Nu era de mirare că, în unele momente, Tod mersese

prea departe; o folosea drept înlocuitoare, în mai multe sensuri. Oare ce-ar fi spus Marcha dacă afla? Dar Gina n-avea să se coboare niciodată la a-i spune, pe când, dacă situația ar fi stat invers...

– Nu ți-ai mâncat prânzul, îi atrase atenția Marcha.

– Nu... Da, n-am mâncat.

Gina împinse farfuria la o parte.

– Totuși, e mai bine așa. După-amiază am oră de înot cu Tod. Nu e bine să înot cu stomacul plin.

– Lasă, că nici nu cred c-ai să mai înoți. Întrucât m-am întors cu o zi mai devreme, Tod vrea să parcurgem scenariul împreună. În film, jucăm rolurile celor doi îndrăgostiți. Foarte potrivit, nu ți se pare? adăugă Marcha, cu o satisfacție îngâmfată.

– Extrem, confirmă sec Gina, întrebându-se cât de exact aveau să repete Tod și Marcha secvențele din scenariu, după-amiază. De vreme ce se pare că voi fi liberă, continuă ea, cred că am să profit. Scuză-mă.

Ajunsese la ușă, când Marcha o strigă, pe un ton dulce-acid:

– Nu cumva, întâmplător, ți-ai închipuit că vei juca tu rolul?

Obrajii Ginei se înfierbântară.

– Aha, deci nu m-am înșelat! continuă Marcha, mai puțin suav. Ei, dar scumpul de Tod poate fi cam lipsit de scrupule, când vrea să-și atingă scopurile. În locul tău, mi-aș lua adio de la orice fel de rol. Mai ales după ce-am să vorbesc eu cu el.

După dimineața agitată, Gina se gândise cu jind la o după-amiază de odihnă. Acum, însă, că i se împlinise dorința, ceasurile de inactivitate nu o mai tentau. Mintea îi era în plin tumult, emoții felurite luptându-se să câștige supremația. Mai

întâi, dezamăgirea că nu avea s-o interpreteze pe agenta din filmul lui Tod. Apoi, nemulțumirea că Tod n-o folosea ca actriță. Oare o indusese în eroare intenționat, așa cum insinuase Marcha, sau nici nu-i trecuse prin minte că avea să tragă o concluzie greșită? Oricum, nu se temea că urma s-o concedieze. Era clar, Tod știuse că Marcha nu voia ca verișoara ei s-o dubleze, dar o angajase totuși, iar Gina nu-l considera un om care să-și irosească de pomană atâtea săptămâni de antrenament.

Pe primul plan se afla o depresie apăsătoare. Tod avea să se însoare cu Marcha. În pofida atracției fizice care se aprinsese între ei, Gina nu avea nici o șansă. Tod *o iubea* pe Marcha, deși Gina știa că aceasta nu era demnă de dragostea lui. Complet egoistă, Marcha nu l-ar fi putut face niciodată fericit. Numai de-ar fi știut... Dar n-avea de gând să fie ea cea care să i-o spună.

În această stare de spirit, știind că nu se putea odihni, Gina o luă în altă direcție și, pradă unui impuls, ciocăni în ușa camerei fetiței. Aceasta se deschise, dezvăluind fața neliniștită a lui Sally, guvernanta. Când o văzu pe Gina, tânăra deschise ușa larg, zâmbind ușurată.

– Dumneavoastră erați, domnișoară. Mă temeam să...

– Să nu fie răpitorii? Lucrezi pentru domnul Fallon încă de pe-atunci?

– Când a avut loc a doua tentativă eram aici. A fost îngrozitor. Un om avea pistol, iar celălalt, niște cuțite cu arc groaznice.

– Unde s-a întâmplat asta?

– În curte, domnișoară. O plimbam pe Melanie cu căruciorul. Era mai mititică, iar domnul Fallon încă nu electrificase gardurile.

– Și cum a fost?

– Noroc că erau aici Greg și Andy. Au reușit să-i dezarmeze pe indivizi și i-au dat afară, dar n-a lipsit mult să...

Fata se cutremură.

– Pot s-o văd pe Melanie? întrebă Gina, privind spre ușa închisă a unei alte camere.

– Chiar vreți să vă deranjați, domnișoară? Păreți cam obosită, dacă nu vă supărați. Melanie poate fi dificilă, foarte pretențioasă.

Gina avu un zâmbet răutăcios. Probabil că Melanie Fallon moștenise multe de la tatăl ei.

– Sinceră să fiu, m-ar bucura o diversiune, mărturisi ea. Sunt cam plictisită, în momentul de față.

– Și Melanie la fel. De-asta face circ. De când a auzit că s-a întors *aia*.

Nu fu nevoie să întrebe cine. Era evident, de la întâlnirea cu Marcha.

Fetița stătea pe un scaun, la fereastră, privind fără chef afară. Întoarse capul și, la vederea Ginei, fața ei măslinie se lumină. Cu un gest poruncitor, o chemă să se apropie.

– Vino și stai jos cu mine. Nu credeam că ai să vii. Nimeni nu-și pierde vremea cu mine, numai Greg și Andy.

– Dar tatăl tău? încercă Gina să-și ascundă dezaprobarea. Nu-și face niciodată timp să se joace cu fetița lui?

– Uneori, dar e prea ocupat și, când e *aia* aici, nu vreau să vină, fiindcă vine și ea cu el.

Desigur, ca viitoare soție a lui Tod, Marcha trebuia să se familiarizeze cu fiica lui. Ciudat. De obicei, Marcha nu avea timp pentru copii. Ba chiar, întotdeauna afirmase că-i detesta.

– Ei, în după-amiaza asta nu sunt ocupată, spuse Gina, pe un ton voios. Dacă vrei, mă joc cu tine. Ce să facem?

– Ce mi-ar plăcea mie *mult*, răspunse Melanie cu regret, arătând spre curte, e să cobor acolo. Greg zice că pisica grădinarului a fătat. Sally, crezi că tăticul m-ar lăsa să-mi iau și eu un pui, de tot? Aș avea cu cine să mă joc.

– Îl vom întreba, îi promise Sally, dar știi că n-ai voie afară decât dacă vin cu noi și Greg sau Andy.

– Hm, bine...!

Fetița avea o atitudine foarte filozofică pentru vârsta ei. Gina s-ar fi așteptat să facă mofturi.

– Măcar te am pe tine! continuă ea. Cum te cheamă?

– Gina Darcy.

– Îmi place „Gina". Sună italienește. Eu sunt pe jumătate italiancă, se lăudă ea. Știai că bunicul meu cel rău vrea să mă fure?

Deci, Melanie aflase.

– Nu te teme, o liniști Gina. Tăticul tău nu l-ar lăsa niciodată.

– A, nu mi-ar părea rău, răspunse Melanie, spre mirarea Ginei. M-aș duce în Italia și mi-aș cunoaște toate rudele. Atunci, aș avea cu cine să mă joc. Oricum, mai bine aș sta la bunicul, dacă tăticul o să se însoare cu *aia*.

– Te rog, n-o mai numi așa pe domnișoara Durrant! o dojeni Sally. Când îți va fi mamă vitregă...

– *N-am* să-i zic nici „mămică", nici „tanti Marcha"! bătu Melanie din picior. Nu e mămica mea, nici mătușă, și va fi o mamă vitregă *rea*. Știu că așa o să fie, mult mai rea decât bunicul!

Buzele ei de copil se strânseseră cu îndărătnicie, dar erau cât pe ce să tremure. Gina o cuprinse pe după umeri.

– Sunt sigur că tăticul tău nu va da voie nimănui să se poarte urât cu tine. Nu se știe niciodată, poate nici nu se vor căsători.

Nu i-o spunea numai fetiței, ci și sieși.

– Uite, îl văd pe Greg în curte. Hai să ciocănim în geam și să-l chemăm sus. Poate ne duce să vedem pisoii.

Greg se bucură peste măsură, trezindu-i Ginei bănuiala incomodă că mai mult îl încânta perspectiva companiei ei.

– N-ai uitat că diseară avem întâlnire? o întrebă el.

– N-am uitat, răspunse Gina, observând privirea curioasă a Melaniei.

Pisica și puii ei își aveau culcușul într-o aripă neocupată a grajdurilor. Pisoii erau deja ștrengari, gata să plece de lângă mama lor. Erau șase la număr, de diverse culori.

– Îl iau pe cel negru, anunță Melanie.

Pisoiul negru era o gâgâlice jalnică, cel mai mic dintre toți.

– Nu l-ai prefera pe unul mai sănătos, mai jucăuș? o întrebă Gina. Ce zici de ăsta roșcovan și drăgălaș?

Dar Melanie era încăpățânată – încă o trăsătură pe care părea s-o fi moștenit de la amândoi părinții ei.

– Nu. Ăsta e ca mine. E singur. Ceilalți nu vor să se joace cu el. Pe ăsta-l vreau.

Se așeză în fân cu pisoiul pe genunchi, mulțumită să vadă cum ceilalți se cățărau peste Gina, agățându-se ca niște ciulini de pantalonii și pulovărul ei.

Melanie, Greg și Gina stăteau toți trei în fân, boyguardul încercând să desprindă un pisoi îndărătnic de pe pieptul pulovărului Ginei, când Tod aruncă o privire peste panoul de jos al ușii. Putu sta câteva minute neobservat, cu o nostalgie involuntară în ochi, privind scena caldă, aproape familială. Fiica lui, cu ținuta răvășită cum nicicând n-o mai văzuse, dar și cumva mai fericită, ținea în poală un pisoi, pe când alții îi foloseau pe Greg și Gina ca trasee cu obstacole.

Când Greg încercă să ia pisoiul agățat de pulovăr, mâna lui atinse involuntar sânul Ginei. Tod observă cum o privi, cu ochii mari, întrerupându-și mișcarea.

Nici pentru ea aceasta nu trecuse neobservată. Ridică ochii spre Greg, mușcându-și buzele, cu o expresie tulburată. Apoi, însă, zâmbi din nou și-i dădu mâna la o parte.

– Lasă că-l iau eu.

– Gina!

Glasul răgușit al lui Greg ajunse la urechile ciulite ale lui Tod, care strânse pumnii pe lângă trup. Iar când Greg se aplecă înainte, căutând cu gura buzele despărțite ale Ginei, Tod năvăli în boxa grajdului.

– Deci aici erai, Gina! Parcă spusesem clar că aveam nevoie de tine la piscină. Și, după ce te caut peste tot, ce descopăr? Că-ți faci de cap cu un om de-al meu – și bărbat, pe deasupra! adăugă el, cu o privire încruntată spre Greg. Și o mai găsesc și pe fiica mea, arătând ca un copil al străzii.

Dintr-o mișcare rapidă, o culese pe Melanie din fân, făcând pisoiul să se rostogolească pe jos. Își împinse fiica în brațele lui Greg.

– Poftim! Du-o în camera ei. Discut eu cu tine și cu Sally, mai târziu. Cât despre tine... se întoarse Tod spre Gina, care încerca să se strecoare pe lângă el, de tine mă ocup acum și aici.

Chipul colțuros și simpatic al lui Greg era roșu de jenă și vinovăție, dar Melanie se dovedi mai recalcitrantă. Dădu drumul unui șir de văicăreli sfâșietoare:

– Mi-ai lovit pisoiul! Îl vreau pe pisoiașul meu! Gina a spus că pot să-l iau.

– N-am... începu Gina, dar privirea cruntă a lui Tod o amuți.

– Taci, Melanie! mugi el. N-ai să iei lighioana asta. Oricum cred că-i plină de purici. Greg, spune-i lui Sally să-i facă imediat o baie și s-o spele pe cap.

– O.K., domnule Fallon...

Greg se opri în ușă, ținând ușor în brațele sale musculoase fetița care se zbătea.

– Atunci, ne vedem pe la vreo șapte, Gina.

– Abia aștept! îi răspunse ea, cu un entuziasm forțat.

Țipetele Melaniei se pierdură în depărtare, pe când în grajd se lăsa o liniște amenințătoare, risipită numai de zgomotul respirațiilor, a lui Tod gâfâitoare de furie, a Ginei rapidă și sacadată, de teamă și indignare. Fără să aștepte previzibilul atac, trecu imediat în ofensivă:

– Brută fără suflet ce ești! Nimic nu urăsc mai mult decât un om care e crud cu copiii și animalele. Melanie era fericită, foarte fericită.

– Și Greg la fel, din câte-am observat, mârâi Tod.

Deci, asta îl rodea, faptul că Gina sfidase politica lui de non-fraternizare.

– Toți trei eram fericiți, replică ea, până ai apărut tu.

– Eu cheltuiesc o avere pe două salarii pentru ca fiica mea să nu pățească nimic, și tu...

– Nu era în nici un pericol! se răsti Gina. Era aici Greg...

– Cu mintea la altele.

Pisoiul cel roșcovan rămăsese agățat de pulovărul Ginei, iar Tod întinse mâna să-l ia, aproape absent, dar ea se retrase.

– Lasă-l în pace și lasă-mă și pe mine.

– Nu te-am auzit protestând la fel de violent când ți-a venit Greg în ajutor.

– Nu! Fiindcă e prietenul meu. Tu nu-mi ești decât șef, iar el n-a încercat să mă amăgească...

– Iar *eu* am încercat? întrebă Tod, ridicându-și sprâncenele stufoase.

– Știi prea bine că da! A, ai fost foarte abil. Nici un moment n-ai spus-o cu cuvinte, dar trebuie să fi știut ce credeam.

– Ba nu, replică el sardonic, te rog să mă lămurești.

– Nu mi-ai spus că urmează să fiu doar dublura lui Marcha Durrant, că eu îmi voi asuma toate riscurile, îi timp ce ei îi va reveni întreaga glorie.

– Ce sentimente înduioșătoare pentru niște rude. Marcha e verișoara ta.

– Foarte de departe, deși nu atât de departe pe cât aș prefera.

– Simt cumva o undă de invidie femeiască?

– Nu, nici pomeneală! N-aș face schimb de locuri cu Marcha nici dacă asta ar însemna să ajung stea la Hollywood. N-are nimic ce să-mi doresc.

„Decât pe tine", se jelui inima ei, având însă grijă să-și ascundă sentimentele.

– Și totuși, n-ai fi obiectat să joci rolul ei din filmul meu.

Aici, avea dreptate.

– Am presupus, așa cum mi-ai dat de înțeles, că rolul e pentru mine.

– Câtuși de puțin, negă rece Tod. N-am discutat niciodată subiectul ăsta. N-am scos o vorbă care să te facă să crezi ceva atât de ridicol. *Tu* să joci rolul principal într-un film important? Ce experiență de actorie ai tu?

Nu-i putea răspunde. Știa că nu avea deloc. Avea, în schimb, o întrebare de pus.

– De ce m-ai angajat, când ai știut că Marcha se va împotrivi atât de categoric? Iar acum, că s-a întors, ai să mă dai afară?

– Nu, răspunse el calm. Marcha înseamnă mult în viața mea, dar nu-mi dă ordine cum să-mi fac filmele. Și, ca să revenim la subiect, de ce n-ai venit la piscină?

– Fiindcă, replică ea cu dușmănie, aveai alte treburi.

– Cine-a zis? întrebă tăios Tod.

– Marcha, desigur.

Pe chipul lui se așternu o expresie de neîncredere de-a dreptul palpabilă.

– Ai arătat destul de clar că nu ai nici un dram de afecțiune pentru verișoara ta. Mă rog, și ea mi-a spus că ești o individă destul de rece. Dar nu crezi că e degradant să minți în legătură cu ea, s-o învinuiești pe ea pentru sfidarea ta rebelă?

Gina deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Ce rost avea? se întrebă ea, obosită. Era evident pe cine ar fi crezut Tod. Dar de ce-i spusese Marcha că era o femeie rece? Ce ticluia?

– Acum pot să plec? îl întrebă.

– Nu! Încă n-am terminat. Te-am prevenit, Gina, să nu te apropii de bărbații din echipa asta. Lasă-l în pace pe Greg Gibson! Vreau să stea cu gândul la treabă, nu la trupul tău...

În glas i se strecură o notă senzuală.

– ...oricât de agreabil ar fi. Și, de vreme ce se vede clar că nu ai deloc simțul răspunderii, las-o în pace și pe fiica mea.

Răspunsul ei fu iute ca o lovitură de lance:

– De-asta o eviți și tu? Fiindcă n-ai nici o răspundere față de ea, decât ca furnizor de jucării scumpe și inutile, ca temnicer? Ce-ar fi să mai fii din când în când și un tată adevărat, să observi că un copil are nevoie de afecțiune, de prieteni de vârsta ei, sau în lipsa lor, de un animal pe care să-l iubească? O ființă vie, caldă, despre care să știe că e a ei.

– Aha! se încruntă el. Mă și întrebam când vom ajunge la mâța asta răpciugoasă și plină de purici...

– *Nu* e răpciugoasă. Purici o fi având, dar ei pot fi eliminați, iar Melanie o iubește. Uită-te, hai, uită-te la ea! insistă

Gina, ridicând pisicuța neagră, pentru a i-o vârî sub nas. Observă măcar o dată și o ființă drăgălașă, ceva care nu înseamnă bani.

Privirea lui Tod se abătu un moment spre pisică, apoi reveni la fața înroșită de furie a Ginei, după care coborî spre sânii pe care-i agita respirația ei tumultuoasă.

– Prefer să mă uit la tine, spuse el încet, dar pe-asta o știi, nu? Am spus cumva că n-ai talent la actorie? Încep să mă întreb!

Deodată, mâinile i se repeziră de lângă trup, apucând-o de brațe, pentru a o zgâlțâi în timp ce vorbea:

– La naiba, Gina! Cât de vicleană poți fi? Știi oare cât de eficientă e furia ta, ce magnific te face să arăți? Cred că știi. Ți-o poți provoca oricând ai chef?

– Furie? Crezi că furia mea e prefăcută? se răsti Gina. Nu mai fi așa de încrezut. Cu tine, n-am nevoie să joc teatru. Mă înfurii de-mi vine să urlu, cu aroganța ta, cu stilul tău îngâmfat, cu lipsa ta de omenie! Și mai ai tupeul să mă faci pe *mine* rece! Tu ești Domnul Aisberg în persoană!

Dintr-o dată, atmosfera din jurul lor deveni încărcată cu o energie care nu era numai a furiei, iar celelalte emoții, la fel de furtunoase, o făceau pe Gina să tremure. De astă dată, însă, era hotărâtă să nu se mai lase dezarmată. Continuă să-l înfrunte, cu aceeași îndrăzneală.

– Dă-mi drumul! Sunt dublura lui Marcha, ai uitat? Acum s-a întors, așa că nu mai ai nevoie de înlocuitori, poți să-ți potolești cu ea poftele sexuale!

– În timp ce tu faci același lucru cu Greg, presupun? mârâi el. A, am observat că ați vorbit despre o întâlnire, sfidându-mi în mod flagrant ordinele.

Cândva, Gina ar fi negat vehement că între ea și Greg mai era și altceva decât o simpatie reciprocă, dar știa că din partea lui Greg era mai mult decât atât – și, pe deasupra, era iritată.

– Ți-am mai spus că e treaba mea cu cine mă întâlnesc. Și dacă tot a venit vorba despre timpul liber, vreau o zi liberă săptămâna viitoare.

– În ce scop? se răsti Tod.

– Ca să merg la cineva pe care-l vizitez regulat. De când am venit aici, nu m-am mai putut duce.

– Alt iubițel?

– Se poate spune și așa.

În fond, Rusty nu era femeie.

– Greg nu-ți ajunge? Și mai vorbești de apetiturile mele sexuale! o ironiză Tod. Și dacă nu-ți dau permisiunea?

– Am să mă duc oricum, replică Gina, ridicându-și cu îndărătnicie bărbia. E foarte important pentru mine.

După ce o mai strânse o ultimă dată de brațe, exasperat, Tod îi dădu drumul, încruntat, cu o expresie de frustrare – observă Gina satisfăcută.

– Acum pot să plec? întrebă Gina rece.

– Da, du-te! Vezi-ți de prostiile tale căpoase! Și ia și mâța asta cu tine!

Dintr-o mișcare fluidă, se aplecă și culese pisoiul negru.

– Zi-i lui Greg s-o ducă la veterninar să-i facă un examen și s-o deparaziteze. Pe urmă, Melanie n-are decât s-o țină!

Dintr-o dată, devenise înduioșător de îmbufnat și stânjenit, ca un băiețel care încearcă să se facă iertat.

Doamne Dumnezeule, omul ăsta tot avea ceva uman în suflet, la urma urmei, se minună Gina, în timp ce lua din mâinile lui ghemotocul mițos.

Cu acel prilej, degetele li se atinseră accidental, iar pe Gina păru s-o străbată un șoc electric. La naiba, chiar nimic n-avea să potolească vreodată efectele iritante ale acelui om asupra simțurilor ei? Pentru a-și ascunde agitația, se răsuci fără o vorbă și ieși aproape în fugă din grajd, căutându-l pe Greg.

Avea nevoie de cineva, de oricine, care să i-l alunge din minte pe Tod Fallon. De ce nu voia mesajul din creier să i se infiltreze și în restul trupului, să-i liniștească furtuna din inimă? Mesajul că Tod îi aparținea lui Marcha.

– Unde mergem? îl întrebă Gina pe Greg, seara, în timp ce plecau de la Mallions.

– Undeva pe-aproape, teamă mi-e. Chiar și în seara liberă, pot fi chemat oricând.

Se bătu peste buzunarul de la piept, unde avea un pager.

– Dacă ăsta-ncepe să cârâie, trebuie să dau un telefon sau să ajung la Mallions cu toată viteza.

– Nu mă deranjează, îl asigură Gina. Aș prefera un loc liniștit. În ultima vreme, atmosfera a fost destul de agitată.

– Tod te-a pus la șmotru, hmm? Mă rog, cred că ai ghicit motivul. Acum nu mai am de ce să-mi țin gura, când i s-a întors „steaua" din vacanță... cu două săptămâni întârziere, aș putea să adaug. Nu-i de mirare că era cam nervos. Eu, unul, nu-l condamn. N-aș avea încredere-n tipa aia nici cât să-i dau un șut.

– Așa? întrebă Gina, neputându-și ascunde curiozitatea.

– Se-nfierbântă rău, când e vorba de bărbați, Marcha Durrant a noastră. Pe moment, e mulțumită cu Tod, fiindcă i-a făcut intrarea în cinematografie. Da' dac-apare pe interval alt regizor, mai mare, uite nici atât – pocni el din degete – n-aș da pe șansele lui Fallon.

– Mi-a dat impresia, spuse Gina cu o nepăsare studiată, că se vor căsători după ce termină filmul.

– Ce vorbești?! îi aruncă Greg o privire piezișă, sardonică. Încă nu te-ai prins cum stă treaba cu Tod Fallon? Nici o tipă, oricât de sexy, n-o să-l aducă a doua oară în fața altarului. Cred că ce-a avut el drept inimă s-a dus în groapă cu fata aia italiană. Nu, e genul care le iubește și le lasă. Marcha a rezistat mai mult decât majoritatea. Și, prin „dragoste", nu mă refer la sentiment, înțelegi?

– A, înțeleg prea bine, răspunse Gina, posomorâtă.

– S-a dat și la tine?

Dintr-o dată, Greg părea revoltat.

– La-nceput, toți ne-am zis că tu ești următoarea la rând.

Gina nu voia ca discuția să se abată pe o cale prea personală, așa că reveni la vechiul subiect:

– Deci, nu credeți că relația lui cu Marcha o să dureze?

– Nu numai atât, sperăm să nu dureze. Tipa asta e periculoasă. De fapt, toți credeam că se cărase de-a binelea, da' ca o buruiană ce e, nu piere cu una cu două.

– S-au certat?

– Nu tocmai. Marcha are geniu la șantajul emoțional. De obicei, se impune pe loc. Dar Tod s-a cam supărat când n-a convins-o să-și facă singură cascadele. I-a spus-o în față că multe vedete mai celebre decât va ajunge ea vreodată s-au descurcat fără dubluri. Cât pe ce să iasă cu scântei. Dar Marcha are un avantaj pe care știe să-l folosească.

– Așa...?

– Mhm! Trupul. Oricât de rău s-ar înfuria Tod pe ea, o dată să bâțâie din fundulețul ăla sexy și vioi și gata, îi promite madamei cerul și pământul. De data asta, a fost vorba de o cascadoare personală.

– Înțeleg...

Gina tăcu, până când roțile mașinii sport, frânând, răscoliră pietrișul din fața unei cârciumioare pitorești. Va să zică, dominația lui Marcha asupra lui Tod era mai precară decât se lăudase verișoara ei. Nu că asta ar fi mărit cu ceva șansele Ginei. Oricum, nu voia să facă parte dintr-o succesiune de aventuri trecătoare. Nu-i plăcea imaginea pe care i-o prezentase Greg, a unui om care refuza să se mai lase vreodată cuprins de sentimente, căutând numai plăcerea fizică, atât de repede satisfăcută.

– Sper că-ți place mâncarea de la cârciumă, spuse Greg, în timp ce o conducea în salon.

Pereții erau văruiți, iar tavanul, susținut pe grinzi. Se așezară într-un colț retras și aleseră biftecuri în sânge, cu salată. Gina nu putu rezista unei felii generoase de prăjitură *Forêt Noire*.

– Nu ai de ce să-ți faci griji pentru siluetă, Gina, îi zâmbi Greg, cu o privire admirativă, bătând-o pe coapsă cu un gest de stăpân pe care Gina descoperi că nu-l agrea. Tu nu ești ca Marcha. Asta, o să se ofilească înainte de patruzeci...

Se întrerupse.

– Vorbești de lup! Ia uite cine-i aici!

Răsucindu-se în scaun, Gina îi văzu pe Tod și Marcha intrând în local. Salonul era prea mic pentru ca ea și Greg să rămână neobservați și, în orice caz, bodyguardul ridica deja mâna, într-un gest leneș de salut.

– Deci, te-ai întors! îi spuse el lui Marcha, în timp ce Tod se ducea la bar să comande de băut. Cum a fost în Italia?

– În Italia? îl privi Marcha de sus. Ce tot vorbești? Am fost în Franța.

– Curios, răspunse Greg, tărăgănat. Steph și Debbie au trecut prin Italia, acu' două săptămâni. Ziceau că te-au văzut.

– M-au confundat, replică scurt Marcha.

Gina se întrebă dacă Marcha mințea. Oare își petrecuse vacanța prelungită în compania altui bărbat, a unui alt regizor de film, poate? Îl înșela pe Tod? Descoperi că o nădăjduia, și spera ca Tod să afle. „Și la ce ți-o folosi asta?" se întrebă ea, cu cinism. „Știi bine că nu ești dispusă să intri în lungul șir de *foste* din viața lui Tod."

Tod reveni cu paharele și conversația se orientă spre teme generale, mai mult despre filmările care aveau să înceapă în curând.

– Cum se prezintă Gina? îl întrebă Marcha, ca și cum verișoara ei nici n-ar fi fost de față. Și-a terminat instructajul?

Și o învrednici cu un zâmbet pe cât de dulce, pe atât de fals.

– Nu, răspunse Tod, dar putem începe lucrul la secvențele mai simple. Antrenamentul ei poate decurge concomitent. Căderile cu calul nu vor pune mari probleme. Gina e o călăreață excelentă, iar Theresa are deja un animal antrenat. Nu mai trebuie decât să exerseze împreună, calul și călăreața.

Auzind numele Theresei, Marcha îngustă ușor ochii.

– Ai fost la grajduri în lipsa mea?

Gina simți imediat suspiciunea și gelozia verișoarei sale. Oare Theresa fusese una dintre predecesoarele acesteia, sau Marcha se temea că proprietăreasa grajdurilor i-ar fi putut lua locul?

– Bineînțeles că ne-am dus la Theresa. Știi bine că are singurele dotări potrivite.

– A, a fost și Gina cu tine?

– Tocmai ăsta a fost scopul...

Tod vorbea dintr-o dată mai absent, fără s-o privească pe Marcha. În schimb, ochii săi păreau să privească locul dintre Greg și Gina – care ar fi trebuit să fie gol; căci, terminând de mâncat, Greg se apropiase, iar acum o ținea pe după umeri, atingându-i coapsa cu a lui; iar Gina, deși vecinătatea lui o lăsa rece, îi permitea s-o atingă, blindându-se intenționat contra vulnerabilității față de Tod.

– Ei, cred că noi vă lăsăm să mâncați în liniște, spuse Greg, când o chelneriță le aduse celorlalți doi comanda.

– Vă-ntoarceți direct la Mallions? întrebă Tod, chipurile nepăsător.

– Nu, ne gândeam să dăm o raită mai întâi. Gina n-a prea avut ocazia să vadă peisajele. Ai cam ținut-o din scurt, de când a venit aici.

Se plimbară cu mașina cam o oră. Apoi, când începu să se întunece prea tare ca să mai admire priveliștile, Greg porni spre casă.

– E încă devreme, spuse el. Bei un păhărel?

– Nici un strop de alcool, răspunse Gina. Nu prea țin la băutură, cel mult un pahar de vin la masă.

– Cum vrei. Te superi dacă eu beau o bere? Nici eu nu le trag. Dac-o făceam, n-aș fi rămas în meseria asta.

– Crezi că ai lui Mantalini vor încerca din nou? întrebă Gina, în timp ce-și sorbeau băuturile în salonul confortabil al lui Greg.

– Cine știe? A îmbătrânit. Maria e moartă de trei ani. Cât timp poți să ții în tine ura, să visezi răzbunarea?

Puse halba jos.

– Dar n-am venit aici ca să discutăm despre problemele lui Tod.

– Nu știam că subiectul e tabu, replică Gina, intuindu-i intențiile.

– Știi foarte bine ce-am vrut să spun: ar trebui să vorbim despre noi doi.

Și, cu aceste cuvinte, Greg veni să se așeze pe marginea fotoliului ei.

– Greg! îl opri Gina pe un ton amical dar ferm, înlăturându-i brațul. Te rog, nu-ți face iluzii. Nu distruge o seară atât de plăcută. Nici nu poate fi vorba de „noi doi". Am avut o întâlnire, ca între prieteni, nimic mai mult.

– Ei, haide. La cârciumă nu erai așa de înțepată.

– A fost altceva. Acolo, eram în public. Nu voiam să fac o scenă. Acum suntem singuri și-ți pot spune: nu sunt o femeie neserioasă, Greg.

– Depinde ce înțelegi prin neseriozitate, răspunse Greg, cam nemulțumit. Eu aș zice că o femeie neserioasă îi face ochi dulci bărbatului în public și-l tratează cu răceală în particular.

– Îmi pare rău dacă m-ai înțeles greșit. N-am vrut nici o clipă...

– Nu? o întrerupse Greg, pentru a continua imediat, rar, caustic. Nu, nu pe *mine* ai încercat să mă duci de nas, ci pe Tod, așa-i? Am observat cum se uita la noi. Poate că tot e ceva între voi, în ciuda lui Marcha. Poate încercai să-l faci gelos.

– Nu fi ridicol! exclamă Gina.

– Nu, Gina! Nu-mi place să par ridicol, nici să fiu făcut ridicol.

În glasul lui Greg începea să se simtă o undă de amenințare. Omul cel prietenos dispăruse, înlăturat de propriul său orgoliu rănit.

– De-asta am de gând să capăt măcar o compensație pentru astă seară.

Amenințările de acest gen o lăsau pe Gina netulburată.

– Cred că mă confunzi cu alt soi de femeie, răspunse ea. Nu-mi plătesc „în natură“ distracțiile.

– N-oi fi făcut-o, până acum. Dar dacă te încurci cu Fallon, va trebui să-ți schimbi principiile. Iar acum, vom face puțină instrucție. Și vezi că n-are rost să te zbați, adăugă el, înșfăcând-o într-o îmbrățișare stângace, dar puternică. Nu te compari cu mine.

– Greg!

Disperată, Gina începu să-și smucească dintr-o parte în alta capul.

– Te rog, nu face asta. O să-ți pară rău, când vei fi treaz. Nu vreau să mă cert cu tine. Aș prefera să rămânem prieteni.

– Dacă vrei să rămânem prieteni, atunci cooperează, mârâi el. Nu uita, tu ai vrut întâlnirea asta...

– Nu-i adevărat, eu n-am...

Dar gura lui îi reteză cuvintele și, în acel răstimp de tăcere, Gina se hotărî.

În clipa următoare, creștetul lui Greg ajunse mai jos decât călcâiele, în drum spre podea, unde căzu lat. Scutură din cap, clipi și dădu să se ridice.

– Stai pe loc! îl preveni Gina.

Nici unul dintre ei nu auzi ușa deschizându-se când Greg, neluându-i în seamă avertismentul, se ridică, pentru a sări asupra ei. Din zbor, un picior și o mână i se opriră brusc, astfel încât se împiedică și căzu iar, îndesat. De astă dată i se tăie respirația și rămase pe jos, icnind.

– Judo, pe cinstea mea! Joci dur, în relațiile cu bărbații!

Gina se răsuci în loc, pentru a-l vedea pe Tod rezemat de tocul ușii, cu o expresie de nepătruns.

– Fallon!

Greg își mai revenise oarecum.

– Ce naiba? E camera mea personală, mormăi el, ridicându-se cu chiu cu vai în picioare.

– Pentru uzul tău personal, da. Dar este sub acoperișul meu, dă-mi voie să-ți amintesc, și nu-ți permit să-ți faci de cap aici cu toate fâșnețele...

– Cum îți permiți...?! începu Gina, dar Tod continuă, ca și cum nici n-ar fi auzit-o:

– Ești concediat, Gibson.

– Da' eu...

– M-ai auzit? Ești concediat.

Se întoarse spre Gina:

– Iar tu... ieși naibii afară de-aici.

– Mă concediezi și pe mine? i-o întoarse Gina, cu mândrie.

– Nu mă provoca! Asta vrei? Să pleci cu Gibson?

– N-nu... se bâlbâi ea, în nici un caz... Eu doar...

– Atunci, fuga-marș în camera ta!

Gina, însă, nu putea să plece fără a încerca să îndrepte lucrurile. Oricât de tare o supărase Greg, nu avusese nici un motiv de teamă și nu voise nici ca el să-și piardă slujba.

– Greg, îmi pare rău. N-am vrut să iasă așa...

Cuvintele îi pieriră, când bodyguardul îi întoarse spatele. Tod continua s-o privească, implacabil, amenințător. Nu-i mai rămânea decât să-l asculte.

Capitolul 7

– Tod?

Gina îi studia profilul împietrit, în timp ce mergeau cu mașina spre grajduri, a doua zi dimineață. Încă se mai simțea vinovată de concedierea lui Greg, pentru că se folosise într-adevăr de el, în propriile ei scopuri.

Tod nu-i răspunse, așa că mai încercă o dată.

– Tod... în legătură cu Greg...

– *Ce*-i cu el? se răsti Tod, mai feroce decât se așteptase ea.

– Chiar a trebuit să-l dai afară? Simt că...

– Da? o îndemnă el, cu aceeași expresie dură ca granitul. Cam ce *simți* pentru Greg, Gina? M-ar interesa să știu.

Neluându-i în seamă proasta dispoziție, Gina insistă:

– Consider că ai fost prea aspru cu el. Nu s-a purtat cu nimic mai necuviincios decât... decât...

Se opri brusc, conștientă că ajunsese pe un teren periculos.

– Da? se interesă el, amenințător. Continuă!

– Bine! Îți spun! Comportamentul lui n-a fost mai urât decât al tău! El, cel puțin, nu încerca decât să mă sărute. Pe când tu... tu ai...

Nici acum nu putu continua, așa că schimbă imediat tactica:

– La sosire, mi-ai spus că dacă prezența mea perturba munca altcuiva, eu voi fi concediată. De ce nu...

– De ce nu te-am concediat? Folosește-ți capul! Crezi că vreau să se irosească de pomană tot antrenamentul?

– Dar, desigur, mult mai importantă e siguranța lui Melanie!

– Ce-ți pasă ție de ea? Nu credeam că voi, femeile „de carieră", țineți prea mult la copii.

Gina tresări. Cuvintele lui o loviseră în plin. Dar, în fond, Tod nu putea ști cât tânjea ea să aibă copii, nu știa că această bucurie îi era refuzată pentru totdeauna.

– Țin foarte mult la copii, iar Melanie e o scumpă. De-asta cred că ar trebui să te mai gândești la povestea cu concedierea lui Greg.

– Nici o grijă, răspunse el, aproape obosit N-ai să-ți pierzi amorezul. I-am spus că poate rămâne.

Pe fața Ginei se ivi un surâs de ușurare, dar Tod, privind-o lateral, avu impresia că vizibila ei fericire ascundea altceva.

– Și-acum, continuă el, repezit, poate ne concentrăm pe meserie?

Iar Gina își dădu seama că, de cinci minute, se aflau în curtea grajdurilor, fără ca ea să fi observat, atât fusese de absorbită în discuție.

– Azi îl vei cunoaște pe Clown. E un cal. Theresa l-a botezat așa când a descoperit cât de „natural" face pe prostul, un material ideal pentru căzăturile cu caii. Unii cai sunt ținuți pentru anumite cascade, numai fiindcă au aptitudinile necesare. Clown-ul e un „căzător".

În timp ce porneau spre grajd, Tod continuă să-i explice:

– A fost învățat să cadă la comandă, însă chiar și așa, călărețul trebuie să știe să-l controleze.

– Mi se pare cam crud, spuse Gina fără convingere, în timp ce o priveau pe Theresa înșeuând calul, gata să le facă o demonstrație.

– Câtuși de puțin. Caii ca el sunt foarte valoroși și tratați cu cea mai mare grijă. Toate lecțiile se predau cu multă blândețe. Nu ai nevoie decât de timp, răbdare și cât mai mult zahăr!

A doua zi dimineață, Tod îi înmână Ginei cheile mașinii.

– Crezi că te descurci singură cu Theresa până la sfârșitul lecțiilor?

– Tu ce faci? întrebă Gina, cu un junghi de dezamăgire.

– Azi începem filmările. Vom lucra la secvențele cu Marcha, prim-planuri, iar apoi, când vei fi și tu gata, trecem la cadrele cu dublări.

Oare aveau să filmeze, în lipsa ei, și secvențele de dragoste dintre Marcha și Tod? Gina spera că da. Nădăjduia din toată inima ca acestea să se termine înainte de a începe ea să filmeze. Nu voia s-o vadă pe Marcha în brațele lui Tod; era destul de neplăcut să și-o imagineze.

În restul săptămânii, Gina îi văzu puțin pe Tod și Marcha. Când nu filmau, păreau să ia masa în oraș. Greg se purta civilizat și rece ori de câte ori se întâlneau, iar Gina regreta că pierduse camaraderia lui.

Astfel, simțindu-se cam însingurată, începu să-și petreacă timpul liber în camera fetiței.

– Mă întreb, spuse Sally într-o seară, cam timidă, dacă ai putea sta singură cu Melanie. Eu am fost invitată la o întâlnire și n-aș vrea să refuz.

– Du-te neapărat, răspunse pe dată Gina. Mi-ar face mare plăcere să stau cu ea.

– Nu crezi c-ar trebui să-i cerem mai întâi permisiunea domnului Fallon?

– Nu putem. Și el e plecat. Dar, în orice caz, nu văd de ce s-ar împotrivi, câtă vreme Melanie nu rămâne singură. În seara asta, Andy e de serviciu afară, nu?

Așa că se înțeleseră, iar Gina avu satisfacția de a se distra cu fetița, dându-i ceaiul, făcându-i baie și citindu-i o poveste până adormi. Se simțea foarte liniștită, stând în lumina slabă a lămpii de veghe. Gina se aplecă peste Melanie, privindu-i cu nostalgie fața mică și drăgălașă și ascultându-i respirația regulată. Cât ar mai fi dorit să aibă o fetiță ca ea!

Era atât de absorbită în adorație, încât nu auzi ușa deschizându-se încet. Imediat, însă, tresări, simțind încă o prezență în cameră. Știu pe loc cine era, i-o spuneau toate terminațiile nervoase.

După ce se asigură că fetița lui nu avea nici o problemă, Tod îi făcu semn să-l urmeze în camera alăturată.

– Ce naiba faci aici? întrebă el, nervos. Unde-i Sally?

– A avut norocul s-o invite cineva în oraș, așa că m-am oferit să-i țin locul.

– Și cred, replică sarcastic Tod, că nici uneia nu v-a trecut prin minte că ar trebui să-mi cereți voie?

– Ba ne-a trecut prin minte, spuse calmă Gina, dar de vreme ce erai plecat, probabil cu Marcha, n-am avut cum să te consultăm. Era păcat ca Sally să piardă ocazia, numai fiindcă tu mergi mereu să te distrezi. Iar eu sunt absolut capabilă să am grijă de Melanie.

Tod închise ușa dintre cele două camere, după care se întoarse, studiind-o cercetător.

– Mă uimești, comentă el într-un târziu.

– Zău? replică nepăsătoare Gina. În ce sens?

– Toată... toată „chestia“ asta față de verișoara ta. Să nu crezi că n-am observat modul subtil în care o denigrezi. Și totuși, ea n-a avut decât lucruri bune de spus despre tine.

Buza Ginei se răsfrânse. Cât de ușor se lăsau bărbații amăgiți de o față frumoasă – iar Marcha, desigur, era o actriță înzestrată.

– Cu excepția afirmației că aș fi „frigidă", se pare.

– Aia, răspunse el sec, a fost un fel de recomandare, în ceea ce mă privea pe mine. Îmi cunoaște opiniile cu privire la relațiile dintre subordonați și a spus că nu prea riști să prezinți un pericol pentru vreun membru al echipei; probabil nici n-ar fi trebuit să te măriți, din moment ce nu erai nici genul casnic, nici cel romantic.

– Vai, mii de mulțumiri, Marcha! exclamă Gina. Ca recomandare, asta le pune capac la toate. Sau, recomandare să fi fost? Pare-mi-se mai degrabă că se temea să nu ți-o ia atenția razna, în lipsa ei. E clar că-ți cunoaște slăbiciunile.

A-l acuza pe Tod de slăbiciune era un lucru periculos, provocarea unei riposte. Gina recunoscu semnalele de pericol, în subțierea buzelor și înăsprirea privirii.

– Dar tu îți cunoști slăbiciunile, Gina? o întrebă el încet.

Porni spre ușa dinspre culoar și, spre marea uimire a Ginei, răsuci cheia în broască.

– C-ce faci...? Nu înțeleg ce vrei să spui.

Din păcate, înțelegea, iar acest lucru îi înmuia genunchii.

– Lasă că știi tu foarte bine, Gina. Se pare că Marcha s-a înșelat. Oi fi în stare să joci teatru față de reprezentantele propriului tău sex, dar nu și cu un bărbat, un bărbat adevărat. Nu știu nimic despre soțul tău, dacă a fost sau nu capabil să-ți sondeze profunzimile, dar știu că eu pot. Am ajuns foarte aproape de a o face, o dată sau de două ori, iar acum mă tentează s-o fac până la capăt.

– Nu! N-ai... n-ai s-o faci. Nu te las. Am să...

– Ai să ce? Mă tratezi cu refuz, la fel ca pe Greg? Ei, dar mă nedumerești! Ai avut destule ocazii, Gina, însă n-ai

profitat de ele. E posibil ca de fapt să *nu* vrei să mă descurajezi? Cu mine de ce nu ți-ai folosit talentele în arte marțiale?

– Nu... n-am crezut că ar folosi la ceva, improviză ea. Spuneai că ai fost cascador. Am... am crezut că ești mult mai priceput decât mine.

– Întâmplător, sunt. Dar tot nu te cred. Mă pricep la femei, Gina. Nu ești la fel de imună față de mine pe cât ai vrea să cred. Se simte din modul în care vorbești despre relația dintre verișoara ta și mine. Cred că ești geloasă – nu doar invidioasă fiindcă joacă rolul principal în film, ci și...

– Fiindcă e amanta ta? Niciodată! exclamă Gina, cu înverșunare. În viața mea n-am să mă înjosesc așa față de vreun bărbat. Dacă ar fi să mai am vreodată încredere în cineva de sex bărbătesc, lucru de care mă îndoiesc, ar urma sau căsătoria, sau nimic. O fi având Marcha moralitatea unei pisici de maidan, dar nu e o trăsătură a familiei.

– Nu? se interesă el încet. Atunci cum ai califica reacția ta, vizibil pozitivă, față de erotismul meu?

– Erotism? Așa-i zici tu? Eu l-aș numi desfrâu prăfuit. A, nu neg că știi de minune cum să trezești cele mai josnice instincte ale unei femei, sunt și eu o ființă omenească la urma urmei.

– Da, știu cum să te excit, Gina, și e o experiență foarte plăcută. Dar n-aș numi instinctele tale josnice, ci doar firești. Mai ales având în vedere îndelungata abstinență pe care ți-o declari.

Era o noapte călduroasă, dar Gina știa că nu din această cauză i se îmbrobonase pielea cu sudoare.

– Ești caldă, Gina, murmură Tod, o ființă vie, cu sânge fierbinte. Ce spuneai, că oricine are nevoie de o făptură vie și caldă pe care s-o țină în brațe?

– Vorbeam despre Melanie și... și pisoi.

Dar nu-i putu înlătura mâna, care se apropie și-i atinse pielea gingașă, deasupra decolteului cu elastic al rochiei.

Tod se apropie, întinzându-i cu ambele mâini elasticul, până când corsajul coborî dezvăluindu-i umerii, relieful sânilor. Încet, nespus de încet, capul i se aplecă asupra ei, gura începu să-i guste pielea, s-o savureze, străbătându-i toată ființa cu fiori, trezindu-i dorința de a cunoaște mai mult, și mai mult, din iscusința lui senzuală.

– În ultima vreme, de multe ori m-am pomenit gândindu-mă la tine, Gina, murmură Tod. Mi-am imaginat cum ar fi fost să facem dragoste până la capăt.

Glasul îi deveni mai gutural.

– Și nu doar o dată, ci zi de zi.

Numai de-ar fi știut cât de des se gândise și ea la aceleași lucruri, imaginându-și asemenea momente – dar momente de emoție sinceră, putând merge mai departe fără rușine, până la deznodământul firesc.

Degetele lui, ajunse pe ceafă, o traseră mai aproape.

– Ți-o poți închipui, Gina?

Glasul îi era seducător, sugerând imaginea pe care și-o zugrăvea în minte.

– Știu că poți. Tu, în brațele mele, goală, amândoi goi. A fost cât pe ce să se întâmple, o dată, nu? Ți-am atins trupul, l-am simțit însuflețindu-se, dar am bătut în retragere, ca un prost. O vreme, mi-a venit ideea idioată că nu eram potrivit pentru tine, că meritai altceva, mai de soi. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama, nu? Mă doreai, mi te-ai fi dăruit, iar eu am dat cu piciorul norocului. Îți poți da seama de câte ori am regretat-o? Dar de data asta n-am să mai renunț. De ce-aș face-o, după povestea cu Greg?! Și-apoi, mai e și bărbatul ăla pe care

vrei să-l vizitezi. Despre el nu pot spune nimic, desigur, dar pe Greg îl cunosc. Cred că pot fi mai subtil, mai sensibil.

Gina clătină din cap. Greșea, se înșela amarnic în insinuările lui, și totuși, continua să-l privească în ochi, neștiind cât de clar i se oglindeau într-ai ei emoțiile contradictorii. Neputându-și înfrâna instinctele, își lăsă mâinile să lunece peste umerii lați ai lui Tod, apoi împrejurul gâtului. În același timp, el îi cotropi gura cu o dibăcie care-o făcu să tremure din tot trupul.

Când sărutul luă sfârșit, Gina abia se mai ținea pe picioare.

– Mă dorești, Gina, nu-i așa?

Glasul lui era cald, seducător.

Neputincioasă, clătină din cap, încercă să se retragă, dar fără pic de convingere. Se simțea moleșită, inertă și observă că Tod era conștient, în chip triumfător, de docilitatea ei.

De astă dată, apăsarea buzelor lui fu mai accentuată, căutând să-i smulgă și consimțământul rostit, pe lângă cel fizic, iar Gina știu că nu mai era de glumă. Trupul lui Tod își proclama prea sigur excitația, semn al unei nevoi fizice inconfundabile și foarte puternice, și pentru prima dată începu să-și dea seama că era într-adevăr hotărât să și-o satisfacă.

Scârțâitul ușii dintre camere risipi ceea ce nici o altă forță n-ar fi putut distruge. Se despărțiră brusc, fiecare recunoscător pentru buimăceala din ochii Melaniei.

– Gina, unde mi-e pisoiul? Vreau să dorm cu el.

– Sally l-a dus la bucătărie să mănânce, îi explică Gina cu blândețe.

Adăugă, în șoaptă, spre Tod:

– Ne-am gândit că nu ești de acord să doarmă în patul ei.

– Aha... ridică el din umeri nervos. Dacă-l vrea, poate să-l țină acolo. Cobor eu acum să i-l aduc.

Gina înțelese că avea nevoie de acest pretext pentru a-și regăsi autocontrolul. Ea, una, se concentra asupra fetiței, luând-o în brațe. Numai de-ar fi fost a ei... a ei și a lui Tod, născută din dragostea lor pătimașă. Cu siguranță, o asemenea intensitate a sentimentelor ca în seara aceea ar fi dus la... Apoi își aminti, își aminti că nu putea avea parte de așa ceva, niciodată, cu nici un bărbat. Simți usturimea lacrimilor amarnice.

Când își dăduse seama cum o mințise Keith, traumaticul șoc precipitase o pierdere de sarcină, urmată de informația zdrobitoare că era improbabil să mai rămână vreodată gravidă.

Multă vreme, înainte și după divorț, Gina fusese cu sănătatea și moralul la pământ, prea amorțită ca să-i pese. Abia mult mai târziu, când începuse să se întremeze, descoperise profunzimea suferinței, vătămarea psihică provocată de pierderea celui mai prețios atribut feminin al ei. Până atunci, nu-și dăduse seama cât îi energizase cariera încrederea în propria sa feminitate. Acum, nu se mai simțea femeie decât pe jumătate, nesigură de identitatea ei.

Revenind cu pisoiul sub braț, Tod se opri în prag, cu respirația tăiată și toate măsurile de răcorire a dorinței febrile pe care și le luase mistuite la vederea imaginii din fața lui.

Cât de frumoasă era, cât de fermecătoare și dezirabilă. Stătea cu fetița lui în brațe, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru... Oare ce fel de copii ar fi procreat ei doi, dacă...

Apoi, la fel ca Gina, izgoni gândul. Niciodată, își jură, niciodată n-avea s-o mai facă. Cei ce iubesc suferă. La moartea Mariei, jurase ca întotdeauna să-și păstreze pentru sine o parte din el însuși, astfel încât suferința să fie minimă, ușor de înlăturat. Niciodată n-avea să mai dea tribut iubirii, nici cu mintea și sufletul, nici cu trupul.

Se mișcă, își drese glasul, iar micul tablou se risipi ca fumul; când însă Gina ridică privirea, Tod îi văzu luciul lacrimilor pe obraji și voința i se clătină din nou. Într-o clipă, ajunse lângă ea.

– Ce este, Gina? Spune-mi, ce-i cu tine?

– N-nimic. Cel puțin...

Nu-și putu stăpâni micul suspin care-i tăie fraza.

– Atâta doar că... stând aici cu Melanie, mi-am amintit că nu am... nu am... un copil al meu.

I se puse un nod în gât. Nu mai putea vorbi. Nu-și găsea cuvintele care să exprime cea mai cumplită nefericire a ei, aceea că niciodată n-avea să mai poată avea copii.

Deci, își regreta trecutul, nu? reflectă înverșunat Tod. Cu câțiva ani în urmă, după cum știa de la Marcha, refuzase insistențele soțului ei de a duce o viață casnică, așa că acesta o părăsise pentru o femeie dornică să aibă copii cu el. Și totuși, Tod constată că nu se putea înverșuna împotriva ei. Le cuprinse în brațe pe amândouă, pe Gina și pe fetița lui, care adormise din nou.

– Nu contează, iubito, șopti, nu e prea târziu. Ești încă tânără.

Nu-i observă gestul deznădăjduit de negație din cap, când o luă pe Melanie din brațele ei, ducând-o înapoi în pat.

Când reveni, o găsi pe Gina stând de vorbă cu Sally, calmă și stăpânită ca și cum n-ar fi vărsat nici o lacrimă.

– Da, mulțumesc, domnișoară, tocmai spunea Sally. Am petrecut o seară minunată la cinema, în Aylesbury. A, domnule Fallon, îl observă ea, în ușă. Sper să nu vă supărați, dar...

– Deloc, răspunse el repezit. Mă tem că toți am cam abuzat de bunăvoința ta. Sunt sigur că domnișoara Darcy te va mai înlocui și altă dată, adăugă, cu o privire întrebătoare spre Gina.

– A... a, da, șopti ea, lăsând capul în piept. Mi-ar face plăcere.

Tod o conduse afară din cameră, iar Gina îl urmă orbește, căci lacrimile pornite din nou o împiedicau să vadă pe unde mergea. Pe palierul întunecat, Tod o luă din nou în brațe.

– Aștept cinci minute, șopti, cu trupul tremurându-i lipit de al ei, apoi vin în camera ta.

„O, nu. Nu. Doamne, dă-mi putere să rezist, să-l refuz", se rugă Gina.

– Gina? întrebă el, ridicându-i fața, de bărbie, pentru a-i vedea expresia.

– Nu, Tod. Te rog. Aș... aș prefera să nu vii.

– Nu în seara asta?

În glasul lui se simțeau o tandrețe și o răbdare nemărginite.

– Atunci, în altă seară, iubito, da? Te rog.

– Nici în seara asta, nici altă dată, încercă Gina să vorbească mai categoric. Ți-am mai spus, eu nu... nu...

– Nu va fi o legătură oarecare, Gina, insistă Tod, pe un ton sincer, făcând-o să tremure din nou. O aventură de-o noapte. Nu va fi așa ceva, îți jur, în viața mea nu va mai exista nici o altă femeie în afară de tine.

Părea preludiul unei cereri în căsătorie – și totuși... Oare îi spusese aceleași cuvinte, cândva, și lui Marcha?

– Lasă-mă să te iubesc, Gina.

– În ce calitate? șopti ea.

Tod o strânse iar la piept.

– De iubită a mea, bineînțeles, *cea mai dragă* iubită a mea.

– Ceea ce francezii numesc o *chère amie*, cred, replică ea, cu amărăciune. Nu, Tod!

Cu stăpânirea de sine regăsită, se desprinse din brațele lui.

– Îmi pare rău, dar nu se poate. Noapte bună.

A doua zi, Gina începu cu adevărat munca și fu bucuroasă de activitatea obositoare, uneori de-a dreptul chinuitoare, care îi imuniza trupul împotriva tuturor senzațiilor.

Tod o salută posomorât, îi vorbi la fel ca tuturor celorlalți membri ai echipei, iar Gina, deși știa că ar fi trebuit să fie ușurată de dispariția oricăror urme ale dispozițiilor lui mai tandre, simțea că i se frângea inima.

Urmau să înceapă filmarea cadrelor de legătură, dintre imaginea în care Marcha era văzută încălecând, astfel încât camera să nu-i surprindă expresia de frică și dezgust, până era descoperită din nou, culcată la pământ, după ce personajul căzuse cu calul. Terenul peste care Gina trebuia să galopeze fusese desțelenit și acoperit cu bucăți de turbă și alte materiale amortizoare, peste care să cadă calul și călăreața.

La început, nu fu nevoie decât să parcurgă cu Clown traseul, pentru Tod și operatori, precum și ca să repete alergarea. Căzătura propriu-zisă n-avea să fie repetată, deși Gina fusese prevenită că putea fi necesar s-o execute de mai multe ori, filmată, până când Tod și echipa se declarau mulțumiți.

Spre surprinderea ei, înainte de tragerea primei duble, Tod se apropie cu o expresie ce părea să fie neliniștită.

– E-n regulă? întrebă el scurt. Nu ți-e teamă?

Gina clătină din cap, strângând buzele pentru a le potoli tremurul. Nu de frică tremura, ci datorită ușoarei apăsări a mâinii lui pe spate, când încălecă.

– Deci, acum?

De data asta, chinul din ochii lui era inconfundabil. *Se temea pentru ea,* la fel cum și Gina se temuse în trecut pentru atâtea alte persoane. Știu, din intuiție și experiență, că ar fi preferat să fie el în șa, asumându-și riscurile în locul ei.

– E totul în regulă, răspunse ea, calmă.

– O.K. Dar, pentru Dumnezeu, fii atentă la cap când cazi. Camerele, gata? O urmăriți? Atunci, să-i dăm drumul!

Gina îl zori pe Clown înainte. Tânărul cal începu să galopeze tot mai repede, apropiindu-se de zona pregătită, iar Gina inspiră adânc, concentrându-se asupra tuturor elementelor învățate. O singură greșeală putea însemna o catastrofă. Când ajunse la punctul stabilit, scoase piciorul stâng din scară, în timp ce pe dreptul îl întindea înainte, și trase cu putere de căpăstru, în dreapta. Simțindu-l pe Clown că începea să cadă la stânga, se asigură că piciorul stâng i se îndepărtase la maximum de trupul calului și-și începu propria cădere, spre pământ.

În timp ce zăcea cu fața în jos, cam sufocată în pofida tuturor măsurilor de prevedere, auzi un ropot de pași, după care Tod se aplecă peste ea, întorcând-o, pentru a-i scruta atent fața, cu ochii neliniștiți la câțiva centimetri de ai ei.

– Gina? întrebă el, agitat. N-ai pățit nimic? Când ai rămas nemișcată, am crezut...

Cam năucită, zguduită de vecinătatea lui și insistența din glas, Gina îi privi chipul bronzat.

– Credeam că nu trebuie să mă mișc, spuse ea, până...

Tod înjură, cu o expresie de furie.

– Nu ți-a spus nimeni că am filmat restul secvenței ăsteia nenorocite acum câteva zile? Am dat stop adineaori, de cum ai atins solul. Credeam că... Dumnezeule, am crezut...

Un moment, Gina crezu că avea s-o strângă în brațe, dar Tod nu făcu decât s-o salte în picioare, începând s-o conducă înapoi.

– Gata, pauză de masă! strigă el, în timp ce se apropiau de grupul tehnicienilor și al actorilor.

Văzând buzele strânse și nările dilatate ale lui Marcha, Gina își dădu seama că pe aceasta n-o încânta deloc vizibila îngrijo-

rare a lui Tod pentru dublura ei. Îi auzi vocea melodioasă comentând disprețuitor la adresa unora incapabili să țină minte cele mai simple instrucțiuni.

În următoarele două, trei zile, Gina fu solicitată încontinuu. Mai filmară secvențe de călărie, înot și zbor cu micul avion Cessna. În sfârșit, după cinci zile de cascadorie neîntreruptă, Gina se revoltă, cerându-și ziua liberă, cu precizarea că de când se afla la Mallions nu avusese nici una. La început, crezu că Tod avea să refuze.

– Presupun că vrei să-ți vizitezi misteriosul iubit?

Când nu-i răspunse, așteptând doar în tăcere, Tod izbucni:

– Of, bine, cum vrei! Ia Mini-ul. Azi nu mă pot lipsi de Rolls.

Gina se concentră asupra șofatului, apăsând pe accelerator, în timp ce ieșea pe poarta mare a moșiei, spre Aylesbury și mai departe... către Stoke Mandeville.

– Bună, Rusty!

După o clipă de tăcere, fotoliul rulant se învârti în loc, ocupantul său privind-o cu ochi neîncrezători.

– Gina! Chiar tu ești! Credeam că te-ai săturat să mă tot vizitezi. Au trecut veacuri...

Scaunul porni spre ea, iar Gina se aplecă pentru o îmbrățișare și un sărut.

– Iartă-mă, Rusty, iubitule. Ar fi trebuit să-ți scriu dar, sincer, am crezut că urma să am timp s-o fac înainte de a veni, mai ales de vreme ce locuiesc foarte aproape.

– Locuiești în apropiere? Ai renunțat la apartament? Dar e extraordinat! exclamă băiatul, cu chipul său pistruiat luminându-se. Înseamnă că...

– Mă rog, poate nu tocmai „locuiesc". Mai bine zis, lucrez. Însă munca îmi cere să și stau aici, temporar.

Își trase un scaun și se așeză lângă el, ținându-l cu un braț pe după umeri.

– Nu mai ai agenția?

Nici chiar Rusty nu știa că Gina preluase rolul Reginei Fanteziei, iar ea se îndoia că mai urmărea emisiunea. N-ar fi vrut să-i amintească incidentul de pe urma căruia ajunsese în spital, cu leziuni la măduva spinării.

– O mai am. Dar lucrez cu o echipă de filmare, pe moment.

Ezită, întrebându-se dacă să-i spună sau nu. Oricum, însă, tot avea să afle odată și-odată.

– Fac cascadorie.

Așa cum se temuse, ochii căprui ai băiatului se tulburară, în timp ce-și trecea singura mână sănătoasă prin părul roșcovan de unde i se trăgea și porecla.

– O, nu, Gina! Mai bine n-ai face asta. Dacă ți se întâmplă ceva?

– Am multă grijă, îl încredință ea. Luăm toate măsurile de prevedere posibile.

Rusty se strâmbă.

– La fel au spus și despre figura mea cu Mick, și uite ce ni s-a întâmplat!

– Domnișoară Darcy?

Prin salon se apropia o soră.

– Un domn întreabă de dumneavoastră. Poate intra?

– Un domn...?

Gina se întrerupse când recunoscu silueta cu umeri lați ce se apropia în urma surorii. Tod Fallon! Ce căuta acolo? se întrebă ea, nemulțumită. Însemna că o urmărise... iar. Nu avea încredere s-o lase singură? Sau dorea să afle pe cine vizita? Ce impertinență! Nu-l privea ce făcea ea în timpul liber.

– Ai de gând să-ți faci un obicei din a mă urmări? întrebă ea iritată, dar enervarea îi trecu neluată în seamă, când Tod îi zâmbi prietenos lui Rusty.

– Nu mă prezinți prietenului tău?

În ochii lui Tod lucea un licăr de umor. A, își putea permite să fie amuzat, acum când știa că „iubitul" ei era doar un adolescent.

– Sau e fratele tău? continuă, privind de la părul Ginei la cârlionții roșcați ai lui Rusty.

– Oho! exclamă Rusty. Aș vreau eu ca Gina să fie sora mea. Atunci, aș putea locui cu ea. Sora mea nu-și bate capul cu mine.

– Dar știi bine că-ți place aici, Rusty, îi aminti cu blândețe Gina. La mine te-ai simți îngrozitor de părăsit, stând singur în apartament toată ziua.

Se întoarse spre Tod, nemulțumită, făcând prezentările necesare:

– El e Peter, numit de prieteni Rusty, din motive evidente. Rusty, dumnealui este domnul Fallon, patronul meu. E regizor de film.

– I-auzi!

Peter era vizibil impresionat.

– Am auzit de dumneavoastră. Faceți niște filme extra, palpitante. Și Gina chiar joacă într-unul din filmele dumneavoastră?

– Nu te repezi! interveni Gina, cu o privire acră spre Tod. Nu mi se vede fața în film. Sunt doar o dublură a actriței principale.

– Așa? întrebă Rusty, curios. E o vedetă celebră? O știu?

– Nu! se grăbi Gina să răspundă.

– Domnule Fallon? ridică Rusty privirea spre Tod, cu chipul său pistruiat plin de îngrijorare. Cascadoria e foarte periculoasă. Nu veți lăsa să i se întâmple nimic Ginei, așa-i? E singura mea rudă.

– Parcă spuseseși că ai o soră? îi aminti Tod.

Băiatul se strâmbă disprețuitor.

– Nu se pune la socoteală. Mă doare-n cot dac-am s-o mai văd. Dar, domnule Fallon, aveți grijă ca Gina să nu pățească nimic?

Tod se lăsă pe vine, cu mâna dreaptă întinsă.

– Pe cuvântul meu, Rusty. Ca între bărbați... vom avea cea mai mare grijă de ea. Valorează cât propria ei greutate în aur.

Da, își spuse Gina cu amărăciune, ca o cascadoare instruită, nu ca femeie.

Chipul lui Rusty se destinse.

– A, bun! N-aș suporta să pățească și ea una ca asta, spuse, arătându-și scaunul cu rotile.

– Ce ți s-a întâmplat, tinere?

– N-am putea discuta despre ceva mai vesel? propuse Gina.

– Nu mă deranjează să povestesc, o asigură Rusty.

Gina spera ca relatarea să nu dezvăluie numele complet al lui Rusty, Peter Durrant, și faptul că era vărul ei și fratele vitreg al lui Marcha.

Prea tânăr ca să conducă, Peter dorise să fie pasager într-o mașină de mare viteză. Scrisese la „Regina Fanteziei“ și se aranjase să fie dus de un cascador, într-o secvență de urmărire. Gina, care pe-atunci era doar consultantă, protestase că era prea periculos, dar Marcha îi luase în râs temerile, fără să-i pese că era în pericol viața fratelui ei mai mic.

Ar fi trebuit să fie o cascadorie simplă, mașina mergând spre altele cinci care veneau din sens contrar și trecând în slalom printre ele.

După ce trecuse pe lângă primul autovehicul, mașina se ciocnise de al doilea, cu o forță zdrobitoare. Nimeni

nu aflase cauzele exacte ale accidentului, dar expertiza sugerase o posibilă defecțiune a sistemului de direcție.

Impactul cu volanul spărsese plămânii lui Mick; nu era de mirare că murise. Rusty, slavă Domnului, supraviețuise, dar fusese grav rănit.

– Mick, șoferul, a murit, îi spuse Rusty lui Tod, iar eu am ajuns aici. Paraplegic, cum se spune.

– Știu, fiule, răspunse Tod, vizibil mișcat, întorcându-se apoi spre Gina. Iar mizeria asta s-a întâmplat în emisiunea ta? Cum ai putut permite o asemenea...

– N-a fost vina ei! se repezi Rusty, indignat. Ea era consultantă și n-a vrut s-o fac. Mai bine i-aș fi urmat sfatul. Nu, a fost...

– Rusty, îl întrerupse Gina, nu trebuie să dăm vina pe nimeni. A fost un accident.

Băiatul zâmbi trist.

– Ești prea miloasă, Gina. Cred că tu l-ai apăra și pe dracul în persoană.

– Rusty, răspunse ea cu blândețe, poate-ar fi mai bine ca domnul Fallon și cu mine să mergem acum. Nu vrem să te obosim.

– Obosesc eu vreodată? pufni băiatul. Știi că întotdeauna stai la masă și la ceai și mă scoți în oraș.

– Ascultați, propuse Tod, dacă nu vă deranjează că mă amestec, ce-ar fi să mergem toți trei undeva, împreună? Mașina mea e mare și comodă. Te pot duce chiar la mine acasă, ca să vezi cum se face un film.

Iar acolo era Marcha!

– Nu! interveni Gina grăbită. Nu cred că ar fi o idee prea bună. E prea obositor pentru o singură zi.

– O.K., acceptă Tod, bine dispus. Atunci, doar o plimbare scurtă... și masa la o cârciumă? Ai mâncat vreodată la cârciumă, tinere?

Rusty era încântat, iar ieșirea se aranjă rapid. Gina, însă, avea nervii întinși la limită, de teamă să nu pomenească despre Marcha.

La masă, Rusty continuă să povestească despre internarea în spital, despre lunile de fizioterapie obositoare.

– Cred c-aș fi renunțat de mult, lăsându-mă să devin o legumă, dacă nu era Gina, mărturisi el. Ea mi-a spus că voi progresa încontinuu, dacă mă străduiesc. A zis: „Trebuie să-ți spui mereu, într-o zi voi merge iar, chiar dacă vor trece ani de zile. N-am să mă las învins de prostia asta." Deși, de fapt, a zis „căcănărie", adăugă el, aruncându-i Ginei o privire amuzată, care-i topi inima.

– Că bine a mai zis-o, comentă grav Tod.

– Așa că acum pot scrie și mânca. Nu suportam să-mi dea cu linguriță, ca unui ditamai bebelușul. Pot chiar și să stau în picioare, cu cârjele. Într-o bună zi, am să merg, așa cum a spus Gina.

Tod dădu din cap cu convingere:

– Fii sigur de asta!

În timp ce Mini-ul, urmat de Rolls, intră în parcare, apăru Marcha, mergând cu pași mai repezi decât îi stătea ei în fire. Se opri bătând din picior, nervoasă, până când Tod și Gina ieșiră din mașini.

– Unde naiba ai umblat toată ziua? Ai fost cu ea?

– Da. Ne-am dus la Stoke Mandeville, ca să vizităm un tânăr foarte interesant și curajos.

O, Doamne! Acum Marcha avea să creadă...

Într-adevăr. Bocănitul tocurilor urmărind-o îi confirmă supozițiile. Marcha îi puse o mână pe umăr, oprind-o în loc, și o răsuci cu fața spre ea.

Furia făcuse viața verișoarei ei de nerecunoscut. Trăsăturile armonioase îi erau schimonosite de ură... și teamă.

– L-ai dus să-l vadă pe Rusty? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Cred că i-ai spus totul. Ți-am prins jocul, Gina. Vrei să mi-l sufli pe Tod. Să nu crezi că nu recunosc semnele, javră intrigantă ce ești! Dar filmul ăsta-i al meu, iar Tod e tot al meu.

– Marcha! Pentru Dumnezeu, calmează-te. Nu i-am spus nimic. Știe despre accidentul lui Rusty, dar nu și cine e. Te rog, nu-mi atribui metodele murdare pe care le folosești tu.

– Bine, mormăi Marcha ursuză, nu i-ai spus. Ai grijă să n-o faci, și pe viitor să nu se mai apropie de Rusty, altfel o să afle. Pușlamaua aia mereu mi-a purtat sâmbetele. Nu știu de ce-ți bați capul cu el. Nu ne e rudă decât prin alianță.

– Îmi bat capul cu el pentru că e un copil bun, pentru că mama ta vitregă a fost o femeie cumsecade și, de când ea și tatăl tău au murit, ești singura rudă care i-a rămas lui Rusty.

– Poți să mă tai de pe listă, replică Marcha. N-am chef să-mi încurc cariera dădăcind un țânc schilod. Nu vreau să-l mai văd în viața mea – și, ține mine, nici Tod nu trebuie să-l vadă.

– N-are nici o șansă! se răsti Gina, răsucindu-se pe călcâie, fără să mai suporte comentariile fără suflet ale verișoarei sale.

Dar nici una dintre ele nu putea să controleze destinul, nici să prevadă acțiunile unui om care nu-și cunoștea decât propriile legi.

Capitolul 8

Realizarea unui film părea să nu aibă nici o rațiune. Secvențele nu se filmau în ordine cronologică. Unele momente ulterioare erau filmate înaintea celor anterioare, iar acțiune nu se putea urmări în succesiunea sa firească decât după ce toate erau montate la un loc.

Gina descoperi acest lucru când Tod îi spuse că acum aveau să filmeze începutul scenariului, un moment când eroul și eroina erau în conflict, fiecare încercând să-l întreacă pe celălalt în faptele lor îndrăznețe, iar eroina ajungând la o ciocnire cu bandiții.

– Deci, va fi nevoie de mine? întrebă Gina.

– Cu siguranță! răspunse Marcha, înainte ca Tod să spună ceva. Au loc tot felul de brutalități și n-am de gând să le încasez. Nu-mi pot permite să rămân cu vânătăi, continuă ea, mângâindu-și obrazul. Și de fapt, încheie ea, cu o privire semnificativă spre Tod, pe lângă câteva secvențe de amor torid, eu am cam terminat.

– Atunci te gândești să-ți mai iei o vacanță? întrebă Stephanie, blonda cea înaltă. Tot în Italia te duci? Poate la La Spezia?

– Nu! se răsti Marcha. De câte ori vrei să-ți spun? N-am fost în Italia, ci în Franța... la Nisa.

În ultima vreme, Gina fusese cam dezamăgită de Tod. Trecuse o săptămână de când îl vizitase pe Rusty și, în pofida promisiunilor, Tod încă nu-i oferise următoarea zi liberă pentru a-l vizita. Iar când era aducea vorba, el evita abil subiectul.

Scenariul cerea ca unul dintre gangsteri s-o bată pe eroină, reușind să-i aplice un pumn care o amețea. Nu era de mirare că Marcha o lăsa cu plăcere să joace în locul ei. Tod, în chip de protagonist, îi venea în ajutor, îl învingea pe adversar și nu se alegea cu nici un cuvânt de mulțumire din partea eroinei orgolioase și independente.

Confruntarea avea loc la baza unei scări largi, semicirculare. După lovitură, Gina trebuia să se rostogolească înapoi pe trepte.

Secvența de luptă merse perfect, însă chiar când ajunse în punctul unde Gina trebuia să primească lovitura decisivă, Tod dădu stop.

Nedumerită, Gina și partenerul ei se aplecară peste balustradă, pentru a-l vedea pe Tod discutând aprins cu asistentul de regie. În cele din urmă, asistentul dădu din cap, învins, și urcă treptele două câte două spre Gina.

– Șefu' nu vrea să faci tu cascada asta. Zice că-i prea riscantă pentru o începătoare. Unul dintre băieți își pune o perucă și...

Nu apucă să termine. Gina îl dădu la o parte.

– Ba nici să nu se gândească! explodă ea, luând-o la fugă spre Tod, care stătea la baza scării, și se opri în fața lui, cu picioarele depărtate și aruncând scântei din ochi. Dacă nu ești mulțumit de felul cum lucrez, ai măcar bunul simț de a mi-o spune tu însuți. M-am antrenat pentru cascada asta și am s-o fac.

– Ba dacă eu zic nu, n-o faci.

Stăteau față în față, privindu-se furioși, în timp ce echipa și actorii așteptau cu interes deznodământul duelului.

– M-ai acuzat odată de lașitate, murmură Gina, încet dar aprig.

– A, *asta* era! răsunse Tod, plictisit. Dumnezeule mare, fato, mi-ai dovedit de nu știu câte ori din ce aluat ești plămădită. Știu că ești curajoasă ca o leoaică, dar nu e nevoie să mori sau să rămâi infirmă numai ca să...

În timp ce vorbea, fermitatea îi șovăi.

– Vrei să ajungi ca Rusty? întrebă el, într-o șoaptă feroce.

– În nici un caz, dar eu m-am instruit. Rusty n-o făcuse și, în plus, el a fost rănit accidental.

– Oare? Sau din cauza indiferenței crase față de măsurile de siguranță? întrebă Tod, pe un ton provocator. Din câte-am auzit, numai nepăsarea egoistă și înfumurarea flagrantă a Reginei Fanteziei au fost de vină.

O privi atent. Ce avea să-i răspundă?

Gina îi simțea încordarea și era nedumerită. Ce aștepta să-i spună? Ce mai aflase despre accident și de la cine?

– Cine... cine ți-a spus asta? întrebă ea încet. Rusty?

Nu, nu avusese când.

– Marcha mi-a spus! răspunse brutal Tod.

– Marcha?

Era complet descumpănită. S-ar fi putut să-și fi judecat greșit verișoara? Își găsise Marcha rectitudinea morală de a-și mărturisi greșeala? Discutaseră despre Rusty într-un moment de intimitate?

– Nu uita, continuă Tod, de la Marcha știu că verișoara ei era celebra Regină a Fanteziei, când am propus s-o dublezi, datorită asemănării dintre voi.

– Marcha ți-a spus că a fos vina mea?

– Da!

Tod continua să-i urmărească atent reacțiile.

– Înțeleg!

Cu ochii aprinși și obrajii împurpurați, Gina șuieră:

– Dacă asta crezi, atunci am cu atât mai mult motive să fac cascada. N-am decât să greșesc și să ajung eu însămi oloagă, în ochii tăi ar fi doar un act de dreptate.

Și, înainte ca Tod să mai protesteze, porni spre scară, strigând peste umăr către ceilalți:

– Nu refuz cascada asta. Am muncit pentru ea, fir-ar a naibii, și-am s-o fac!

– S-a făcut! mugi Tod, gata să explodeze. Atunci dă-i drumu' și fă-o odată, fi-ți-ar ochii-ai dracu' să-ți fie!

Gina urcă scara, sperând să nu se vadă cât îi tremurau picioarele. Tod nu știa că Marcha fusese predecesoarea ei în rolul Reginei Fanteziei. Iar Marcha o cunoștea pe Gina prea bine, știind că verișoara ei nu s-ar fi înjosit niciodată să se apere dezvăluindu-i vinovăția. Aproape cu un sentiment de fatalism, reîncepu secvența de luptă.

Pumnul partenerului izbi. Era o lovitură „retrasă", dar totuși destul de puternică pentru a o durea. Însă nu avea timp să dea atenție durerii. Cădea, se rostogolea, se prăvălea la nesfârșit... Era o senzație oribilă, cu care simțea că n-avea să se deprindă niciodată – iar ea n-avea să se aleagă cu nimic, nici măcar cu numele scris pe generic. Toți, cu excepția câtorva profesioniști, rămâneau cu impresia că Marcha își făcuse singură toate cascadele, la fel ca Mary Pickford și Helen Gibson, în anii de aur ai cinematografiei.

– Gina?

Tod stătea aplecat asupra ei, cu mâna întinsă s-o ajute.

– E totul O.K.? Sigur? Dacă ai vreo îndoială, cea mai mică durere, chemăm doctorul să te examineze imediat.

– Doar nu ești mulțumit de dubla asta? interveni Marcha, tărăgănat. A ieșit extrem de stângace. Ar trebui s-o mai tragem o dată.

Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar voia ca ea să-și frângă gâtul? se întrebă Gina, ametită.

– La urma urmei, continuă verișoara ei, e în joc imaginea mea.

Gina nu fu singura surprinsă de furia sălbatică de pe chipul lui Tod, când acesta se întoarse spre Marcha.

– Eu sunt perfect mulțumit! se răsti el. Gina își știe meseria. Ai noroc că n-am insistat să-ți faci singură cascadele.

Cu această secvență, Gina își terminase munca la film. În ultimele săptămâni, nu voise să se gândească la sfârșitul acestei perioade din viața ei. Nu dorea să revină în izolarea liniștită de acasă, dar acum își dădu seama că nu avea idee ce urma. Avea să fie reținută pentru alte cascade, sau se terminase totul?

Seara, în timp ce stătea cu Melanie, lăsând-o pe Sally să se ducă la întâlnirile ei cu un cameraman, care deveniseră regulate, îl văzu pe Tod lângă ușa camerei.

– După o zi atât de grea, ar trebui să te culci devreme, mârâi el, apucându-i strâns brațul.

– Am destul timp de odihnă, acum când filmul e gata, replică Gina, dar cu vocea tremurătoare și ochii înlăcrimați.

– Despre asta voiam să vorbim, îi spuse Tod. Despre planurile tale de viitor. Le putem discuta în liniște, la un pahar.

Și deschise ușa masivă a unui salon, confortabil dar strict funcțional, fără nici unul dintre micile accente feminine pe care le-ar fi aplicat personalitatea unei femei.

– Chiar te interesează? întrebă obosită Gina, refuzând paharul cu alcool. Credeam că acordul nostru e valabil doar pe perioada realizării acestui film. Dacă „steaua“ ta are nevoie de o dublură în următoarea producție, pe mine să nu contați.

– Ai un contract cu T.L.M. Enterprises, îi aminti el, iar acum, tehnic vorbind, *eu* sunt T.L.M. Enterprises.

Concluzia era clară. Rămăsese legată de el. Desigur, putea cere rezilierea contractului, și i-o și spuse.

Răspunsul lui fu însoțit de un zâmbet care o neliniști – și pe bună dreptate.

– Trebuia să citești mai atentă clauzele. Contractul e încheiat pe trei ani și, deși aș putea să-l anulez, trebuie să te previn că nu am intenția s-o fac.

– L-aș putea rezilia eu, unilateral, plecând pur și simplu!

– În care caz, aș putea să te concediez. Dar, dacă-mi faci dificultăți, există o cale mult mai simplă. Ții minte măsurile de pază a proprietății? Ele pot împiedica nu numai intrarea, ci și ieșirea.

Îl privi cu ochii dilatați de neîncredere. Era melodramatism curat.

– Ai fi în stare să mergi până la... la...

– Da, răspunse el simplu.

Gina era gata să izbucnească în lacrimi. Doar nu-i putea face așa ceva, nu? Era un lucru ilegal, imoral.

– Ăsta... ăsta-i...

– Șantaj, completă Tod, pe neașteptate. Înțelegi, Gina...

Se așeză pe canapea, atât de aproape încât se atingeau.

– Înțelegi, n-am de gând să te las să pleci din viața mea. Acum, mi-ar fi imposibil.

O cuprinse în brațe, iar Gina simți cum i se moleșea tot trupul. Ochii ei păreau incapabili să se desprindă de acea gură atrăgătoare care-i zâmbea strâmb.

– Trebuie să căutăm o soluție.

– Tod... eu...

Își linse buzele, frământată.

– Nu-ți poate face *plăcere* să reții pe cineva cu forța...

– Nu, îi dădu el dreptate, aș prefera să stai de bunăvoie. Rămâi, Gina?

– Nu, gemu ea, nu pot... mi-e...

– Ți-e frică, o acuză Tod. Te temi să recunoști adevărul, că *vrei* să rămâi. Încă mă mai dorești, Gina, oricât ai încerca să te prefaci.

– Te rog, lasă-mă să plec, șopti ea. Ai... ai spus că venim aici ca să discutăm probleme profesionale.

– Te-am adus aici, replică Tod, cu glasul îngroșat de o emoție nedisimulată, fiindcă vreau să fac dragoste cu tine. Fiindcă o voi face.

– Nu! Nu, fir-ai al dracului! De ce nu te mulțumești cu Marcha? strigă ea, deznădăjduită. Sau te excită atât de mult asemănarea dintre noi? Ei bine, nu semănăm deloc, decât la suprafață!

– Sunt absolut sigur, îi dădu el dreptate, misterios. Asta n-are nici o legătură cu Marcha. E vorba de tine, Gina, de tine și de mine.

Gina făcuse o baie, pentru a-și mai alunga febra musculară rămasă de la filmări. Nu se așteptase să-l întâlnească pe Tod, așa că venise în camera Melaniei îmbrăcată doar în cămașă de noapte și halat.

Mâinile lui îi îndepărtară cu dibăcie reverele halatului, desfăcându-le înainte ca Gina să-l poată opri.

Rațiunea și mândria îi spuneau că ar fi trebuit să-l respingă – dar trupul îi acționa independent de creier, sânii se întăreau sub materialul moale, iar un fior de plăcere sufocantă îi risipi toată voința, când capul lui se aplecă să îndepărteze cu gura obstacolele subțiri, până-i găsi brazda parfumată dintre sâni.

– Tod! Te rog! Nu!

Dar nu era decât un protest simbolic și o știau amândoi. În timp ce brațele ei îl cuprindeau de gât, Tod o ridică dintr-o mișcare, pornind cu ea spre ușa unui dormitor alăturat.

Știa că nu era nevoie s-o ia cu binișorul, ca pe o fecioară neînvățată. Gina era femeie, o femeie coaptă și flămândă să mai cunoască posesiunea unui bărbat.

– Tod, iubește-mă... o, iubește-mă!

Rugămintea ei șoptită aproape se pierdu în umărul lui cald și umed, înrourat de sudoare.

– Da... am s-o fac... abia se auzi răspunsul, fierbinte.

Mâinile lui îi conturară șoldurile, arcuindu-se dedesubt, pentru a o ridica. În lumina ce intra pe ușă, Gina îi distinse vag trăsăturile, știind că-i privea fața, în așteptarea reacției.

– Cu soțul tău a fost vreodată la fel ca acum? întrebă Tod pe neașteptate, apăsându-i trupul cu al lui într-un mod care o împiedica să răspundă afirmativ.

– Nu...

Abia mai putea vorbi. Numai de vorbe nu mai avea chef; nu voia decât să-i umple acea cavernă dureros de goală dintr-însa.

– În noaptea asta te voi face să uiți că ai avut vreodată un alt bărbat în viața ta, îi făgădui el, cu glas răgușit.

Între coapsele Ginei se aduna o fierbințeală de metal topit, tot trupul îi tânjea după acea împreunare supremă, și începu să se miște sub el, în convulsii involuntare ale nervilor agitați.

– O doream de-atâta timp, gemu el, senzual. De-atâta vreme te doresc...

Și imediat, parcă în semn de răspuns la strigătul mut prin care ea cerșea îndurare, ajunse între coapsele ei, imobilizând-o cu brațele, pe când începea să se miște în ritmul posesiunii.

Înlăuntrul Ginei ceva păru să cedeze, toate lunile de emoții acumulate, de refuz, de convingere că ei nu-i mai era sortită dragostea, și-și eliberă satisfacția printr-un țipăt, în aceeași clipă în care Tod îi rosti numele; era un sunet de extaz uimit.

Câteva momente, nu mai domni decât o dulce împăcare, urmare a letargiei. Apoi, Gina începu să-și dea seama ce făcuse. În ciuda tuturor jurămintelor ei, devenise una dintre amantele lui Tod. Ceea ce simțise pentru el era iubire, o nevoie de a dărui din acea iubire, de bunăvoie, cu generozitate; dar, cu toate acestea, din partea lui nimic nu indicase altceva decât nevoia fizică.

Pradă unui brusc acces de dezgust de sine însăși, se smulse din brațele care o încercuiau, acoperindu-și cu o mână sânul încă inflamat de dragoste.

– Gina? Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

Într-o clipă intrat în alertă, Tod se ridică s-o privească.

– Știi bine ce s-a întâmplat, lua-te-ar dracu'! șopti ea, căutându-și capotul pe jos. Lua-te-ar dracu' pentru că... că m-ai făcut să...

– Pentru că te-am făcut să mă dorești? N-a fost nevoie să fac nimic. Mă doreai de mult, Gina. Eu te-am ajutat doar să-ți alungi inhibițiile, te-am făcut s-o recunoști.

– Și la ce mi-a folosit? Am impresia că numai tu ai avut de câștigat, potolindu-ți pofta sexuală. Trebuia neapărat să mă ai și pe mine, pe lângă Marcha?

– Nu! răspunse el încet, mângâind-o cu glasul și privirea. În locul ei!

– În locul...

Gina se întrerupse, chinuită de întrebări. Se părea că și Marcha căzuse în aceeași cursă ca predecesoarele ei, începuse să fie prea posesivă, iar Tod se retrăgea pe poziții defensive; și cum s-ar fi putut apăra mai bine, decât aducând altă femeie în locul ei? Numai că Gina nu avea de gând să se lase folosită astfel.

– Regret, Tod, spuse ea, încercând să-și mențină vocea calmă, în timp ce se retrăgea spre ușă. Dar va trebui să-ți cauți în altă parte înlocuitoarea. Seara asta a fost... a fost...

– O splendoare pentru amândoi, cum știi foarte bine.

Senzualitatea din glasul lui făcu s-o străbată fiori pe șira spinării.

– Voiam să spun că a fost o greșeală, continuă Gina, pe un ton mai ferm. Ai profitat de mine în mod necinstit, m-ai surprins obosită și nepregătită. Dar nu se va mai repeta.

Tod nu făcu nici o mișcare, spunând doar, ironic:

– A, ba se va mai repeta, Gina. Ai să vezi. Acum, când știi cât de minunat poate fi, o vei dori, ca pe un drog, ori de câte ori suntem împreună.

Iar Gina știa că avea dreptate; de-asta nu trebuia să mai rămână împreună.

– Voi găsi o cale de a pleca de-aici, îi spuse ea, sfidătoare. O soluție de a rezilia contractul. Trăim în secolul douăzeci. N-ai cum să mă ții captivă la nesfârșit.

– Nu?

Amuzamentul și aroganța din glasul lui începeau s-o neliniștească.

– N-am vrut să ți-o spun. Putea fi împotriva propriilor mele interese, dar acum cred că nu mai e cazul. Singura cale de a ți se anula contractul e aceea de a rămâne gravidă. Evident, o cascadoare în această situație nu e de prea mult folos.

Gina îl privi cu ochi mari. Ce ironie crudă!

– Pe de altă parte... O sarcină ar putea să te rețină aici la fel de sigur. Oricum, câștigul e de partea mea. Nu ești de acord?

Și, înainte de a apuca să-i răspundă:

– Mi-aș dori un fiu.

– Pentru asta, trebuie să... să apelezi la Marcha.

Cuvintele aproape o înecau. Dacă Tod ar fi căutat anume s-o lovească, n-ar fi reușit mai bine.

– La Marcha?

Fără să-i observe deznădejdea crescândă, Tod zâmbea larg.

– Marcha e o carieristă. Nici nu s-ar gândi să-și rișteze viitorul... sau silueta.

– Nici chiar pentru șansa de a se mărita cu tine?

– N-am intenția s-o iau de soție pe Marcha, răspunse el rece.

– Și nici pe altcineva?

Gina simți un fior de gheață, când îl văzu aplecând capul a încuviințare.

– Da, Gina... continuă el, întinzându-i mâna.

– Nu!

Nu-l lăsă să termine. Nu îndrăznea. Toți nervii din trup i se întinseseră la limită.

– Ai vorbit destul, Tod. Mi-e foarte clar... și vreau s-o știi. Te disprețuiesc. Da, întări ea, văzându-l gata să protesteze, te disprețuiesc... dar la fel de mult mă disprețuiesc și pe mine. Când mi s-a destrămat căsnicia, am jurat că niciodată nu voi mai risca să mă încurc cu alt bărbat. Sexul fără iubire, fără devotament, nu e decât poftă, și tocmai am săvârșit un păcat de moarte.

– Gina, stai o clipă. N-am...

– Nu! repetă ea, retrăgându-se spre ușă. Oi fi crezând tu că ai avantajul, dar mâine am să rup contractul. Nu mai rămân aici, să-ți dau șansa de a mă lua pe nepregătite...

– Și dacă ai rămas însărcinată?

Cuvintele lui fură retezate de un râs sălbatic, isteric.

– Nici chiar *tu* nu ești destul de viril pentru asta!

– I-auzi! Măi jăvru...

– A, nu-ți face griji. Oricât aș dori să-ți știrbesc orgoliul ăsta insuportabil, nu m-aș coborî la nivelul unor asemenea insulte. Ceea ce nu știi... ce n-am spus nimănui...

Începuse să suspine, spasmodic.

– E că nu pot rămâne gravidă... nici cu tine... nici cu oricare alt bărbat. Sunt sterilă. Mă auzi? Stearpă! Nu-s de folos nimănui... nici chiar mie însămi... și-n nici un caz ție! Caută-ți altundeva fiul...

Și, cu aceste cuvinte, fugi. Îi administrase un șoc destul de mare pentru a-i întârzia reacțiile până ajunse în camera ei, unde încuie ușa.

Capitolul 9

Deși se așteptase să nu închidă ochii toată noaptea, Gina dormi până târziu. Buimacă, se săltă într-un cot să privească deșteptătorul pe care uitase să-l pună să sune, întrebându-se ce anume o trezise în sfârșit.

Din curte se auzeau voci sonore, certându-se. Trează de-a binelea, întrucât unul dintre acele glasuri nu avea ce să caute acolo, Gina alergă la fereastră și o deschise. Jos avea loc o scenă foarte ciudată.

Mașina lui Tod avea portierele larg deschise. Lângă mașină, în fotoliul rulant, stătea Rusty. Tod îi ținea o mână pe umăr și amândoi o priveau pe Marcha, care scuipa venin.

– Deci, despre asta era vorba! Despre plodul ăsta schilod! Strașnică grămadă de gogoși trebuie că ți-a mai turnat, îndrăznesc să spun... în cârdășie cu Gina!

– Să nu-ndrăznești să scoți o vorbă contra Ginei, curvo! începu Rusty, dar Tod îl potoli:

– Nu, Rusty. Nu merită să-ți răcești gura cu ea. Gina, continuă el aspru, fără să strige, dar vorbind mai tare decât

miorlăielile de furie frustrată ale lui Marcha, Gina are mai multă decență și loialitate în degetul mic de la picior decât ai tu în tot trupul. Nici o celulă de răutate nu are. Ceea ce știu despre tine, Marcha, am aflat din alte surse, iar Rusty n-a făcut decât să-mi confirme. Mă întreb cum a putut fi o ființă atât de lipsită de scrupule încât să-l expună pe un băiat de vârsta lui Rusty unui risc atât de mare și, în ciuda a ceea ce mi-ai spus, n-aș putea asocia un asemenea comportament cu tot ce am descoperit despre caracterul Ginei.

– Rusty a insistat... reuși Marcha să strecoare o scuză.

– Poate! Însă tu, ca rudă a lui cea mai apropiată, aveai dreptul să refuzi. Gina a insistat să nu i se permită, dar ție ți-a convenit riscul, nu?

Tonul lui Tod deveni disprețuitor.

– În ceea ce te privea, merita să fie asumat, și nu numai pentru a-ți crește rata de audiență. Numai că n-a prea ieșit, așa e?

– Nu înțeleg ce vrei să spui...

Marcha începuse să tremure vizibil, nu de furie ci, după cum i se părea Ginei, pierită de frică.

– Adunând laolaltă ceea ce mi-a spus Rusty și informațiile de la avocatul răposatului tău tată... faptul că el i-a lăsat toată averea fratelui tău vitreg... mi se pare că moartea lui Rusty ți-ar fi convenit de minune. Nu mă mir că ai fugit mâncând pământul de la locul accidentului. Nici chiar tu, draga mea Marcha, nu erai destul de tare ca să vezi cu ochii tăi rezultatul riscului tău „calculat". Mă întreb cum au fost acele câteva ore când, până ți-au spus că Rusty avea să trăiască, te-ai simțit ca o criminală?

– Toate astea-s vorbe goale, scorneli! țipă ascuțit Marcha. Cum să fi știut că avea să se întâmple un accident așa groaznic? Nu poți dovedi una ca asta!

– Nu, îi dădu Tod dreptate, nu puteai ști, dar puteai să speri... Și, nu, n-am nici o dovadă, spre norocul tău. Dar, în ce mă privește, nu mai încape nici o îndoială. Ieși afară din casa mea, Marcha! Ai o oră ca să dispari.

– Am și un contract! strigă ea, victorioasă. Mi-au mai rămas de făcut două filme. Te dau în judecată!

– N-ai decât. Merită orice sumă, ca să scap de tine. Dar nu cred că vei reuși. De fapt, cred că nici n-ai să-ncerci, nu de alta, da' s-ar putea să-mi scape câteva zvonuri...

Cu respirația tăiată, Gina aștepta reacția verișoarei sale. Avea să continue cu sfidarea?

Dar Marcha părea să fi înțeles că pierduse. Totuși, își păstră destul din trufia ei obișnuită ca să întrebe:

– Cred că am voie să dau câteva telefoane, ca să mă pregătesc?

– Evident, trebuie să chemi un taxi, răspunse Tod, de vreme ce n-am de gând să te duc nicăieri cu mașinile mele.

Ginei îi veni să chiuie, când Marcha se întoarse și dispăru în casă, dar acum principala ei grijă era să facă un duș, să se îmbrace și să coboare la parter, pentru a-l întâlni pe Rusty. Era clar ce căuta acolo. Tod îl adusese pentru a-l pune de față cu sora lui vitregă – dar de când aflase Tod că Rusty și Marcha erau frați prin alianță?

De pe scară, Gina o auzi pe Marcha vorbind la telefon.

– O.K...

Vocea ei suna îmbufnată și nervoasă.

– Da, a sosit în sfârșit momentul. Da, azi! N-am decât o oră.

Evident, profita de accesul la telefon ca să-și anunțe amicii, pe lângă taxiul de care avea nevoie.

Îi găsi pe Tod și Rusty în sufrageria pentru micul dejun, unde se servea cafeaua de dimineață. Prin jur forfoteau mulți alții, spre ușurarea Ginei. Tod nu avea cum s-o abordeze cu conversații personale; și, până pleca ultimul membru al echipei, avea să se retragă și ea, căci își făcuse planurile și știa cum putea să evadeze.

– Bună, Rusty, iubitule!

– Gina! Mamă, ce bine-mi pare că te văd. Am atâtea să-ți spun, n-o să-ți vină să crezi!

Cuvintele i se rostogoleau ca o avalanșă, iar Gina încercă să se arate potrivit de surprinsă în timp ce-i relata conversația dintre Tod și Marcha, pe care ea în mare parte o auzise.

– Iar Tod spune că voi sta aici... chiar voi *locui* aici, ca la mine acasă, și la spital am să merg numai pentru tratament. E un tip extra, Gina! declară el, privindu-l cu ochi plini de admirație pe Tod, care stătea de vorbă cu cineva din echipă.

„De parcă eu n-aș ști", își spuse Gina, amărâtă. După părerea ei, era aproape perfect, cu o singură excepție – hotărârea de a nu se mai căsători. Și totuși, nu-l putea învinui pentru aversiunea pe care cândva o cunoscuse și ea.

– De-atunci, m-a vizitat aproape în fiecare zi. Am făcut tot felul de planuri, nici nu-ți imaginezi. Și zice că și tu ai să stai aici, Gina! Așa e?

– Nu, răspunse ea scurt, după care, la vederea expresiei surprinse a băiatului, continuă pe un ton mai blând: mă tem că e imposibil. Știi ce ocupată sunt... iar eu locuiesc în apartament.

Chipul pistruiat al lui Rusty se posomorî, dar nu pentru mult timp.

– Ei, lasă, spuse el vesel, cred că a înțeles greșit. Dar cred că tot vei mai veni în vizită.

– Păi... eu...

Până să se gândească la un răspuns potrivit de echivoc, care să-l mulțumească, în cameră năvăli Sally, roșie de agitație.

– Vai de mine, domnule Fallon! Slavă Domnului că v-am găsit pe toți la un loc. Acum, o s-o puteți căuta.

– Pe cine s-o căutăm? întrebă tăios Tod. Nu cumva...

– Ba da, pe Melanie! N-o găsesc nicăieri.

– Când ai văzut-o ultima oară?

– Acu' vreo juma' de oră. Am descoperit că-i dispăruse pisoiul. Era așa de necăjită, și i-am... i-am spus să stea-n cameră că i-l caut eu. Da' asta-i o casă așa de mare, și el era așa de micuț... Nu mi-am dat seama cât am întârziat și când... și când m-am întors în cameră, Melanie nu mai era acolo.

– Și nu ți-a trecut prin cap că probabil caută singură mâța aia? Lighioană nenorocită, am știut eu c-o să creeze probleme! Las-c-o găsim noi, Sally, curând. Unii căutăm în casă, alții în grădină.

Sosise momentul, își spuse Gina. Toate instinctele o îndemnau să participe și ea la căutarea Melaniei dar, cum spusese Tod, n-ar fi dovedit nimic. Măcar acum, trebuia să-și vadă și de interesele ei.

– Eu mă uit în grădină, murmură ea și, în zarva generală, se strecură afară din casă.

Mișcându-se la început încet, chipurile ca și cum s-ar fi uitat în jur, ajunse în sfârșit la liziera copacilor și o luă la fugă, pentru a ieși la marginea pistei de decolare. Deschise ușa hangarului și intră. Oare micul Cessna avea destul combustibil ca s-o ducă până într-un loc potrivit pentru aterizare, destul de departe de Tod? Se urcă în carlingă, apăsă butoanele și inspectă neliniștită cadranele. Răsuflă ușurată. Rezervoarele erau pline.

Când se gândea că zborul fusese cândva un motiv de groază, iar acum avea să fie salvarea ei. Ieși pe pistă și, nu peste mult, decolă.

Nu avea idee încotro se îndrepta. Principala ei preocupare fusese aceea de a decola înainte ca Tod să-i descopere planul și să i-l zădărnicească.

Traiectoria o purtă peste casă și poarta principală. Tocmai scotea un mic oftat de nostalgie, când ceva ciudat îi atrase atenția. Batantele mari ale porții, care când stăteau închise puneau în funcțiune circuitul dispozitivelor electrice de alarmă, erau acum deschise, nesupravegheate.

Uitându-și graba de a se îndepărta, Gina descrise un ocol. Curiozitatea îi fu răsplătită, când din ghereta porții ieșiră două persoane, o femeie și un copil... Marcha și Melanie!

Avusese la dispoziție aproape o oră în care să-și pregătească răzbunarea, iar norocul fusese de partea ei, prin dispariția pisoiului. Sau... contribuise și la aceea? Gina nu prea credea în coincidențe.

Nimic nu-i era mai ușor decât să ajungă neobservată la punctul de control, când Andy și Greg participau la căutarea prin casă și zona din jur. Dar cum o convinsese pe Melanie s-o urmeze, când antipatia dintre ele era atât de puternică? Foarte simplu, evident! Nu trebuia decât să susțină că văzuse pisoiul în apropierea porții!

Iar acum, Marcha stătea lângă poartă, în așteptare, ținând-o cu forța pe Melanie, care părea să se zbată. În momentul următor, se întâmplară două lucruri simultan. Pe drum apăru o limuzină mare, oprindu-se lângă poartă doar atâta cât femeia și fetița să se înghesuie înăuntru. Apoi își continuă drumul, *înainte, pe proprietatea Mallions.* Nu era un taxi!

Al doilea eveniment îi lămuri Ginei această manevră stranie. La dreapta, puțin mai sus de ea, apăru un elicopter. Cobora în mod clar spre pista de unde ea însăși decolase.

Imediat ce înțelese intențiile intrușilor, Gina întoarse avionul spre bază, zburând mai repede decât ar fi putut elicopterul.

Limuzina neagră ajunsese pe pistă și staționa, așteptând sosirea elicopterului. Gina nu avea de ce să aterizeze. Nu le-ar fi putut face față oamenilor din mașină. În schimb, când elicopterul se apropie de sol, își dădu seama ce avea de făcut. Fără să stea pe gânduri, se lansă în cea mai periculoasă cascadă din cariera ei de până atunci.

Coborî în picaj și-și continuă zborul pe deasupra mașinii, în raiduri, coborând când o aripă, când pe cealaltă, mereu între mașină și elicopter, împiedicându-i pe ceilalți să coboare.

Nu se miră să audă împușcăturile. Un glonț ricoșă din fuzelajul avionului. Recunoscătoare că nu lovise fereastra, Gina se întrebă totuși cât timp mai putea continua până când un proiectul avea să nimerească motorul... sau pe ea.

Dar ajutoarele soseau. Spre pistă goneau două, trei mașini: a lui Tod, și cele ale lui Greg și Andy. Mai trecu o dată pe deasupra mașinii, după care pilotul elicopterlui se îndepărtă, preferând discreția în locul vitejiei. Fără ajutorul lui, ocupanții mașinii înțeleseră că degeaba ar mai fi continuat, iar Gina văzu ușurată că Melanie și Marcha erau împinse afară din limuzină, care apoi demară cu viteză.

Pe când Greg și Andy se lansau în urmărire, Tod coborî și o luă la fugă spre fiica lui, care tocmai se ridica în picioare. Gina mai aștepă doar atât cât să vadă că fetița era în sigu-

rență, apoi întoarse aparatul, fără să vadă semnele înnebunite ale lui Tod, zburând orbește, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Oare Tod știa cine jucase acel rol decisiv în salvarea fiicei lui? Îi păsa?

– Ei bine, domnișoară... doamnă...? Ăă, domnișoară Darcy, nu știu dacă e o veste bună sau rea.

Gina stătea așezată pe marginea scaunului, cu mâinile încleștate. Gâtul îi palpita convulsiv, în așteptarea verdictului.

– Concluzia e clară. Sunteți însărcinată!

Chipul blajin al doctoriței se posomorî, când Gina izbucni în plâns.

– Vai de mine! Vai de mine și de mine!

– C-cum se poate? întrebă Gina, înghițindu-și nodul din gât, după ce-i explicase femeii că plângea de fericire. Mi... mi-au spus că niciodată nu voi mai putea rămâne gravidă.

Înțelegătoarea doctoriță îi spuse că medicii se mai și înșelau uneori, câteodată situația remediindu-se de la sine. Fiziologia umană avea încă prea multe necunoscute.

– Dar nu cred că trebuie să ne batem capul cu asta, nu-i așa? Trebuie să te ocupi de situația dumitale și a copilului. Ăsta-i un pseudonim profesional, draga mea? Ești măritată?

– Nu, nu sunt, și tatăl nu va afla nimic. Acest copil va fi al meu... numai al meu.

Dacă Tod afla vreodată, cu siguranță avea să și-l revendice, mai ales dacă era băiat.

– Alo? Gina Darcy la telefon!

Auzise sunetul insistent al telefonului în timp ce ieșea din lift și descuia ușa apartamentului.

– O, domnișoară Darcy, slavă Domnului! se auzi vocea secretarei. Chiar după ce ați plecat de la birou, ne-a sunat un client. A zis că are o cerere urgentă, insistând că nu poate vorbi decât cu dumneavoastră.

Gina oftă obosită. Avusese o zi grea și-i era foame. În ultima vreme, o cam părăseau puterile.

– I-ai notat numărul? Am să-l sun.

Fata de la celălalt capăt al firului păru să ezite, parcă așteptându-se la o mustrare pentru ceea ce urma.

– Nu... nu mi-a dat nici un număr. A spus că vrea să discutați personal.

– Doar nu i-ai dat adresa mea?! se răsti Gina.

– A spus... a spus că știe unde locuiți, c-o să vă facă o vizită. Eu am spus că vă telefonez, ca să vă anunț, dar a spus că nu trebuie. Era... era foarte sever. M-am speriat. Domnișoară Darcy, vreți să chem poliția...? Domnișoară Darcy?... *Domnișoară Darcy?*

– Da? O, iartă-mă. Nu, fetițo, nu cred că e nevoie. Dar ai făcut bine că m-ai prevenit. Îți mulțumesc.

Tod era. El trebuia să fie. Numai el și Jimmy Riley îi cunoșteau adresa de-acasă, iar Jimmy nu știa că se întorsese la Londra.

Grație secretarei, dispunea de câteva minute în care să decidă ce avea de făcut. Se putea preface plecată, sau o putea face cu adevărat. Dar de ce să fugă, să se lase alungată din casa ei? Și, oricum, n-ar fi câștigat decât puțin timp, provizoriu.

Când auzi soneria, inima i se opri în loc. Tod sosise, iar ea nu apucase nici măcar să-și pună la punct înfățișarea. Purta rochia gri elegantă, dar cam austeră, de la birou. Farduri nu-și aplicase deloc, iar părul... Gemu. Intenționase să și-l spele chiar în acea seară.

Dar ce importanță mai aveau toate astea? se întrebă ea cu severitate, în timp ce mergea să deschidă ușa, unde sunatul fusese înlocuit cu bătăi insistente.

– Gina! Deschide! Fir-ai să fii, știu că ești acasă!

Gina deschise larg ușa, surprinzându-l cu amândoi pumnii ridicați.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vrei s-audă toți vecinii?

– Aici? pufni el, strecurându-se atât de abil în antreu, încât nu l-ar fi putut împiedica nici dacă ar fi dorit. Sunt convins că ai o izolație fonică atât de bună, încât aici se poate comite și o crimă fără să audă nimeni.

Gina era hotărâtă să nu aducă ea vorba despre motivul vizitei. Rămase cu mâinile împreunate și privirea fermă, dând o impresie înșelătoare de dezinteres rece.

– Nu mă întrebi de ce am venit? se răsti Tod, când tăcerea deveni insuportabilă.

– Nu, de vreme ce sunt convinsă că ai să mă lămurești până la urmă.

Vorbea pe un ton înnebunitor de distant, iar Tod făcu un efort să se stăpânească.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut, pentru rolul jucat în salvarea Melaniei.

– Ajungea și o scrisoare.

– Ba *n-ajungea nici o scrisoare!* Ți-ai asumat un risc enorm, zburând atât de jos. Minimum ce puteam face era să-ți mulțumesc personal.

– A cam durat, observă ea, fără să dea semne de ranchiună.

– Cei care au încercat s-o răpească pe Melanie au fost prinși. Li s-au intentat acțiuni penale, lor și... și lui Marcha. Apoi, am zburat în Italia, ca să discut cu socrul meu.

În sfârșit, îi captase interesul. Gina se aplecă ușor în scaun, dar fără să vorbească.

– Mantalini organizase tentativa. Într-adevăr, Marcha își petrecuse acea vacanță în Italia... la La Spezia. Debbie și Steph au avut dreptate: o văzuseră acolo.

– Dar de ce? nu mai putu Gina păstra tăcerea. De ce să coopereze Marcha cu el? Cum ar fi putut complota contra ta, când se așteptase să vă căsătoriți?

– Marcha nu intenționa să i se divulge complicitatea la răpire. Așa se înțelesese cu Mantalini. Nu-i plăceau copiii, nu voia să se deranjeze cu fiica mea. Nu știu din ce motiv, crezuse că mă putea convinge s-o iau de soție.

– Și a recunoscut toate astea?

– La început, nu. Numai după ce i-am întâlnit pe băieții lui Mantalini și am auzit varianta lor. Fiii nu erau implicați. Vendeta tatălui lor nu-i mai interesa. Oricum, a murit. Când a aflat despre eșecul ultimei tentative, a făcut o criză de furie de la care i s-a tras un infarct.

– Călătorie sprâncenată! replică Gina. Nu-mi pare rău pentru el, nici pentru Marcha. Amândoi le-au cauzat prea multe probleme, prea multe suferințe unor oameni pe care îi...

– Da? o îndemnă Tod încordat când se întrerupse, roșie în obraji. Nu cumva voiai să spui, „unor oameni pe care îi iubesc“?

– Îl ador pe Rusty, știi bine... și m-am atașat foarte mult de Melanie, adăugă ea.

– Atâta tot?

– Ce altceva ar mai putea fi?

– Și eu cum stau, în toată povestea asta? întrebă Tod, iar stomacul Ginei trecu printr-o serie de palpitații rapide. Și-l apăsă instinctiv cu mâna, ceea ce-i aduse aminte de viața care-i pâlpâia în abdomen. Când îl văzu pe Tod privindu-i gestul, își retrase mâna imediat.

– Îmi pare rău, desigur, că ai trecut prin atâtea griji. Dar acum totul s-a terminat, nu?

– Nici pe departe! mârâi el sălbatic, aplecându-se spre Gina, pentru a o apuca de umeri. Am avut eu ceva griji la viața mea... dar nimic nu mă îngrijorează mai mult ca tine.

Gina refuză să-l privească, simțind că nu putea vorbi. Dar trebuia să spună ceva, fie și numai ca să-i deturneze atenția, să câștige timp.

– Ceea ce nu pot eu să înțeleg, spuse, uimită să audă cât de calm vorbea, e de ce m-ai dorit ca dublură pentru Marcha, când ea se opunea atât de categoric.

Diversiunea reuși, temporar. Mâinile lui Tod își slăbiră strânsoarea.

– Indiferent ce spunea, zise el simplu, avea nevoie de tine. Nu puteam găsi atât de repede o femeie care să semene la fel de bine cu ea și n-o puteam convinge să-și facă singură cascadele. Și-acum, Gina, să nu mai umblăm cu ocolișuri. Când te întorci la Mallions... la Rusty... la *mine* ?

Întrebarea lui, atât de neașteptată și directă, o luă complet prin surprindere.

– Niciodată! Nu am nici un motiv. Mi-am terminat munca la film și ți-am spus că nu mai lucrez pentru tine, chiar dacă mă dai în judecată pentru încălcarea clauzelor din contract.

– Gina! Puțin îmi pasă dacă mai apari în alt film sau nu, iar un lucru e sigur, cascadorie n-ai să mai faci.

– De ce? întrebă ea suspicioasă. Avea vreo bănuială? Nu, imposibil.

– Pentru că am văzut murind o femeie pe care o iubeam. N-am de gând să mai îngădui așa ceva.

Acum, n-o mai împiedicau să răspundă nici încăpățânarea și nici râca. Efectiv, îi tăiase respirația.

– Ai auzit ce-am spus? întrebă el, zguduind-o ușor de umeri.

– Am auzit...

– Și?

– Și ce? Te-aștepți să-ți cad la picioare de recunoștință? Ți-am spus de mai multe ori că nu-mi plac concepțiile tale despre dragoste. Bine, ai scăpat de Marcha... ducă-se. Precis cunoști o mulțime de alte femei care umblă cu limba scoasă să-i ia locul. Numai că eu nu fac parte dintre ele. Idealul meu este să-i fiu tovarășă de viață unui bărbat, și amantă dar și prietenă, să avem interese comune, să ne respectăm...

– Stai așa! Stai! o opri Tod, cu o vibrație stranie în glas. Vrei să spui că *dorești* căsătoria?

– Da. Și din moment ce tu nu...

– Taci! Ce naiba credeai că am încercat să-ți spun ultima dată... ultima dată când am făcut dragoste? Ți-am spus că te iubesc. Cred că te iubeam de mult timp, dar uitasem să recunosc sentimentul.

Neîncrezătoare, Gina replică pe un ton acuzator:

– Ai spus că nu ai intenția să te mai căsătorești... nici cu Marcha, nici cu altă femeie.

'Iar acum, când sunt aici, când te-am găsit, n-am rezolvat nimic. E... e ca și cum m-aș lovi cu capul de un zid.

– Tod!

Fu nevoită să-i rostească numele de două ori, încercând să-i stăvilească torentul cuvintelor. În sfârșit, strigă:

– Taci din gură!

Șocul îl amuți.

– Taci, Tod, și lasă-mă și pe mine să spun ceva. N-am nici un blocaj contra bărbaților, sau, cu siguranță, în privința unuia dintre ei... Te iubesc, Tod, și dacă spuneai „mărită-te cu mine“ imediat ce ai intrat pe ușă, în loc de... în fine... Oricum, aș fi răspuns imediat: „da“.

Tod înghiți în sec.

– Așa ai fi spus?

Apoi, puțin mai sigur:

– Ai fi spus-o, Gina?

– Altceva nici nu voiam s-aud, prostule! replică ea, cu afecțiune.

– Chiar *sunt* un prost, nu? Dar nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că-ți inspir altceva decât o reacție fizică.

– Mi se pare, spuse încet Gina, că nu ți-o pot dovedi decât într-un singur fel.

Desfăcu brațele, iar Tod se lăsă cuprins de bunăvoie. Gura ei o căută pe a lui, caldă, dornică.

– Te iubesc, Tod Fallon. Te-am iubit cu mult timp încă înainte de a te fi *plăcut*. Tu ești toată viața mea, de-acum încolo.

Tod râse încetișor, mulțumit, dar și cu neîncredere.

– După cum te cunosc, va trebui să mă dau mai încolo, ca să las loc și pentru cariera ta.

– Poate. Dar, un timp, nu. Cred că voi avea un program destul de plin, cu tine și cu... fiul tău.

– Cu fiul meu? ridică Tod capul s-o privească. Gina, de-ai ști numai cât îmi doresc... Un rod al iubirii noastre. Dar mi-ai spus că e imposibil.

– Știu. Așa credeam. Se pare, însă, că nu e. O, Tod...

Genele i se ridicară tremurând sfios.

– Sunt... sunt însărcinată în săptămâna a șasea.

O mână îi prinse bărbia, agitată.

– E adevărat? scrâșni el. De ce nu mi-ai spus până acum? Doamne, dacă te bruscam...

– Dacă mă bruscai?

Ochii ei verzi străluceau în lacrimi de fericire.

– Tod, tu nu-mi poți face nici un rău. Dragostea ta e mai puternică decât orice medicament. De fapt...

Pe buze îi apăru un mic zâmbet strengăresc, în timp ce formula cu mâinile o invitație clară.

– Vrăjitoare mică! Ispititoareo! gâfâi el. O, Gina, iubirea mea. Nu se poate s-o dorești mai mult decât mine. Dar ești sigură...?

– Cât se poate de sigură, răspunse Gina, senină.

– Ți s-a dat un nume nepotrivit, șopti Tod. Nu ești fantastică, nu ești Regina Fanteziei... ești Regina Fanteziilor mele!

Sfârșit